Luisas Kerolis

„Alisą Stebuklų Šalyje" sukūrė anglas, Oksfordo miesto mokyklos matematikos mokytojas Čarlis Dodžsonas (1832-1898), žinomas Luiso Kerolio slapyvardžiu. Rašytojas labai mylėjo vaikus, mėgdavo su jais žaisti ir dažnai pasakodavo jiems sugalvojęs visokius nebūtus daiktus. Sakoma, kad ir Alisos istoriją jis pirma papasakojęs savo mažiesiems draugams, o tiktai vėliau ją užrašęs ir 1865 metais išspausdinęs. Taip atsirado knygelė, kuri, išversta į daugelio tautų kalbas, greitai tapo žinoma visame plačiame pasaulyje.

Keisti Alisos nuotykiai! Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad nieko panašaus žmonių gyvenime nepasitaiko. Tačiau taip pagalvoti galima, tiktai neįsigilinus į knygą. Iš tikrųjų, mus žavi nekantri, amžinai trokštanti viską sužinoti ir drąsiai per nepažįstamą šalį žengianti mažoji Alisa, jos išradingumas, nuoširdus noras padėti nelaimingiesiems ir skriaudžiamiesiems. Skaitytojas kartu su Alisa piktinasi nemandagiu jos sutiktų gyvių — Liokajaus-Varlės, Zuikio Vėplio — elgesiu, bet kartu mato, kad mergaitė, smerkdama kitų ydas, dažnai pati jas ramių ramiausiai kartoja. Alisa ūmi ir truputį lengvabūdė: ji ne kartą elgiasi, pirma nepagalvojusi, kas iš to gali išeiti, ir nenuostabu, kad dėl to jai teko išlieti nemaža graudžių ašarų. Visa tai norom

nenorom skaitytoją verčia pagalvoti ir kai ko pasimokyti iš Alisos klaidų. Beje, tokių žmonių, kaip negudrioji plepė Kunigaikštienė, žiaurioji Karatienė, lengvabūdis garbėtroška Karalius ir kt., galima ir dabar sutikti. Tikriausiai ir mes, skaitydami žaismingus Alisos nuotykius, atrasime truputėlį savęs.

aulėta popietė. Tylu.
Mes plaukiam palengva
Ir nesuvaldome irklų
Nepratusia ranka:
Laivelis toks
nepaklusnus, —
Ne ten, kur geidžiam, neša mus.

Ak tos mergaitės! Jos mane
Užvaldė visiškai.
Pačioj kaitroj aš lyg sapne
Girdžiu, kaip nejuokais
Jos prašo pasaką pradėt, —
Ir man belieka pažadėt.

Tuojau pradėti būtinai
Įsako man viena.
— Apie stebuklus gal žinai? —
Teiraujasi kita.
Trečia nutraukia nuolatos, —
Išaiškink klausimų šimtus.

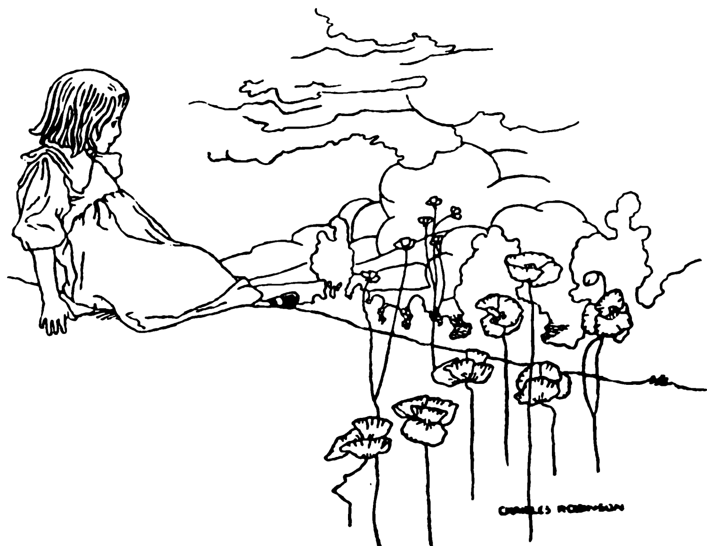
Aš pradedu, ir pagaliau
Mažoji draugija
Mintim išklysta pakeliaut
Stebuklų Šalyje,
Kur žvėrys, paukščiai, slibinai
Mergaitę kalbina nūnai.

O kai išdžiūdavo burna
Ir tardavau: — Rytoj, —
Jos vėl užpuldavo mane,
Maldaudamos karštai:
— Oi ne, dar pasakok toliau.
— Kuo baigėsi gi pagaliau?

Taip gimė pasaka nauja
Ir nuostabi šalis,
Mergaitės nuotykiai joje
Praslinko prieš akis.
Tik saulei sėdant už kalnų,
Pasukom valtį link namų.

Šią pasaką aš tau skiriu,
Alisa. Ateity
Vaikystės įspūdžius skaidrius
Primins tau kartais ji,
Kaip piligrimui paprasta
Gėlė, rytų kraštuos rasta.

I SKYRIUS

KELIONĖ TRIUŠIO OLA

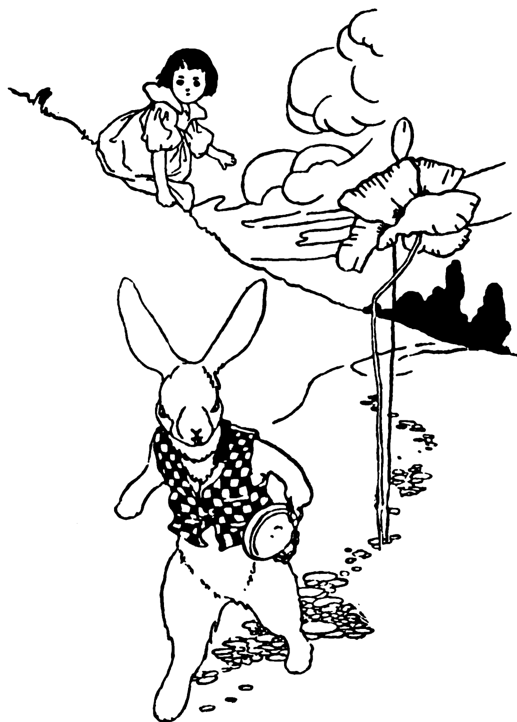
Alisa jau pradėjo nuobodžiauti, sėdėdama šalia sesers ant suolo ir nieko neveikdama. Porą kartų ji pažvelgė į knygą, kurią skaitė sesuo, bet knygoje nebuvo jokio paveikslėlio nė pasikalbėjimo.

— Kas iš tokios knygos, — nusprendė ji, — kurioje nėra paveikslėlių nė pasikalbėjimų?

Ji pagalvojo (tiesą sakant, bandė galvoti, nes nuo kaitros buvo mieguista ir suglebusi), ar nevertėtų prisiskinti saulučių ir

nusipinti iš jų vainiką, tik staiga pamatė pro šalį bėgant Baltąjį Triušį su raudonomis akimis.

Iš karto Alisa visai nekreipė į Triušį dėmesio. Ji nenustebo net ir tada, kai išgirdo jį kalbant:

— Dievaži! Dievaži! Pasivėlinsiu! (Vėliau, kuomet Alisa mąstė apie tai, jai dingtelėjo, kad, išgirdusi tokį dalyką, ji turėjo nustebti, bet tada jai viskas atrodė labai paprasta.)

Tiktai po to, kai Triušis išsitraukė iš liemenės kišenėlės laikrodį ir, žvilgterėjęs į jį, vėl pasileido bėgti, Alisa pašoko ir nudūmė paskui jį. Jai šmėkštelėjo mintis, kad anksčiau niekados ji nėra mačiusi triušio, kuris būtų turėjęs liemenę su kišene, o kišenėje nešiojęsis laikrodį. Pagauta smalsumo, Alisa nubėgo per lauką paskui jį ir vos spėjo pamatyti, kad Triušis įsmuko į didelę olą po gyvatvore.

Netrukus Alisa lindo ola paskui Triušį, nė negalvodama, kaip reikės iš jos išlįsti atgal.

Pradžioje triušio ola buvo tiesi kaip tunelis, paskui staiga

leidosi žemyn. Pasisukimas buvo toks staigus, kad Alisa nespėjo nė susigriebti ir pradėjo kristi kaip į gilų šulinį.

Ar šulinys buvo labai gilus, ar Alisa krito labai pamažu, bet krisdama ji spėjo apsidairyti ir pagalvoti, kas bus toliau. Pirmiausia Alisa bandė pažvelgti žemyn ir pamatyti, kur ji krinta, bet buvo labai tamsu ir nieko nesimatė. Tada ji pažvelgė į šulinio sienas ir pastebėjo, kad prie jų buvo daug spintų ir knygų lentynų. Šen bei ten kabojo žemėlapiai ir paveikslai. Krisdama ji pagriebė nuo kažkurios lentynos mažą indelį. Ant jo buvo užrašyta: „APELSINŲ UOGIENĖ", bet, didžiausiam Alisos apmaudui, jis buvo tuščias. Alisa indelio nenumetė, bijodama užmušti ką nors apačioje, ir suskubo, krisdama pro šalį, padėti jį ant vienos lentynos.

— Puiku! — mąstė Alisa. — po šitokio kritimo aš nebijosiu nuriedėti nuo jokių laiptų! Namiškiai stebėsis mano drąsa! O, aš nesurikčiau net krisdama nuo namo stogo! (Reikia manyti, ji neklydo.)

Gilyn, gilyn, gilyn. Argi niekada ir galo nebus?

— Kažin, kiek mylių nukritau per tą laiką? — tarė ji. — Tur būt, jau esu kur nors netoli žemės centro. Kiek gi čia... Iki centro, rodos, yra keturi tūkstančiai mylių. — (Alisa, kaip matote, buvo nemaža panašių dalykų sužinojusi mokykloje. Nors dabar buvo ir nelabai patogi proga parodyti savo žinias, juo labiau, kad nebuvo kas klauso, bet ne pro šalį buvo jas pakartoti. — Tikrai, maždaug tiek ir bus. Bet įdomu, kokioje geografinėje ilgumoje ir platumoje atsidūriau?

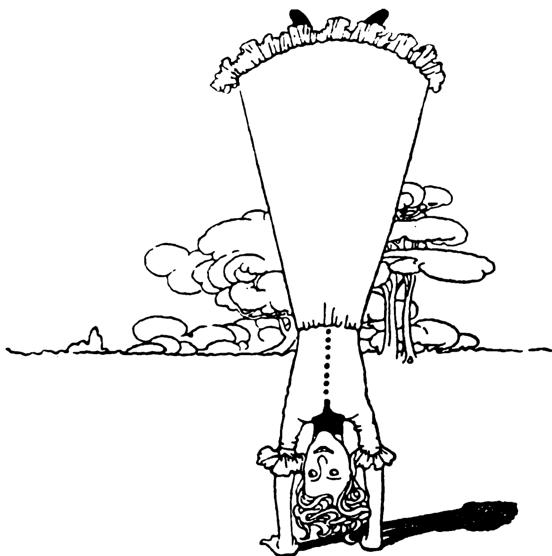

Alisa visai nesuprato, kas tai yra geografinė platuma ar ilguma, bet ištarti šiuos žodžius jai buvo nepaprastai malonu.

— Įdomu, gal prasmegsiu kiaurai per visą žemę! — atėjo jai į galvą mintis. — Kaip bus juokinga, kai atsidursiu tarp žmonių, kurie vaikšto aukštyn kojomis! Manau, tai antipatiški žmonės... — (Alisa buvo patenkinta, kad šiuo metu jos niekas negirdi, nes nebuvo tikra, ar teisingai ištarė vieną žodį.) — Bet man reikės paklausti jų, kaip vadinasi ta šalis. „Atsiprašau, ponia, čia Naujoji Zelandija ar Australija?“ (Ir ji pamėgino padaryti reveransą. Bet pabandyki-

te jūs tai padaryti, krisdami oru! Manote, kad tai jums pavyks?) „Kokia nemokša ši mergaitė!“ — pagalvos apie mane. Ne, jokiu būdu neklausiu: gal pamatysiu kokį nors užrašą.

Gilyn, gilyn, gilyn. Neturėdama ką veikti, Alisa vėl pradėjo kalbėti su savimi.

— Tikriausiai katinas Murklys vakare manęs labai pasiilgs. Namiškiai, valgydami pavakarius, gal nepamirš duoti jam lėkštelę pieno. Mano brangusis Murkliuk, kaip norėčiau, kad tu čia būtum su manimi! Visa bėda, kad ore pelių nėra. Bet tu galėtum gaudyti šikšnosparnius. Pats žinai, jie labai panašūs į peles. Bet kažin, ar katės ėda šikšnosparnius?

Tuo metu Alisa įsinorėjo miego ir pradėjo snūduriuodama kartoti:

— Ar katės ėda šikšnosparnius? Ar katės ėda šikšnosparnius?

O kartais:

— Ar šikšnosparniai ėda kates?

Kaip matote, nepajėgdama atsakyti nei į vieną, nei į kitą klausimą, ji per daug nesigilino — kas ką. Netrukus ji visai užsnūdo ir pradėjo sapnuoti, kad, vaikštinėdama kartu su Murkliu, klausia jo prisispyrusi:

— Sakyk gi, Murkly, pagaliau, ar tu ėdi šikšnosparnius?

Tik staiga — šlumšt! Ji nukrito ant žagarų ir sausų lapų krūvos. Kritimas baigėsi.

Alisa nė kiek nesusitrenkė ir tuojau pašoko ant kojų. Ji pažvelgė aukštyn, bet ten buvo labai tamsu, o priešais ėjo ilgas koridorius, kuriuo vos matomas kūrė Baltasis Triušis. Delsti nebuvo kada: Alisa galvotrūkčiais pasileido iš paskos ir kelio pasisukime spėjo išgirsti, kaip jis tarė:

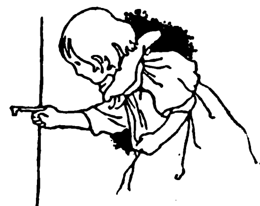
— O, jūs mano ausys ir ūsai, kaip vėlu!

Alisa jau buvo visai šalia jo, bet už pasisukimo Triušis dingo iš akių. Ji atsidūrė ilgoje žemoje salėje, apšviestoje daugybės lempų, kabančių palubėje.

Aplink visą salę buvo daug

durų, bet, deja, visos užrakintos. Apėjusi iš eilės visas duris ir nesėkmingai pabandžiusi jas atidaryti, Alisa nusiminusi sugrįžo į salės vidurį. Jai parūpo, ar bepavyks kada nors išeiti iš čia.

Staiga ji pribėgo prie mažo trikojo staliuko, padaryto iš storo stiklo. Ant staliuko nebuvo nieko, išskyrus mažą auksinį raktelį, ir Alisai šovė į galvą mintis, kad jis yra nuo kurių nors salės durų. Bet deja! Ar spynos buvo per didelės, ar raktelis perdaug mažas, tačiau juo nepavyko atrakinti nė vieną durų. Antrą kartą eidama aplink salę, ji pamatė nedidelę užuolaidą, kurios prieš tai buvo nepastebėjusi. Už jos buvo žemos, apie penkiolikos colių aukščio durelės. Alisa pamėgino jas atrakinti mažuoju auksiniu rakteliu, ir, didžiausiam jos džiaugsmui, raktas tiko!

Atidariusi duris, Alisa pamatė mažą koridorėlį, kuris buvo nedaug ką didesnis kaip žiurkės ola. Ji atsiklaupė ir, pažvelgusi į koridorėlį, išvydo už jo neregėtai negirdėtai gražų sodą. Kaip Alisa troško išeiti iš šios niūros salės ir pasivaikščioti tarp anų žydinčių gėlynų ir vėsių fontanų! Bet pro duris nelindo net jos galva.

— Kas iš to, jeigu ir galėčiau iškišti galvą, — mąstė vargšė Alisa, — juk mano pečiai liks šiapus. O, kad galėčiau būti suglaudžiama kaip teleskopas! Manau, susiglausti galėčiau, jei tik žinočiau, nuo ko pradėti.

Kaip matote, Alisa, paskutiniuoju metu patyrusi tiek daug nuostabių dalykų, pradėjo tikėti, kad iš tikrųjų beveik viskas yra galima.

Prie mažųjų durelių daugiau nebuvo kas veikti, ir ji sugrįžo prie staliuko, tikėdamasi rasti ant jo kitą raktą arba knygelę su nurodymais, kaip suglausti žmogų teleskopo pavyzdžiu. Šį kartą ant staliuko ji rado mažą bonkutę.

— Pirma čia jos tikrai nebuvo, — pagalvojo Alisa.

Prie bonkutės kaklelio buvo pririšta kortelė, o ant jos labai aiškiai, didelėmis raidėmis parašyti žodžiai: „IŠGERK MANE“.

Lengva pasakyti „išgerk mane“, bet mažoji gudruolė Alisa nė nemanė skubėti.

— Ne, aš visų pirma pažiūrėsiu, — tarė ji, — ar čia parašyta „Nuodai“, ar ne.

Ji buvo skaičiusi daug įdomių knygelių apie vaikus, kurie sudegė, buvo sudraskyti žvėrių arba patyrė kitokias nelaimes vien dėl to, kad nepaklausė nesudėtingų savo draugų pamokymų, kaip antai: jei per ilgai laikysi rankose įkaitusį žarsteklį, nudegsi; jeigu peiliu giliai įsipiausi pirštą, iš žaizdos bėgs kraujas. Ji niekados neužmiršo, kad, išgėrus iš bonkutės, ant kurios parašyta „Nuodai“, nedaugeliui tas išeina į naudą.

Tačiau ant šios bonkutės nebuvo užrašo „Nuodai“, ir Alisa įsidrąsino paragauti iš jos. Nusprendusi, kad skystis labai skanus (ir tikrai, jis turėjo pyragaičio, iškepto su vyšniomis, grietinėlės, ananasų, kepto kalakuto, saldainio ir sviestainio skonį), ji bematant ištuštino bonkutę iki dugno.

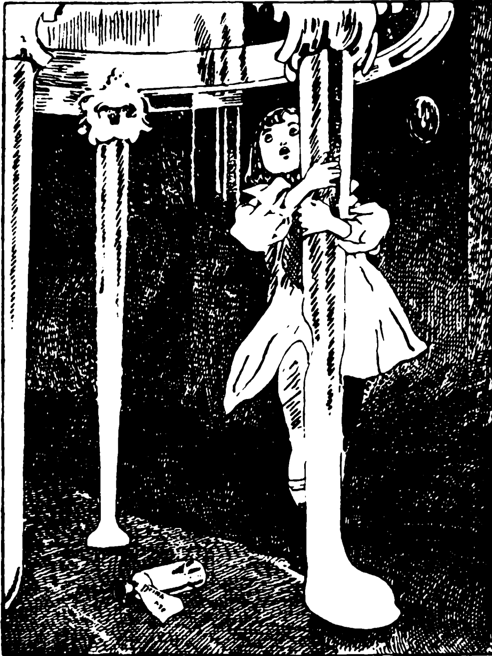
* * *

— Kaip keista! — tarė Alisa. —Aš mažėju kaip suglaudžiamas teleskopas.

Iš tikrųjų taip ir buvo: ji tapo dabar tiktai dešimties colių aukščio. Alisa nušvito iš džiaugsmo, pagalvojusi, kad dabar ji galės lengvai patekti pro mažąsias dureles į aną nuostabųjį sodą. Vis dėlto mergaitė dar keletą minučių palaukė, norėdama įsitikinti, ar daugiau nesumažės. Ji truputį susirūpino dėl to.

— Ko gero, imsiu ir sutirpsiu kaip žvakė, — pagalvojo Alisa. — Įdomu, kaip atrodyčiau tada?

Ir ji, neprisimindama, kad tokį dalyką būtų kada nors mačiusi, mėgino įsivaizduoti, kaip atrodo žvakės liepsna, ją užpūtus.

Netrukus, įsitikinusi, kad daugiau nemažėja, ji nutarė nieko nelaukusi eiti į sodą. Bet vargšė Alisa! Priėjusi prie durelių, ji atsiminė, kad užmiršo auksinį raktelį. O sugrįžusi prie staliuko jo pasiimti, pamatė, kad niekaip negali raktelio pasiekti. Alisa aiškiai matė jį pro stiklą ir bandė net sliuogti staliuko koja. Bet koja buvo

per slidi. Po nesėkmingų bandymų — visiškai nusikamavusi, vargšė mergaitė suklupo ir garsiai pravirko.

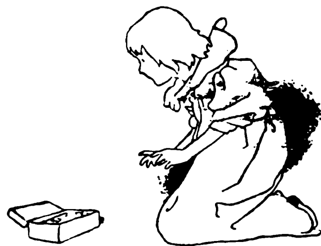
— Užteks, ašaros čia nieko nepadės! — tarė Alisa griežtai pati sau. — Sakau aš tau, tučtuojau liaukis!

Ji nešykštėdavo sau gerų patarimų (nors retai kada jų paklausydavo) ir kartais taip apibardavo save, kad net ašaros pasirodydavo akyse. O kartą ji net pamėgino užsukti sau ausį už apgavystę, kurią padarė žaisdama kroketą pati viena (reikia pasakyti, kad ši įdomi mergaitė labai mėgdavo vaidinti vienu metu du žmones).

— Neverta dabar vaizduoti du asmenis! — pagalvojo vargšė Alisa. —Kažin, ar liko iš manęs tiek, kad išeitų nors vienas pagarbos vertas žmogus.

Netrukus ji pastebėjo mažą stiklinę dėžutę po stalu. Atidariusi ją, Alisa rado viduje mažutį pyragaitį, ant kurio buvo iš uogų gražiai sudėstyti žodžiai: „SUVALGYK MANE“.

— Gerai, aš suvalgysiu jį, — tarė Alisa, — ir jeigu nuo to imsiu didėti, galėsiu pasiekti raktelį. O jeigu dar labiau sumažėsiu, tai galėsiu išlįsti pro

durelių apačią. Šiaip ar taip, pateksiu į sodą, kad ir kažin kas atsitiktų!

Ji suvalgė mažą kąsnelį ir susirūpinusi paklausė savęs:

— Na kaip? Na kaip?

Padėjusi ant viršugalvio ranką, ji norėjo įsitikinti — didėja ar mažėja — ir labai nustebo patyrusi, kad jos ūgis nepasikeitė. Iš tikrųjų taip būna visuomet, kai žmonės valgo pyragaičius, bet Alisa buvo taip įsitikinusi, kad būtinai turi atsitikti kas nors nepaprasto, jog normalūs dalykai atrodė jai kvaili ir beprasmiški.

Tada ji čiupo pyragaitį ir bematant jį suvalgė.

II SKYRIUS

AŠARŲ KLANAS

Juo toliau, juo keistiau! — sušuko Alisa. (Ji taip nustebo, kad valandėlę neįstengė net taisyklingai kalbėti.) — Dabar aš tiesiuosi kaip didžiausias pasaulyje teleskopas! Likite sveikos, kojelės! — sušuko, žiūrėdama žemyn į savo kojas, kurios taip nutolo, jog vos besimatė. — Oi, mano vargšės kojelės, kas jus, mano mielos, dabar apaus kojinėmis ir batukais? Aš tikriausiai negalėsiu to padaryti! Būsiu perdaug toli, kad galėčiau jumis pasirūpinti: teks jums pačioms tvarkytis kaip išmanysite.

— Bet man reikia būti mandagiai su jomis,— pagalvojo Alisa, — nes jos, ko gero, gali nebeeiti ten, kur aš norėsiu. Puiku! Reikės joms kasmet per Kalėdas padovanoti po naują porą batukų.

Ir ji pradėjo galvoti, kaip reikės kojas apdovanoti.

— Dovanas turės įteikti pasiuntinys, — mąstė ji. — Bet kaip juokinga siųsti dovanas nuosavoms kojoms! Ir kaip keistai atrodys adresas:

Jos šviesybei,

Dešiniajai Alisos Kojai.

Kilimėlis prie židinio, šalia krosnies durelių.

Jus nuoširdžiai sveikina

Alisa.

Na ir paistau niekus!

Staiga jos galva atsitrenkė į salės lubas. Iš tikrųjų, Alisa dabar buvo daugiau negu devynių pėdų aukščio. Ji čiupo auksinį raktelį ir nuskubėjo prie sodo durelių.

Vargšė Alisa! Net ir labiausiai norėdama, ji galėjo dabar tiktai atsigulusi ant šono pažvelgti į sodą viena akimi, o patekti į jį neliko jokios vilties. Ji atsisėdo ir pravirko vėl.

— Kaip tau ne gėda, — tarė Alisa, — tokia didelė mergaitė (dabar šie žodžiai jai labai tiko) ir taip žliumbi! Liaukis greičiau, sakau aš tau!

Bet tas nieko nepadėjo: iš Alisos akių plūdo ašarų upeliai. Netrukus ji sėdėjo dideliame ašarų klane, kuris buvo apie keturių colių gilumo ir apsėmė pusę salės.

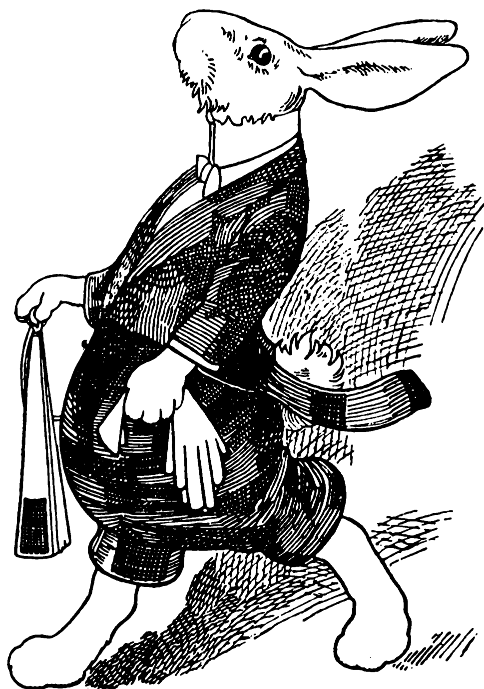
Po valandėlės ji išgirdo kažką toli žingsniuojant ir skubiai nusišluostė ašaras, norėdama pamatyti, kas ateina. Grįžo Baltasis Triušis, gražiai pasirėdęs, su baltomis odinėmis pirš-

tinėmis vienoje rankoje ir didele vėduokle — kitoje. Jis labai skubėjo, murmėdamas sau po nosimi:

— O, Kunigaikštiene, Kunigaikštiene! O! Ji pasius iš pykčio, jeigu priversiu ją laukti.

Be galo nusiminusi Alisa buvo pasiryžusi kiekvieną pasitaikiusį prašyti pagalbos. Taigi, kai tiktai Triušis prisiartino, ji nedrąsiai kreipėsi į jį:

— Atsiprašau, ponas...

Triušis staiga krūptelėjo, išmetė baltas odines pirštinaites ir vėduoklę ir pasileido bėgti kiek įkabindamas. Netrukus jis dingo tamsoje.

Alisa paėmė vėduoklę ir pirštinaites. Kadangi salėje buvo labai karšta, ji pradėjo vėdintis kalbėdama:

— O viešpatie! Kaip šiandien viskas keista. Tuo tarpu vakar nebuvo nieko ypatingo. Ar tik nepavirtau naktį kuo nors kitu? Palauk, ar buvau ta pati, kai šiandien rytą atsikėliau? Kiek prisimenu, jaučiausi truputį ne taip, kaip reikia. Bet jeigu esu ne ta pati, tai, visų pirma, kas gi aš esu? Deja, čia ir yra didžiausia mįslė! — Alisa stengėsi prisiminti visus pažįstamus vaikus, ku-

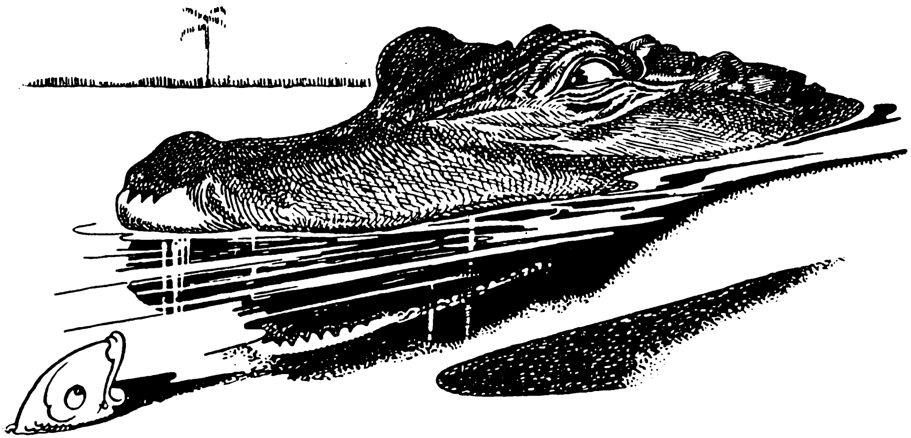
rie buvo tokio pat amžiaus kaip ji, norėdama įsitikinti, ar tik nebus ji pavirtusi kuriuo nors iš jų.

— Be abejo, nesu Ada, — tarė Alisa, — nes jos plaukai driekiasi tokiomis ilgomis garbanomis, o mano visai nesiraito. Jokiu būdu negaliu būti nė Magdelė, nes aš viską moku, o ji... O, ji taip mažai teišmano. Be to, ji yra ji, o aš esu aš. Ak, kaip viskas keista! Reikia patikrinti, ar viską atsimenu, ką anksčiau žinojau. Gerai: keturiskart penki — dvylika, o keturiskart šeši — trylika, o keturiskart septyni... Viešpatie! Šitaip aš niekados nepriskaičiuosiu iki dvidešimties! Bet daugybos lentelė tai dar ne viskas: pažiūrėsiu, kaip su geografija. Londonas yra Paryžiaus sostinė, o Paryžius — Romos sostinė, o Roma... Ne, viską supainiojau. Aišku, supainiojau! Tikriausiai pavirtau Magdele! Bandysiu padeklamuoti *„Darbščiąją bitutę"*.

Tai tarusi, Alisa sukryžiavo ant krūtinės rankas, kaip visados ji darydavo atsakinėdama pamokas, ir pradėjo deklamuoti. Bet jos balsas skambėjo dusliai ir keistai, o žodžiai atrodė ne tokie, kaip reikia:

Nilas žėri, saulė juokias,
O šaunus krokodiliukas
Pliaukši uodega linksmai, —
Trykšta krištolo stulpai.

Kai išalksta krokodilas,
Išsižiojęs guli tyliai —
Stebi Nilo bangeles,
Ryja, ryja žuveles.

— Tikrai čia turėjo būti ne tokie žodžiai, — tarė vargšė Alisa ir vėl pravirko. — Aišku, kad pavirtau Magdele. Teks dabar eiti ir gyventi jos skurdžiuose nameliuose. Neturėsiu žaislų, su kuriais galėčiau žaisti. O varge, amžinai teks ruošti pamokas! Ne, to niekados nebus! Jeigu aš Magdelė, tai geriau pasiliksiu čia, požemyje! Tegu kiti pasilenkę žiūrės į požemį ir šauks: „Sugrįžk,

brangute!“ Pažvelgsiu aukštyn ir tarsiu: „Kas gi tokia aš esu? Pirma atsakykite į šį klausimą, o tada, jeigu man patiks būti tuo žmogum, — sugrįšiu. Jeigu ne, — pasiliksiu čia, kol netapsiu kuo nors kitu.“ Bet, dieve mano! — sušuko Alisa, staiga vėl pravirkdama. — Kaip norėčiau, kad jie pasilenkę pažvelgtų! Man taip nusibodo būti vienai!

Tai sakydama, Alisa pažvelgė į savo rankas ir labai nustebo, pamačiusi, kad kalbėdama ji buvo užsimovusi vieną baltą Triušio pirštinaitę.

— Kaip aš galėjau tai padaryti? — pagalvojo ji. — Tur būt, vėl sumažėjau.

Ji atsistojo ir nuėjo prie mažojo stalelio, norėdama pasimatuoti prie jo. Alisa įsitikino, kad dabar ji buvo apytikriai dviejų pėdų aukščio ir vis dar smarkiai mažėjo. Greitai sumetusi, kad mažėjimo priežastis yra vėduoklė, kurią ji laikė rankoje, Alisa nutrenkė staiga ją žemėn, laiku išvengdama visiško išnykimo.

— Šį kartą išsigelbėjau per stebuklą, — tarė Alisa, ne juokais išgąsdinta staigaus pasikeitimo ir kartu patenkinta, kad išliko gyva. — O dabar į sodą!

Ji nubėgo kiek įkabindama prie mažųjų durelių. Bet, deja! Jos buvo vėl užrakintos, o auksinis raktelis gulėjo kaip gulėjęs ant stiklinio staliuko.

— Ar gali būti dar blogiau? — pagalvojo vargšė mergaitė. — Juk aš niekad nesu buvusi tokia mažytė, kaip dabar, niekad! Padėtis nepavydėtina!

Tardama šiuos žodžius, Alisa paslydo ir tiktai — pūkšt! — pasinėrė iki kaklo į sūrų vandenį. Iš karto ji pagalvojo, kad kažkokiu būdu įkrito į jūrą.

— Vadinasi, teks grįžti traukiniu, — tarė ji pati sau. (Alisai pajūryje teko būti tik vieną kartą, ir nuo tada jos atmintyje išliko įspūdis, kad kur tiktai nuvažiuosi į Anglijos pajūrį, visur rasi daugybę nusirengimo kabinų, vaikų, kasinėjančių smėlį su mediniais kastuvėliais, išnuomojamų kambarių, o kiek toliau — geležinkelio stotį.)

Tačiau ji netrukus suprato, kad įkrito į ašarų klaną, kurį priverkė, būdama devynių pėdų aukščio.

— Nereikėjo man tiek daug verkti, — tarė Alisa, plaukiodama ir ieškodama vietos, kur galėtų išlipti. — Tai bus man bausmė, kai nuskęsiu, ko gero, savo pačios ašarose. Aišku, tai būtų labai keista, iš tikrųjų! Betgi šiandien viskas atrodo labai keista.

Tuo metu ji išgirdo kažką netoliese pliuškenantis po ašaras ir nuplaukė artyn, norėdama pasižiūrėti, kas ten yra. Iš karto ji pagalvojo, kad pamatys jūrų arklį arba begemotą, bet tuojau prisiminė, kokia mažutė ji buvo dabar, ir netrukus įsitikino, kad ten buvo tiktai pelė, įkritusi panašiai kaip ir Alisa.

— Ar verta užkalbinti šitą pelę? — svarstė Alisa. — Viskas šiandien taip keista, jog galima tikėtis, kad ji moka kalbėti. Kaip ten bebūtų, nieko blogo neatsitiks, jeigu pabandysiu užkalbinti.

Ir ji pradėjo:

— O, Pele! Ar nežinote, kaip išsikrapščius iš šio klano? Aš labai pavargau, beplaukiodama po jį. O, Pele!

Alisai atrodė, kad kaip tik taip ir reikia kreiptis į pelę. Anksčiau jai niekados neteko šitaip kreiptis, bet ji atsiminė mačiusi

brolio lotynų kalbos gramatikoje išlinksniuota: „Pelė — pelės — pelei — pelę — pele — pelėje — o, pele!“

Pelė pažvelgė į ją, labai susidomėjusi, net mirktelėjo viena savo akele, bet netarė nė žodelio.

— Tur būt, ji angliškai nesupranta, — pagalvojo Alisa. — Greičiausiai čia bus prancūzų pelė, patekusi pas mus kartu su Vilhelmu Užkariautoju.[1] (Alisa taip gerai mokėjo istoriją, kad negalėjo nieko aiškaus pasakyti, kada koks istorinis įvykis yra buvęs.)

Taigi ji pradėjo iš naujo:

— U e ma šat? (Kur yra mano katytė?) — tai buvo pirmasis sakinys iš jos prancūzų kalbos vadovėlio.

Pelė staiga šoktelėjo iš vandens ir pradėjo visa drebėti iš baimės.

— Oi, labai atsiprašau! — staiga sušuko Alisa, nusigandusi, kad ji vargšą gyvulėlį labai įžeidė. — Aš visai užmiršau, kad jūs nemėgstate kačių.

— Nemėgstate kačių! — suspigo įširdusi Pelė. — Įdomu, kaip tu mėgtum kates, jeigu būtum mano vietoj?

— Na taip, gal ir nemėgčiau, — tarė švelniai Alisa. — Nepykite dėl to. Aš visgi norėčiau jums parodyti mūsų katiną Murklį. Manau, jūs pamiltumėte kates, jeigu tiktai pamatytumėte jį. Jis toks mielas ir ramus gyvuliukas, kai sėdi, meiliai murkuodamas, prieš židinį, laižo letenėles ir prausia savo snukutį, — tęsė užsimiršusi Alisa, plaukiodama pamažu po klaną. — O koks jis švelnus ir mielas, kai jį glostai. Ir kaip jis šauniai gaudo peles... Oi, atsiprašau! — vėl sušuko Alisa iš pykčio pasišiaušusiai Pelei,

---

[1] Vilhelmas Užkariautojas (1027—1083) — Normandijos kunigaikštis, kuris, atvykęs iš prancūzų Normandijos, užkariavo Britanijos salas ir tapo pirmuoju Anglijos karalium.

supratusi, kad tokiomis kalbomis tikrai labai ją įžeidė. — Daugiau apie jį nekalbėsime, jeigu jums nepatinka.

— Taip, taip! — suriko Pelė, virpėdama visu kūnu. — Kas tai matė, kad aš kalbėčiau apie tokį sutvėrimą! Mūsų giminė per amžius nekentė kačių, tų šlykščių, niekingų, nevalyvų sutvėrimų! Kad neišgirsčiau nė žodžio daugiau apie jas!

— Nekalbėsiu! — tarė Alisa, skubėdama pakeisti temą. — O ar jūs mylite... ar mylite... šunis?

Pelė nieko neatsakė, o Alisa pradėjo vėl karštai pasakoti:

— Koks puikus šuniukas gyvena netoli nuo mūsų namų. Aš labai norėčiau jums jį parodyti. Toks mažas taksiukas. Akutės blizga. O kad žinotumėte, koks gražus jo juodas kailiukas! Ir atneša kiekvieną numestą daiktelį, ir patarnauja, ir paprašo, kai nori ėsti, ir dar moka visokių pokštų — neatsimenu visų. Žinote, jis yra fermerio, o tas sako, jog šuniukas esąs labai naudingas: vertas net šimto svarų sterlingų! Sako, kad labai gerai gaudo žiurkes ir... Vaje! — sušuko graudžiai Alisa. — Bijau, ar tiktai vėl aš jūsų neįžeidžiau!

Tuo tarpu įžeista Pelė iš visų jėgų plaukė tolyn, sukeldama bangeles visame klane.

3. Alisa Stebuklų Šalyje

Alisa ėmė šaukti jai įkandin maldaudama:

— Brangioji Pelyte! Grįžkite atgal! Daugiau nekalbėsime apie kates nė apie šunis, jeigu jūs nekenčiate jų!

Pelė, tatai išgirdusi, apsigrįžo ir pradėjo pamažu plaukti atgal prie Alisos. Jos snukutis buvo visas išblyškęs („nuo įniršimo", — pagalvojo Alisa). Pelė prabilo tyliai, drebančiu balsu:

— Plaukime į krantą. Tada aš tau papasakosiu savo istoriją, ir tu suprasi, kodėl aš neapkenčiu kačių ir šunų.

Plaukti į krantą seniai buvo laikas, nes klane pasidarė ankšta: į jį prikrito galybė paukščių ir žvėrelių. Ten buvo Antis, Kalakutas, Papūga, Erelis ir kiti įdomūs sutvėrimai. Visas šis būrys su Alisa priešakyje nuplaukė į krantą.

III SKYRIUS

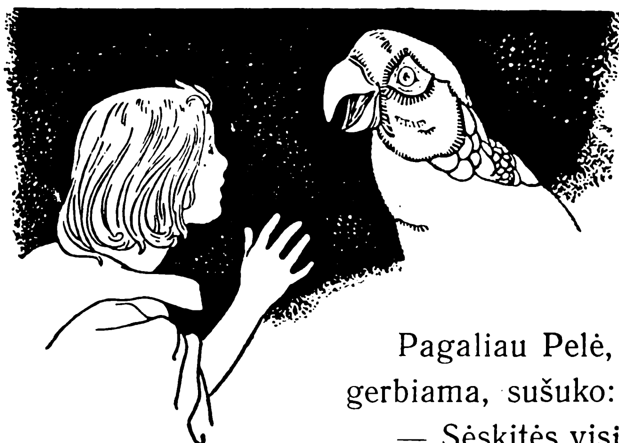
PAUKŠČIŲ LENKTYNĖS IR ILGOJI ISTORIJA

Draugija, susirinkusi ant kranto, iš tikrųjų atrodė nekaip: paukščių plunksnos purvinos, žvėrių kailiai išmirkę, nuo visų varvėjo vanduo, visi buvo paniurę, nepatenkinti.

Pirmiausia, žinoma, visiems rūpėjo, kaip čia išsidžiovinus: jie pradėjo tartis apie tai, ir po keleto minučių Alisa laisvai šnekučiavosi su visais, tarsi būtų juos pažinojusi visą gyvenimą. Ir tikrai, ji gana ilgai ginčijosi su Papūga, kuri pagaliau įsižeidė ir pareiškė:

— Esu vyresnė už tave ir daugiau nei tu išmanau!

Alisa, nežinodama jos metų, nenorėjo su tuo sutikti, bet kai Papūga kategoriškai atsisakė pasakyti savo amžių, neliko kas besaką.

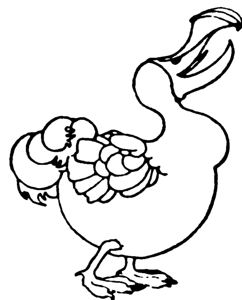
Pagaliau Pelė, kuri, atrodė, buvo visų gerbiama, sušuko:

— Sėskitės visi ir klausykite, ką pasakysiu! Aš jus tuojau visus išdžiovinsiu!

Tuojau visi susėdo ratu aplink Pelę. Alisa žiūrėjo į Pelę susirūpinusi ir laukė. Ji žinojo, kad gali labai persišaldyti, jeigu tučtuojau neišsidžiovins.

— Hm! — tarė iškilmingai Pelė. — Ar visi pasiruošę? Tai pats sausiausias būdas, kokį aš žinau. Prašau visus tylos! Vilhelmas Užkariautojas, remiamas popiežiaus, greitai susitarė su anglais, kuriems reikėjo vado, papratusio užpuldinėti ir nugalėti. Edvinas, Morcaras, Mercijos ir Nortumbrijos grafai...[1]

— Brr! — nusipurtė Papūga.

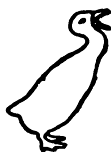

— Atsiprašau! — griežtai, bet labai mandagiai tarė Pelė. — Nori kalbėti?

— Nenoriu! — atrėžė Papūga.

— Maniau, kad nori, — tarė Pelė. — Pasakoju toliau: Edvinas ir Morcaras, Mercijos ir Nortumbrijos grafai jam buvo palankūs, ir

[1] Ištraukos iš nepaprastai nuobodžiai parašyto Anglijos istorijos vadovėlio, kuriuo vaikai tada turėdavo naudotis mokykloje.

net Stigandas — Kenterberio arkivyskupas, didelis patriotas, rado, kad reikia...

— Ką rado? — paklausė Antis.

— Rado, kad... — piktai atkirto Pelė. — Tu, be abejo, žinai, ką tai reiškia.

— Žinau, ką tai reiškia, kai pati ką nors randu, — tarė Antis. — Dažniausiai tai būna varlė arba uodas. Bet man įdomu, ką arkivyskupas rado?

Pelė nekreipė dėmesio į šį klausimą ir skubiai pasakojo toliau:

— Rado, kad reikia eiti su Edgaru Atelingu pasitikti Vilhelmo ir įteikti jam karaliaus vainiką. Vilhelmas valdė pradžioje santūriai. Bet jo normanų įžūlumas... Kaip jautiesi dabar, brangioji? — tęsė ji, kreipdamasi į Alisą.

— Esu tokia pat šlapia, kaip ir pirma, — atsakė liūdnai Alisa. — Mano drabužiai nuo to nė kiek nedžiūva.

— Tokiu atveju, — rimtai tarė Kalakutas atsistodamas, — manau, kad pasitarimą reikia laikinai atidėti ir skubiai griebtis veiksmingesnių priemonių...

— Kalbėk žmoniškai! — nutraukė jį Erelis. —Nesuprantu nė pusės tų žodžių ir netikiu, kad tu juos suprastum.

Taręs tuos žodžius, Erelis nuleido galvą, norėdamas paslėpti šypseną. Kai kurie kiti paukščiai pradėjo kikenti garsiai.

— Aš norėjau tiktai pasakyti, — tarė įsižeidęs Kalakutas, — kad geriausias būdas išsidžiovinti būtų paukščių lenktynės.

— Kas tai yra paukščių lenktynės? — paklausė Alisa ne todėl, kad būtų labai norėjusi sužinoti, bet šiaip sau. Mat, Kala-

kutas nutilęs laukė, gal kas pradės ginčytis, o niekas kitas nesiruošė prabilti.

— Aha, — tarė Kalakutas, — norint geriausiai paaiškinti, reikia parodyti. (Kadangi kartais žiemą ir jums gali tekti pasinaudoti tokiomis priemonėmis, aš papasakosiu, kaip Kalakutas suorganizavo lenktynes.)

Pirmiausia jis nužymėjo bėgimo taką, kuris ėjo ratu aplink.

— Tikslumas čia nesvarbu, — paaiškino jis.

Paskui visas būrys — kaip kuriam pakliuvo — sustojo ant tako. Niekas nedavė ženklo: „Viens, du, trys!“, bet pradėjo bėgti, kada kam atėjo į galvą, liovėsi bėgę, kada kuriam patiko, ir sunku buvo suprasti, kada lenktynės baigėsi. Taip pabėgiojus gerą pusvalandį ir visiems gerai išsidžiovinus, Kalakutas staiga sušuko:

— Lenktynės baigtos!

Tuojau visi uždusę apspito jį ir pradėjo klausinėti:

— Kuris gi laimėjome?

Į šį klausimą Kalakutas atsakė tiktai gerokai pagalvojęs. Jis valandėlę stovėjo, parėmęs pirštu kaktą (taip dažniausiai paveiksluose vaizduojamas Šekspyras), o visi kiti laukė tylėdami. Pagaliau Kalakutas sušuko:

— Visi laimėjo, ir visi gaus dovanas!

— Bet kas mums įteiks dovanas? — pradėjo šaukti visi kartu.

— Hm, žinoma, kad ji, — tarė Kalakutas, rodydamas pirštu į Alisą.

Ir visas būrys tuojau apspito ją, reikalaudami vienas už kito:

— Dovanų! Dovanų!

Alisa nežinojo, kas daryti. Nusiminusi ji įkišo ranką į kišenę ir, išsitraukusi dėžutę saldainių (laimei, sūraus vandens į dėžutę neprisisunkė), išdalino juos kaip dovanas. Visi gavo po vieną saldainį.

— Bet ir ji pati turi gauti dovaną, — pasakė Pelė.

— Žinoma! — pritarė Kalakutas.

— Ką dar turi kišenėje? — kreipėsi jis į Alisą.

— Tik siuvimo pirščiuką, — atsakė liūdnai Alisa.

— Duok man jį! — tarė Kalakutas.

Tuojau visi apspito Alisą, o Kalakutas, iškilmingai įteikdamas jai pirščiuką, tarė:

— Nuoširdžiai prašom, priimk šį puikųjį pirščiuką!

Jam baigus šią trumpą prakalbą, pasigirdo aplodismentai.

Alisai tatai atrodė labai kvaila, bet paukščiai ir žvėrys buvo taip rimtai nusiteikę, kad ji neišdrįso nusijuokti. Nesugalvodama, ką reikėtų atsakyti, ji kukliai nusilenkė ir, stengdamasi atrodyti kiek galima oriau, paėmė pirščiuką.

Po to buvo valgomi saldainiai. Valgant kilo didelis triukšmas ir sąmyšis. Didieji paukščiai skundėsi, kad jie nespėję pajusti saldainio skonio, o mažieji springo, ir teko jiems mušti per nugaras. Pagaliau visi nurimo. Vėl susėdę ratu, visi ėmė prašyti Pelės, kad ji dar ką nors papasakotų.

— Žadėjote papasakoti man savo istoriją, — tarė Alisa, — kodėl nekenčiate k ir š. — Pastaruosius garsus ji ištarė pašnibždomis, bijodama, kad vėl neįžeistų Pelės.

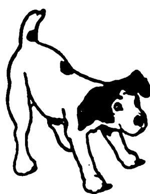
— Mano istorija ilga kaip uodega ir labai liūdna! — atsakė Pelė ir, žiūrėdama į Alisą, giliai atsiduso.

— Uodega tikrai ilga, — tarė Alisa, su nuostaba žiūrėdama į Pelės uodegą, — bet kodėl jūs sakote, kad ji liūdna?

Pelei pasakojant, mintis apie uodegą Alisai neišėjo iš galvos, ir iš viso pasakojimo jai liko toks vaizdas:

Šuva, pamatęs pelę,
Sustabdė ją, vargšelę,
Ir tarė:

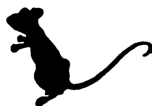

— Šaukiu tave į teismą!
Tad ruoškis greitai, eisim,
Negaiškim.

Turiu šiandieną laiko:
Tave nuteist man reikia
Ir bausti.

— O kur teisėją rasi? —
Paklausė jį nedrąsiai
Pelytė. —

— O kurgi teismo salė?
Sakyk, brangus šuneli,
Kaip teisi?

— Pabūsiu aš teisėju, —
Atsakė patylėjęs
Jai Margis.

— Ir ginkis, nesiginki —
Esi tu kaltininkė;
Teks mirti!

— Betgi tu neklausai! — kreipėsi Pelė griežtai į Alisą. — Ką tu dabar galvoji?

— Labai atsiprašau! — nužemintai tarė Alisa. — Man rodos, kad jūs buvote prie penkto vingio?

— Koks čia gali būti r y š y s su vingiais! — pradėjo niršti Pelė.

— R y š y s! — atsakė Alisa, viską stengdamasi suprasti savaip, ir nedrąsiai apsidairė. — Aha, tai aš galiu jums padėti jį atrišti!

— Nenoriu su tavim turėti reikalo! — atkirto Pelė, pakildama ir eidama šalin. — Tu įžeidi mane, kalbėdama tokias nesąmones!

— Jokiu būdu nenorėjau įžeisti! — aiškinosi vargšė Alisa. — O jūs perdaug greitai įsižeidžiate.

Pelė atsakydama kažką neaiškiai sumurmėjo po nosimi.

— Maldauju, grįžkite ir baikite savo istoriją! — šaukė Alisa iš paskos...

Kartu su ja pradėjo šaukti visi paukščiai ir žvėrys:

— Taip taip! Maldaujame, grįžkite!

Bet Pelė tik papurtė piktai galvą ir nudūmė dar greičiau.

— Kaip gaila, kad ji nenori pasilikti su mumis! — atsiduso Papūga, Pelei dingus iš akių.

O senė Krabė ta proga kreipėsi į savo dukterį:

— Atmink, brangioji! Tai tau pamoka, kad niekada nereikia karščiuotis.

— Liaukis, mama! — atsakė jaunoji Krabė, truputį pyktelėjusi. — O tai gali išvesti iš pusiausvyros net austrę.

— O, kad čia dabar būtų mano Murkliukas. Žinočiau, kaip pasielgti! — tarė Alisa garsiai pati sau. — Tuojau sugrąžintų ją atgal.

— O kas toks yra tasai Murkliukas, jeigu galima paklausti? — tarė Papūga.

Alisa atsakė mielai, nes jai buvo didžiausias malonumas kalbėti apie savo lepūnėlį.

— Murklys yra mūsų katinas. Ir kaip jis puikiai gaudo peles, jūs negalite nė įsivaizduoti! O kad jūs pamatytumėte, kaip jis gaudo paukščius! Tik užsimanys suėsti kokį mažą paukštelį, žiūrėk, jau ir turi!

Alisos pasakojimas visiems susirinkusiems padarė didžiausią įspūdį. Dalis paukščių skubiai pasišalino. Viena sena Šarka, rūpestingai susigūžus, pareiškė:

— Iš tikrųjų man laikas namo. Šiandien toks oras, kad galima peršalti.

O Kanarėlė sušuko drebančiu balseliu savo vaikams:

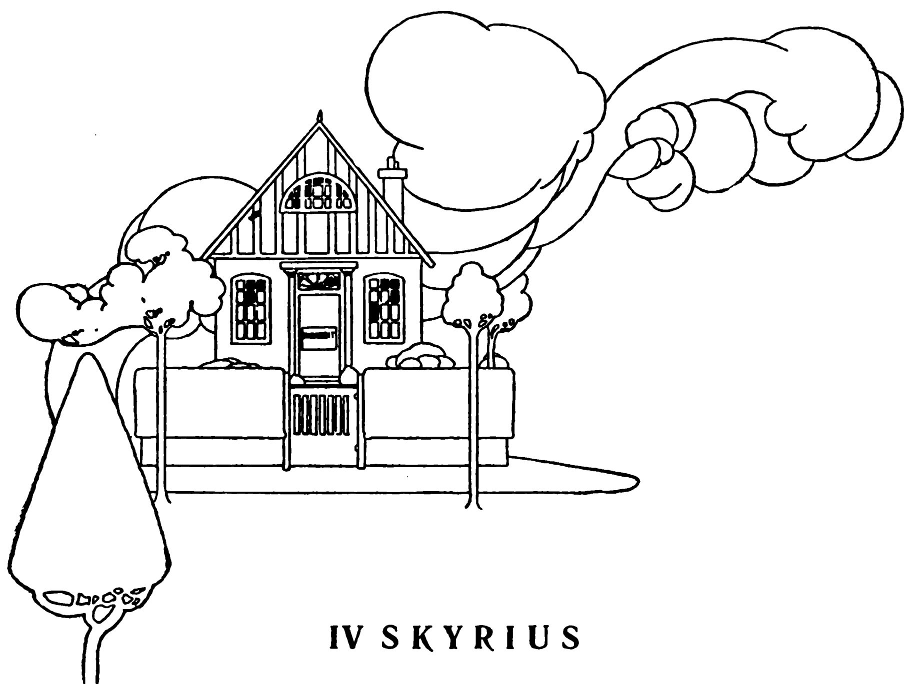
— Eikit šen, brangieji! Jau seniai jums laikas į lovytes!

Taip visi, suradę įvairiausias priežastis, išsibėgiojo, ir Alisa netrukus liko viena.

— Ir reikėjo man paminėti Murklį! — tarė ji liūdnai pati sau. — Matyt, niekas čia, požemyje, jo nemėgsta. O aš galvą guldau, kad jis yra geriausias pasaulyje katinas. O, mano brangusis Murkly! Ar bepamatysiu kada nors tave!

Vargšė Alisa vėl pravirko: ji pasijuto be galo vieniša, nelaiminga. Bet netrukus tolumoje pasigirdo kažkieno negarsūs žingsniai. Alisa sukluso: ji pamanė, kad Pelė apsigalvojusi grįžta baigti savo istoriją.

IV SKYRIUS

TRIUŠIO PASIUNTINYS

Tai buvo Baltasis Triušis. Jis ėjo pamažu ir susirūpinęs dairėsi į šalis, kažko ieškodamas. Alisa išgirdo, kaip jis murmėjo sau po nosimi:

— Kunigaikštiene! Kunigaikštiene! O, mano brangiosios letenos! O, mano kailelis ir ūsai! Tai gausiu nuo jos į kailį! Dievaži, gausiu! Nesuprantu, kurgi aš jas galėjau pamesti?

Alisa tuojau suprato, kad Triušis ieško vėduoklės ir baltų odinių pirštinaičių. Nejučiomis ir pati Alisa pradėjo dairytis, bet

jų niekur nesimatė. Atrodė, kad viskas per tą laiką, kai ji plaukiojo klane, pasikeitė: nebuvo nė didžiosios salės su stikliniu staliuku, nė mažųjų durelių.

Netrukus Triušis pastebėjo Alisą, vaikštinėjančią aplink, ir kreipėsi į ją piktai:

— Nagi tu, Maryte, ką čia veiki? Tuojau bėk namo: atnešk man porą pirštinaičių ir vėduoklę! Paskubėk!

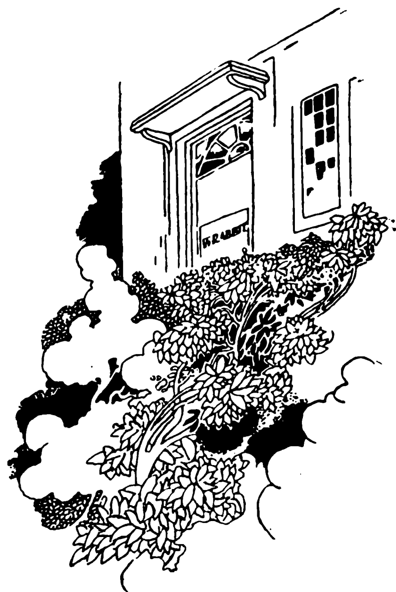
Alisa buvo taip nusigandusi, kad ji tuojau nubėgo Triušio nurodyta kryptimi, nė nebandydama paaiškinti, jog įvyko nesusipratimas.

— Jam pasirodė, kad aš esu jo kambarinė, — tarė Alisa bėgdama pati sau. — Kaip jis nustebs, pamatęs, kas aš esu! Norėčiau atnešti jam tą vėduoklę ir pirštinaites. Žinoma, jeigu pavyks jas rasti.

Tuo metu ji išvydo gražų mažutį namelį, prie kurio durų buvo prikalta šviesaus misingio lentelė. Lentelėje buvo išgraviruotas užrašas „B. Triušis“. Alisa įėjo nepasibeldusi ir nubėgo laiptais į viršų. Ji bijojo susitikti tikrąją Marytę, kuri galėjo išvaryti ją iš namelio, nespėjus surasti vėduoklės nė pirštinių.

— Kaip juokingai atrodo, — tarė Alisa pati sau, — bėgioti triušio pasiuntiniu! Ko gero ir Murklys netrukus pradės mane siuntinėti!

Ji vaizdavosi, kaip visa tai atrodytų:

— Alisa! Skubiai eikš čia! Ruoškis, eisi pasivaikščioti!

— Tuojau, aukle! Bet man reikia stovėti sargyboje prie šitos pelės olos, kol sugrįš Murklys, ir saugoti, kad neišbėgtų pelė.

— Tiktai abejoju, — pagalvojo Alisa, — ar Murkliui liktų vietos mūsų namuose, jeigu jis pradėtų šitaip įsakinėti žmonėms!

Taip galvodama, ji įžengė į mažą jaukų kambarėlį, kuriame prie lango stovėjo staliukas. Ant staliuko (ji to ir tikėjosi) gulėjo vėduoklė ir dvi ar trys poros baltų odinių pirštinių. Ji pagriebė vėduoklę, porą pirštinių ir buvo jau beeinanti iš kambario, bet čia pastebėjo mažą bonkutę, stovėjusią prie veidrodžio. Šį kartą prie bonkutės nebuvo kortelės su užrašu „IŠGERK MANE“, bet Alisa, nekreipdama į tai dėmesio, atkimšo ją ir pakėlė prie lūpų.

— Žinau, kad būtinai turi kas nors nepaprasto atsitikti, — tarė ji pati sau, — kai tiktai aš ką nors išgeriu ar suvalgau. Taigi tuojau pažiūrėsime, kas išeis, išgėrus šią bonkutę. Manau, kad vėl išaugsiu didelė, nes tikrai man jau įkyrėjo būti tokiai mažytei.

Taip iš tikrųjų ir atsitiko, ir daug greičiau negu ji tikėjosi.

Dar neišgėrus nė pusės bonkutės, Alisa pajuto, kad jos galva atsirėmė į lubas ir nulinko žemyn, nes galėjo nulūžti kaklas. Ji skubiai pastatė bonkutę ir kreipėsi į save:

— Užteks. Manau, daugiau neaugsiu. Ir taip jau neišlįsiu pro duris. Kad būčiau žinojus, nebūčiau tiek daug gėrus.

Deja, šaukštai buvo po pietų. Ji augo ir augo ir netrukus turėjo atsiklaupti ant grindų. Po valandėlės jai ir klūpoti pasidarė ankšta. Alisa pamėgino atsigulti, viena alkūne atsiremdama į duris, o kitą ranką pasikišdama po galva. Be paliovos didėdama, ji griebėsi paskutinės priemonės: iškišo vieną ranką pro langą, o vieną koją užkėlė ant krosnies.

— Viskas, ką galėjau padaryti, — pagalvojo Alisa. — Baigta. Kas dabar man bus?

Alisos laimei, magiškas mažosios bonkutės veikimas baigėsi, ir ji liovėsi augus. Tačiau jai buvo labai ankšta, ir nesumodama, kaip galėtų išsikrapštyti iš kambario, Alisa, aišku, labai nusiminė.

— Šimtą kartų geriau būtų namuose, — galvojo vargšė mergaitė, — kur nė vienas žmogus taip greitai nedidėja ir nemažėja ir kur niekam neįsakinėja pelės nė triušiai. Geriau aš būčiau nelindus į tą triušio olą, nors ir... nors ir... tiesą sakant, įdomu šitaip pagyventi! Kažin, kaip čia dabar man bus? Skaitydama stebuklingas pasakas, aš netikėjau, kad kada nors gyvenime galėtų įvykti stebuklas, o dabar štai kas man pačiai atsitiko. Reikėtų, kad apie mane kas nors parašytų knygą. Tikrai reikėtų! Arba, kai užaugsiu, aš pati parašysiu... Betgi aš esu jau užaugusi, — pridūrė ji drebančiu balsu. — Pagaliau ir vietos čia visai nėra nors kiek didesnei augti.

— Bet argi, negalėdama augti, — galvojo Alisa, — aš niekados nepasidarysiu senesnė, kaip dabar esu? Tai būtų puiku — niekados nepasenti! Bet, antra vertus, amžinai tektų ruošti pamokas. Oi, kaip nenorėčiau!

— Na ir kvaila tu, Alisa! — atsakė ji pati sau. — Kaipgi tu ruoši pamokas čia? Nagi čia tu pati vos išsitenki, o kur dėtum vadovėlius?

Ir taip ji šnekučiavosi, pirma ko nors paklausdama, paskui atsakydama. Pasikalbėjo, kad geriau nė nereikia. Bet netrukus, išgirdusi lauke kažkieno balsą, ji sukluso.

— Maryte! Maryte! Skubiai atnešk man pirštines!

Po to ant laiptų pasigirdo kojų šlepsėjimas. Alisa suprato, kad tai, jos ieškodamas, grįžta Triušis. Ją nukrėtė šiurpas, jog net visas namelis sudrebėjo: Alisai nė į galvą neatėjo, kad ji dabar buvo kokį tūkstantį kartų didesnė už Triušį ir galėjo nė kiek jo nesibijoti.

Netrukus Triušis priėjo prie durų ir pamėgino atidaryti jas. Bet jam tatai nepavyko, nes durys atsidarinėjo į vidų, ir Alisos alkūnė buvo stipriai atsirėmusi į jas. Alisa išgirdo jį kalbant su savimi:

— Apeisiu aplink ir įlipsiu pro langą.

— Nieko nebus! — pagalvojo Alisa. Lukterėjusi, kol išgirs Triušio žingsnius po pačiu langu, ji staiga iškišo ranką ir mostelėjo ore. Ji nieko nenutvėrė, tiktai išgirdo kažką negarsiai surinkant, krintant. Iš dūžtančio stiklo skambėjimo Alisa nusprendė, kad Triušis veikiausiai įvirto į inspektą ar į kitą kokią stiklo dėžę.

Tuojau po to pasigirdo piktas Triušio balsas:

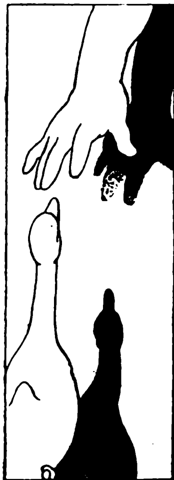
— Patrikai, Patrikai! Kur tu?

Tada atsiliepė balsas, kurio ji anksčiau nebuvo girdėjusi.

— Aš čia, jūsų šviesybe! Kasinėju žemę apie obelis!

— Rado, mat, laiką kasinėti, — piktai tarė Triušis. — Eikš čia! Padėsi man išlipti! (Vėl pasigirdo dūžtančio stiklo skambesys.)

— Dabar sakyk man, Patrikai, kas ten yra lange?

— Nagi ranka, jūsų šviesybe!

— Kokia čia ranka, vėpla tu! Kas matė tokią didelę ranką? Juk ji užkemša visą langą.

— Taip, užkemša, jūsų šviesybe, bet ten tikrai yra ranka.

— Tiek to. Nėra ko čia mums ginčytis. Eik ir išimk ją!

Po to gana ilgai buvo tylu, ir tiktai retkarčiais Alisa galėjo išgirsti kuždantis:

— Tikrai, jūsų šviesybe, nenoriu. Jokiu būdu, jokiu būdu!

O paskui sekė įsakymas:

— Daryk, kas tau įsakyta, baily!

Pagaliau Alisa vėl ištiesė ranką ir vėl taip pat mostelėjo ore. Dabar sukliko du balseliai, ir vėl pradėjo skambėti dūžtantys stiklai.

— Kiekgi ten gali būti tų inspektų? — pagalvojo Alisa. — Kažin, ką jie dabar darys. Jeigu mėgins traukti mane pro langą, tai aš, žinoma, norėčiau, kad tiktai jiems pavyktų. Dievaži, aš tikrai nenorėčiau čia ilgiau pasilikti.

Valandėlę buvo tylu. Pagaliau pasigirdo nedidelio vežimėlio dardėjimas ir gana daug balsų. Kažkas šūkavo tarp savęs, ir Alisa nugirdo žodžius: „Kur yra kitos kopėčios?“ „Man reikėjo atnešti tiktai vienas, kitas turi Vilius.“ „Viliau! Atnešk jas čia, dranguži!“ „Statyk jas prie šito kampo.“ „Ne, reikia jas pirma

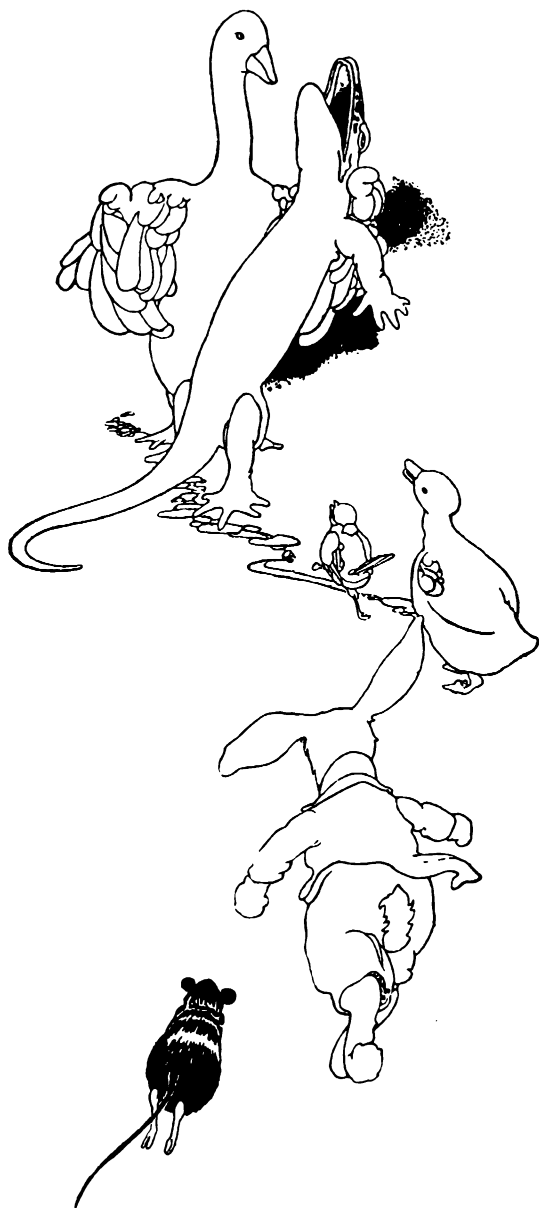
surišti, o tai nesieks nė iki pusės sienos.“ „Na ir pasakei. Pasieks visai lengvai, būk ramus.“ „Viliau, eikš čia! Laikyk šitą virvę.“ „Ar atlaikys stogas?“ „Žiūrėk, šita čerpė nesilaiko.“ „Oi, krinta! Atsargiai!“ (Garsus pokštelėjimas.) „Še tau, kad nori. Kas ją numetė?“ „Tur būt, čia Viliaus darbas.“ „Kas nusileis į vidų pro kaminą?“ „Tik jau ne aš!“ „Tu leisies!“ „Jokiu būdu nesileisiu!“ „Vilius nusileis.“ „Klausyk, Viliau, šeimininkas sako, kad tau reikės nusileisti pro kaminą!“

— Oho! Viliui reikės nusileisti pro kaminą, — pagalvojo sau viena Alisa. — Atrodo, kad jie visus darbus tik ir verčia Viliui. Jokiu būdu nenorėčiau būti Viliaus vietoje. Židinys, be abejo, čia siauras, bet aš manau, galėsiu jam truputį įspirti!

Ji atitraukė kiek galėdama koją nuo židinio ir palaukė, kol išgirdo krebždant ir ropojant žemyn mažą gyvulėlį (neaišku kokį). Jam prisiartinus, Alisa, tardama sau: „Tai Vilius“, spyrė iš visų jėgų ir pradėjo klausytis, kas bus toliau.

Pirmiausia ji išgirdo, kaip visi kartu sušuko: „Grįžta Vilius“, o paskui — vienas Triušis: „Griebkit jį, neškit prie gyvatvorės!“ Po to sekė tyla, paskui vėl pasigirdo triukšmas: „Pakelk jo galvą.“ „Dabar — degtinės gurkšnelį.“ „Nepurtykit jo!“ „Kas ten buvo, drauguži? Kas tau atsitiko? Papasakok mums viską!“

Pagaliau pasigirdo silpnas, plonas balselis. („Tai Vilius kalba", — pagalvo Alisa.)

— Tiesą pasakius, vargu ar aš ką nors daugiau sužinojau negu jūs. Dabar man palengvėjo. Bet aš esu per daug susijaudinęs, kad galėčiau papasakoti jums. Galiu tiktai pasakyti, kad kažkokia baidyklė šoko ant manęs, o aš šoviau kaip raketa į viršų!

— Tikrai kaip raketa! — pritarė kiti.

— Reikia padegti namą! — pasigirdo Triušio balsas, ir Alisa sušuko visa gerkle:

— Jeigu jūs padegsite, aš pašauksiu Murklį!

Tuojau visi nutilo, o Alisa galvojo sau:

— Įdomu, ką jie dabar darys. Jeigu jie turėtų nors kiek proto, nuplėštų stogą.

Netrukus jie pradėjo vėl tartis, ir Alisa išgirdo, kaip Triušis tarė:

— Pilnos statinaitės užteks pradžiai.

— Ko pilnos? — pagalvojo Alisa. Bet jai abejoti teko neilgai, nes po valandėlės į langą pradėjo tratėti smulkių akmenukų kruša. Keletas jų pataikė Alisai į veidą.

— Reikia padaryti tam galą, — tarė Alisa pati sau ir sušuko kiek galėdama: — Jūs ten geriau liaukitės!

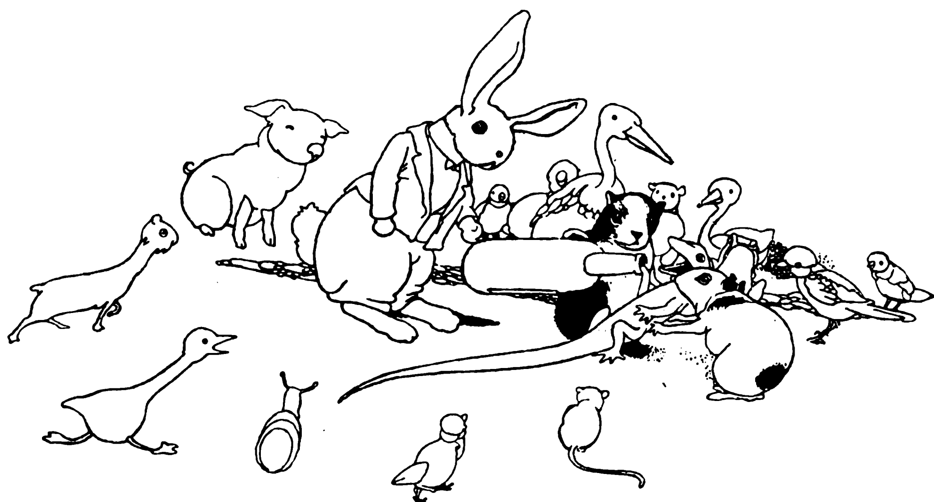
Vėl įsiviešpatavo tyla.

Alisa gerokai nustebo, pamačiusi, kad visi akmenukai, kurie gulėjo nukritę ant grindų, pavirto į mažus pyragaičius. Tada jai į galvą atėjo puiki mintis.

— Jeigu aš vieną pyragaitį suvalgysiu, — galvojo ji, — tai tikriausiai nuo to pasikeis mano ūgis. O kadangi didėti daugiau neįmanoma, manau, pasidarysiu mažesnė.

Taigi Alisa prarijo vieną pyragaitį ir nudžiugo pajutusi, kad tuojau pradėjo mažėti. Kai tiktai sumažėjo tiek, kad galėjo išeiti pro duris, ji tuojau išbėgo iš namo. Išbėgusi pamatė pulką mažų gyvulėlių ir paukštelių, stoviniuojančių lauke. Vargšas Vilius (pasirodo, kad tai buvo mažas driežiu-

kas) stovėjo viduryje. Jį prilaikė ir kažkuo girdė iš bonkutės dvi jūrų kiaulytės. Visas pulkas, pastebėjęs Alisą, puolė prie jos. Bet ji pasileido kiek įkabindama bėgti ir greitai pasijuto saugiai, atsidūrusi tankiame miške.

— Pirmiausia man reikėtų pasistengti, — galvojo Alisa, vaikštinėdama po mišką, — kaip nors susigrąžinti savo tikrąjį ūgį. Antras dalykas — tai kaip nors patekti į tą puikųjį sodą. Manau, kad tai bus pats geriausias planas.

Be abejo, tai buvo puikus planas, ir atrodė, kad jį galima labai paprastai įgyvendinti. Visa bėda, Alisa neturėjo nė mažiausio supratimo, kaip jį pradėti įgyvendinti. Taip jai nedrąsiai dairantis tarp medžių, kažkas virš galvos prapliupo loti spieginančiu balseliu, ir Alisa skubiai pažvelgė aukštyn.

Kažkoks biaurus šunytis žiūrėjo į ją didelėmis apvaliomis akimis ir, pamažu tiesdamas vieną leteną, norėjo paliesti ją.

— Vargšas šunelis! — tarė meiliai Alisa ir norėjo švilptelėti jam. Bet ją apėmė baimė pagalvojus, kad šunytis, gal būt, yra alkanas ir pasigardžiuodamas suės ją, nekreipdamas dėmesio į meilikavimus.

Nežinodama, kas daryti, ji nusilaužė nedidelę šakutę ir ištiesė ją šunyčiui. Šunytis, amsėdamas iš džiaugsmo, šoktelėjo visomis keturiomis į orą. Jis puolė prie šakutės, tarsi būtų norėjęs ją tuojau praryti. Tą minutę Alisa smuko už didelio dagio krūmo, tuo būdu išvengdama susidūrimo. Vos tik ji pasirodė iš kitos krūmo pusės, šunytis vėl strimagalviais puolė prie šakutės, norėdamas ją pagriebti. Alisa, nusprendusi, kad ne pro šalį būtų pažaidus arklių lenktynes, ir įsivaizduodama, kad ji kiekvienu metu gali būti arklio sumindžiota, vėl pasileido bėgti apie dagio krūmą. Šunytis pradėjo puldinėti prie šakos, šokinėjo pirmyn, traukėsi atgal ir lojo užkimęs visą laiką, kol pagaliau nuvargęs atsisėdo, lekuodamas iškišo liežuvį ir primerkė savo dideles akis.

Alisa nutarė, kad dabar puiki proga pasišalinti. Ji paėjėjo į šalį ir pasileido bėgti. Bė-

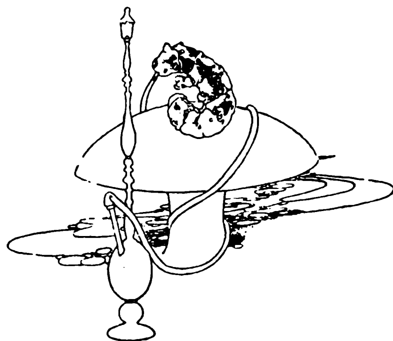

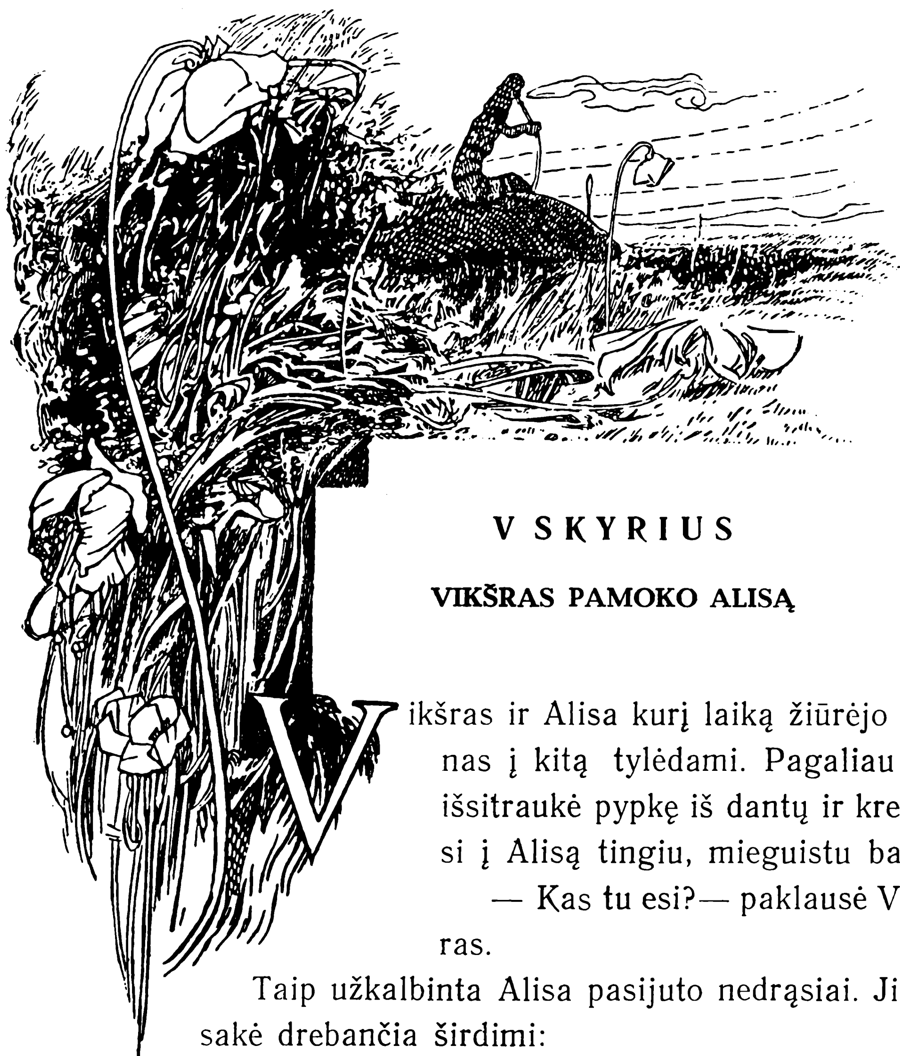
go tol, kol visai nuvargo ir uždusо, o šunyčio lojimas iš tolo buvo vos girdimas.

— Vis dėlto tai buvo puikus šunytis! — tarė Alisa, atsiremdama į vėdryno krūmą pailsėti ir vėdindamasi vienu jo lapu. — Aš labai norėčiau jį išmokyti žaisti, jeigu... jeigu tiktai būčiau didesnė! Dievaži, visai užmiršau, kad man reikia vėl didelei išaugti. Bet kaip tai padaryti? Manau, kad reikia ką nors suvalgyti ar išgerti. Bet žinok žmogus, — ką?

Be abejo, sunkiausia buvo nuspręsti, — ką. Alisa dairėsi aplink į gėles ir į žolių stiebelius, bet nerado nieko, ką tą minutę būtų galėjusi suvalgyti arba išgerti. Netoli nuo jos augo grybas, maždaug lygus su Alisa. Apžiūrėjusi jį iš apačios ir iš visų pusių, mergaitė nutarė, kad reikia žvilgterėti, kas yra ant grybo kepurės.

Ji pasistiepė ant pirštų galų, pažvelgė į grybo viršūnę ir tuojau pamatė didelį mėlyną vikšrą, kuris, sukryžiavęs rankas, ramių ramiausiai rūkė didžiulę pypkę, nekreipdamas nė mažiausio dėmesio į Alisą ar į ką nors kitą.

V SKYRIUS

VIKŠRAS PAMOKO ALISĄ

Vikšras ir Alisa kurį laiką žiūrėjo vienas į kitą tylėdami. Pagaliau jis išsitraukė pypkę iš dantų ir kreipėsi į Alisą tingiu, mieguistu balsu.

— Kas tu esi?— paklausė Vikšras.

Taip užkalbinta Alisa pasijuto nedrąsiai. Ji atsakė drebančia širdimi:

— Aš... aš, gerbiamasis, nė nežinau tikrai, kas aš dabar esu. Žinau tiktai, kas aš buvau, kai šiandien rytą atsikėliau. O paskui, man rodos, aš esu daug kartų pasikeitusi.

— Apie ką tu čia kalbi? — tarė Vikšras griežtai. — Paaiškink, kas esi!

— Bijau, gerbiamasis pone, kad aš negalėsiu paaiškinti, kas esu, — tarė Alisa, — nes, kaip matote, aš nesu aš.

— Nieko nematau, — atkirto Vikšras.

— Visa bėda, kad aš nieko daugiau negalėsiu paaiškinti, — atsakė mandagiai Alisa. — Tiesą sakant, aš pati nieko nesuprantu. Kai per dieną tiek daug kartų keičiasi žmogaus ūgis, norom nenorom prarandi nuovoką.

— Nieko panašaus, — tarė Vikšras.

— Tur būt, tamsta iki šiol tokių dalykų nesi patyręs, — tęsė Alisa. — Bet jeigu tamsta dabar būtum pavirtęs lėliuke — o tatai, aišku, po keleto dienų atsitiks — ir po to taptum peteliške, manau, nekaip pasijustum, a?

— Nė kiek! — atkirto Vikšras.

— Na, tai gal tamstos prigimtis kitokia, — tarė Alisa. — Kaip ten bebūtų, aš nuo to jaučiuosi labai blogai.

— Tu! — tarė Vikšras su panieka. — Tai kas gi pagaliau tu esi?

Pokalbis vėl prasidėjo iš naujo. Alisa, truputį pyktelėjusi dėl tokių trumpų Vikšro pastabų, nusigrįžo ir tarė išdidžiai:

— Manau, kad turėtum tamsta pirma pasisakyti, kas toks esi.

— Kodėl? — paklausė Vikšras.

Ir vėl toks keistas klausimas. Nesumesdama, kaip atsikirsti, ir matydama, kad Vikšras yra linkęs iš jos pasityčioti, Alisa nutarė eiti sau.

— Grįžk! — sušuko jai iš paskos Vikšras. — Aš pasakysiu tau svarbų dalyką!

Tai buvo, žinoma, daug žadantis kvietimas: Alisa vėl sugrįžo atgal.

— Nebūk tokia karšta, — tarė Vikšras.

— Tai viskas? — paklausė Alisa, vos suvaldydama pyktį.

— Ne, — atšovė Vikšras.

Alisa, tuo tarpu neturėdama ką veikti, pagalvojo, kad reikia palaukti: o gal kartais Vikšras ir ką nors reikšmingo pasakys.

Keletą minučių jis tylėdamas papsėjo pypkę, kol pagaliau skėstelėjo rankomis, vėl išsitraukė kandiklį iš burnos ir paklausė:

— Sakai, tau atrodo, kad esi pavirtusi kažkuo kitu?

— Deja, manau, kad taip, pone, — tarė Alisa. — Nieko negaliu žmoniškai atsiminti, o mano ūgis keičiasi kas dešimt minučių.

— Ko negali atsiminti? — paklausė Vikšras.

— Nagi norėjau padeklamuoti *„Darbščiąją bitutę“*, o išėjo kažkas apie krokodilą, — atsakė liūdnai Alisa.

— Padeklamuok *„Tėveli brangus“*, — tarė Vikšras.

Alisa sukryžiavo ant krūtinės rankas ir pradėjo:

— Tėveli brangus, jau tu pasenai, —
Žiūrėk, ir pakaušis jau plinka,
O vis ant galvos stoviniuoji kvailai,
Sakyk, ar senatvėj tas tinka?

— Aš jaunas maniau, — tarė tėvas tada, —
Kad tas gali protui pakenkti,
Dabar gi žinau jau, kad mano galva
Kaip puodynė tuščia, tad kam vengti!

— Tu daug metų turi ir labai nutukai, —
Vėl kreipės į tėvą jaunuolis, —
O kūliais vartaisi dar vis nejuokais,
Kaip įstengi daryt tokius šuolius?

— Aš mankštintis, kai jaunas buvau, įpratau
Ir tepalą puikų vartoti, —
Tarė tėvas. — Sūnau, gal norėtum? Ir tau
Galiu porą bonkų parduoti.

Kiek žinau, tėve, sẽniai, tokio amžiaus kaip tu,
Per dienas tik košelėmis minta,
O tu žąsį su galva ir kaulais kartu
Sukramtai, su svogūnais troškintą.

— Kol jaunesnis buvau, kad žinotum, sūnau,
Su žmona bariaus dieną ir naktį
Ir tada savo žiaunas išmankštinau,
Kad jų šimtui dar metų užtektų.

— Tu senas labai, bet vis toks žvalus,
Kad net ungurį stačią ant nosies
Panešioti gali. Tėveli brangus,
Ar ilgai dar tu šitaip kvailiosi?

— Į tris klausimus tau aš jau atsakiau.
Ir užteks, gana, įkyrėjai, —
Tarė tėvas piktai. — O jei ne, tai tuojau
Aš tau tekštelsiu — lėksi kaip vėjas.

— Blogai padeklamavai, — tarė Vikšras.

— Ir man atrodo, kad nelabai gerai, — nedrąsiai pritarė Alisa. — Kai kurie žodžiai ne tie.

— Negerai nuo pradžios iki galo, — pabrėžė Vikšras, ir kurį laiką abu tylėjo.

Pirmasis prabilo Vikšras.

— Kokio ūgio tu norėtum būti? — paklausė jis.

— O, ūgis man ne taip svarbu, — skubiai pradėjo aiškinti Alisa. — Matai tamsta, aš tiktai nenorėčiau taip dažnai kaitaliotis.

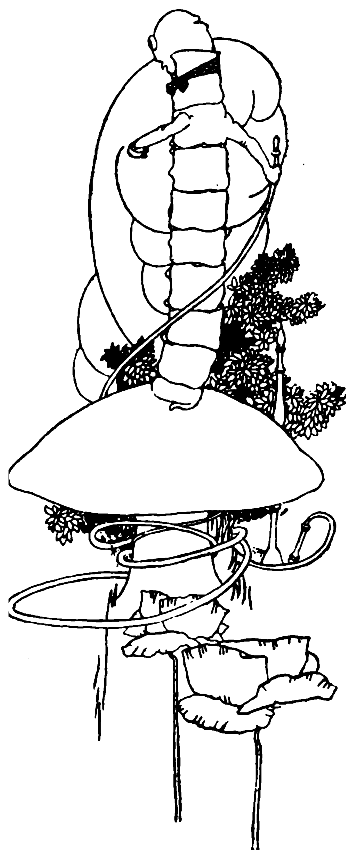
— Nieko nematau, — atkirto Vikšras.

Alisa nutilo. Kaip gyva, ji dar niekad nebuvo sutikusi tokio priešginos ir dabar vos galėjo suvaldyti pyktį.

— O dabar ar tu patenkinta savo ūgiu? — paklausė Vikšras.

— Nagi norėčiau būti truputį didesnė, pone, jeigu tamsta nieko prieš neturi, — tarė Alisa. — Trys coliai — tai labai netikęs ūgis.

— Iš tikrųjų tai pats geriausias ūgis, — piktai atsakė Vikšras, pasistiebdamas visu savo ūgiu (tikrai, jis buvo trijų colių aukščio).

— Bet aš neįpratus tokia būti! — maldavo verkšlendama Alisa. — Tai koks irzlus kirminas! — pagalvojo ji sau viena.

— Ateis laikas, ir priprasi, — tarė Vikšras, įsikąsdamas pypkę ir pradėdamas vėl traukti dūmą.

Alisa kantriai laukė, kol užsirūkęs Vikšras vėl pradės kalbėti. Po keleto minučių jis išsitraukė pypkę iš dantų, nusižiovavo porą kartų, pasirąžė. Paskui jis nulipo nuo grybo ir nurėpliojo į žoles, pakeliui aiškindamas:

— Iš vienos pusės atsikandus, augsi, iš kitos — mažėsi.

— Ko atsikąsti iš vienos ir ko iš kitos pusės? — pagalvojo Alisa.

— Grybo, — atsakė Vikšras, tarsi jis būtų išgirdęs Alisos klausimą. Netrukus jis dingo iš akių.

Alisa, likusi viena, kurį laiką rūpestingai apžiūrinėjo grybą, norėdama įsitikinti, kur jo viena pusė, kur kita. Bet kadangi jis buvo visai apskritas, Alisa nusprendė, kad tai yra tikrai keblus klausimas. Pagaliau ji, išskėtusi abi rankas, apkabino grybo kepurę ir atsilaužė iš abiejų šonų po gabaliuką.

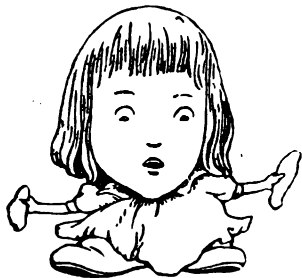
— Kurio dabar kąsti? — paklausė ji pati savęs ir, norėdama

išbandyti, kas išeis, krimstelėjo to, kurį laikė dešinėje rankoje. Tą pačią minutę ji skaudžiai susitrenkė pasmakrę, kuri atsirėmė į pėdas.

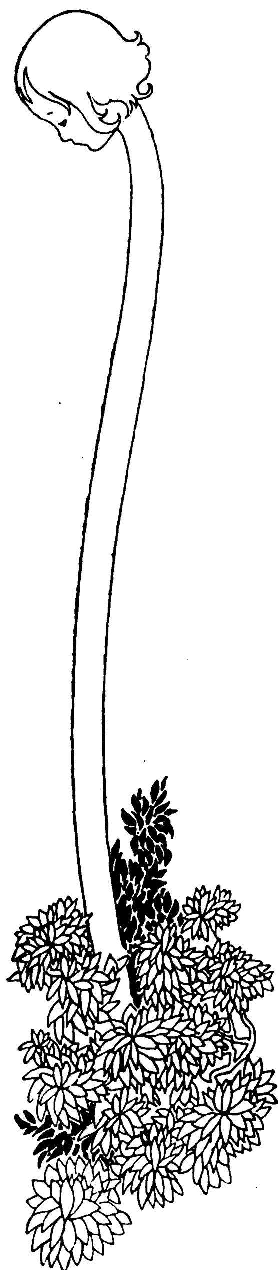
Toks staigus pasikeitimas Alisą išgąsdino nejuokais. Nusprendusi, kad nėra laiko delsti, nes ji dabar vis dar smarkiai traukėsi į krūvą, Alisa tuojau pamėgino atsikąsti iš kito šmotelio. Bet jos smakras buvo taip kietai prisispaudęs prie pėdų, kad beveik neįmanoma buvo prasižioti. Pagaliau ji šiaip taip prasižiojo ir prarijo kąsnelį to gabalo, kurį laikė kairėje rankoje.

* * *

— Puiku! Pagaliau galiu pajudinti galvą! — nudžiugusi sušuko Alisa.

Bet džiaugsmas netrukus pavirto išgąsčiu, kai Alisa patyrė, kad kažkur dingo jos pečiai. Žvelgdama žemyn, ji matė

tiktai be galo ilgą kaklą, kuris, kaip laivo stiebas virš jūros, kyšojo iš kažkur apačioje žaliuojančių lapų.

— Kas ten taip žaliuoja? — tarė Alisa. — Bet kurgi dingo mano pečiai? O, mano vargšės rankelės, kaip aš norėčiau jus pamatyti... — Tai sakydama, ji pakėlė rankas aukštyn, bet vis tiek nieko nesimatė, tiktai žemiau truputį sukrutėjo lapai.

Įsitikinusi, kad jai nepavyks pakelti rankų prie galvos, Alisa pamėgino palenkti galvą prie jų. Ji labai nudžiugo, patyrusi, kad jos kaklas laisvai lankstėsi į visas puses kaip gyvatė. Alisai pavyko suriesti kaklą į gražų lanką, ir ji pradėjo kaišioti galvą tarp lapų. Pasirodo, kad tai buvo ne kas kitas, kaip medžių, po kuriais ji neseniai vaikščiojo, viršūnės. Tuo metu kažkas pradėjo klykti veriančiu balsu, ir Alisa pasuko galvą į tą pusę: didelė Balandė atsitrenkė į jos veidą ir ėmė skaudžiai daužyti sparnais.

— Gyvatė! — klykė Balandė.

— Aš ne gyvatė! — sušuko pasipiktinusi Alisa. — Liaukis po galais.

— Sakau, kad gyvatė! — kartojo Balan-

dė jau kiek ramesniu balsu. Netrukus ji pridūrė aimanuodama. — Ko tik aš neišbandžiau, ir viskas veltui!

— Nieko nesuprantu, apie ką tu dabar kalbi, — tarė Alisa.

— Bandžiau po medžių šaknimis, mėginau skardžiuose, gyvatvorėse, — tęsė Balandė, nekreipdama dėmesio į Alisos žodžius, — ir vis tos gyvatės! Niekur per jas ramybės nėra!

Alisa nieko nesusigaudė, bet ji pagalvojo, kad nėra prasmės ko nors klausti, kol Balandė nepabaigs savo aimanų.

— Negana to, kad privargsti perėdama; dieną naktį dar reikia saugoti nuo gyvačių kiaušinius. Štai jau trys savaitės kaip nesumerkiu akių.

— Man labai nemalonu, kad tave supykinau, — tarė Alisa, pradėdama suprasti, apie ką kalba Balandė.

— Štai kad ir dabar, pasirinkau aukščiausią medį visame miške, — vis garsiau skundėsi Balandė. — Maniau, kad dabar tai jau būsiu rami. Bet kur tau! Kaip iš dangaus nukrito į lizdą! Šalin, gyvate!

— Betgi aš ne gyvatė, sakau tau! — tarė Alisa. — Aš esu... aš esu...

— Na gerai! Tai kas gi tu esi? — paklausė Balandė. — Būk rami, neapgausi manęs.

— Aš... aš esu maža mergaitė, — nedrąsiai atsakė Alisa, prisimindama, kiek kartų ji šiandien jau buvo pasikeitusi.

— Na ir pasakė! — sušuko pasipiktinusi Balandė. — Mačiau aš mažų mergaičių tiek ir tiek, bet nė vienos su tokiu ilgu kaklu!

Ne, nepatikėsiu! Tu esi gyvatė, ir nėra ko čia išsisukinėti. Gal dar pradėsi įtikinėti mane, kad nepažįsti kiaušinių skonio?

— Kiaušinių skonį tai pažįstu, — prisipažino Alisa, kuri iš prigimties buvo tiesaus būdo, — bet tu turėtum žinoti, kad mažos mergaitės lygiai taip pat mėgsta kiaušinius kaip ir gyvatės.

— Netikiu, — tarė Balandė. — O jeigu iš tikrųjų mėgsta, vadinasi, jos yra iš gyvačių giminės. Štai ir viskas.

Alisa, nežinodama ką atsakyti, keletą minučių patylėjo, o Balandė ta proga pridūrė:

— Kiaušinių ieškai, štai kas! Ir man visai nesvarbu, ar tu esi mergaitė, ar gyvatė.

— Bet užtat man labai svarbu, — skubiai atkirto Alisa. — Kaip ten bebūtų, man dabar kiaušiniai visai nerūpi. O jeigu ir rūpėtų, tai aš taviškių vis tiek neimsiu: nemėgstu žalių.

— Na tai nešdinkis! — tarė rūsčiai Balandė, vėl atsitūpdama į savo lizdą.

Alisa pradėjo vargais negalais slinkti tarp medžių. Mat, kaklas nuolatos kliūdavo už šakų, ir ji laikas nuo laiko turėdavo sustoti jį išnarplioti. Taip slinkdama, Alisa prisiminė, kad ji tebelaiko rankose grybo gabalėlius. Tuojau ji griebėsi darbo, pirma atsikąsdama iš vienos rankos, paskui iš kitos. Nuo to ji tai didėjo, tai mažėjo, kol pagaliau susigrąžino savo įprastą ūgį.

Per tiek laiko atpratusi nuo savo normalaus ūgio, Alisa pradžioje pasijuto truputį nejaukiai. Bet netrukus ji apsiprato ir pradėjo, kaip paprastai, šnekučiuotis pati su savimi:

— Tokiu būdu pusę savo plano jau įvykdžiau! Kokie nuostabūs tie visi pasikeitimai! Taip ir neaišku žmogui visą laiką, kas

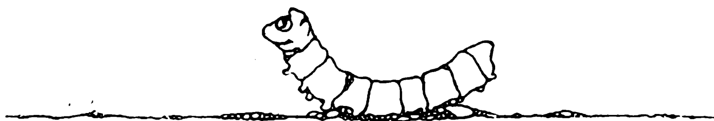

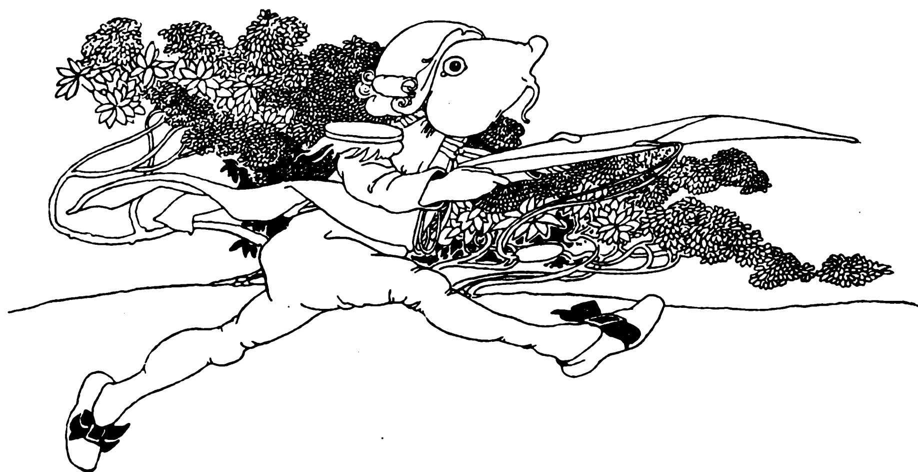
iš tavęs po minutės pasidarys. Na, bet dabar aš esu tokia kaip reikia. Sekantis uždavinys patekti į tą puikųjį sodą. O kaip tatai padaryti? Štai kur klausimas!

Taip šnekučiuodama ji staiga atsidūrė aikštelėje, kurios vidury stovėjo maždaug keturių pėdų aukščio namelis.

— Kas ten begyventų, — pagalvojo Alisa, — manęs tokios didelės niekados neįsileis į vidų. Ko gero, persigandę dar išsikraustys iš proto!

Taigi ji pradėjo graužti tą gabalėlį, kurį laikė dešinėje rankoje, ir neišdrįso prisiartinti prie namelio, kol pasidarė devynių colių aukščio.

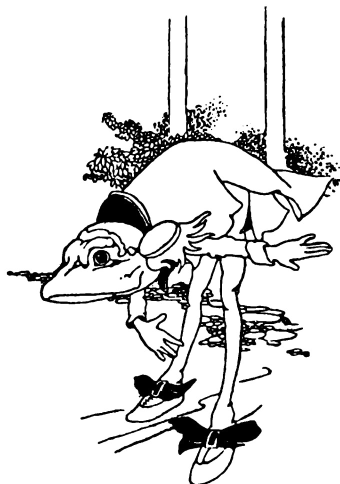

VI SKYRIUS

PARŠIUKAS IR PIPIRAI

Valandėlę ji stovėjo, žiūrėdama į namelį, ir galvojo, kas daryti toliau. Staiga liokajus su livrėja išbėgo iš miško (kadangi jis buvo su livrėja, Alisa suprato, kad tai liokajus, tačiau sprendžiant iš jo veido, tai buvo tikra žuvis) ir pradėjo garsiai belsti krumpliais į duris. Jas atidarė kitas liokajus su livrėja, kurio veidas buvo apvalus, o akys didelės kaip varlės. Alisa pastebėjo, kad abu liokajai buvo su pudruotais perukais, kurie gražiomis garbanomis raitėsi apie jų galvas. Alisai buvo labai įdomu nugirsti, ką jie kalbės, ir ji išlindo iš miško pasiklausyti.

Liokajus-Žuvis tuojau išsitraukė iš po pažasties laišką, kuris buvo nė kiek nemažesnis už jį patį, ir, įteikdamas antrajam liokajui, iškilmingai tarė:

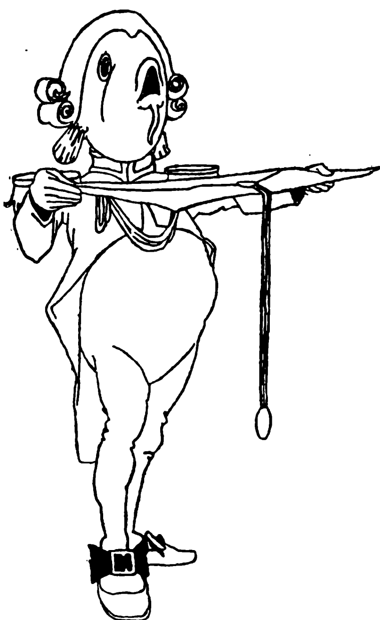

— Kunigaikštienei. Karalienė kviečia pažaisti kroketą.

Liokajus-Varlė taip pat iškilmingai pakartojo tuos pačius žodžius, tiktai šiek tiek sukeitė jų tvarką:

— Karalienė kviečia Kunigaikštienę pažaisti kroketą.

Paskui abu žemai nusilenkė, ir jų garbanos susipynė.

Alisą paėmė toks juokas, jog ji, bijodama, kad liokajai neišgirstų, turėjo pasitraukti atgal į mišką. Kai ji vėl pažvelgė iš miško, Liokajus-Žuvis jau buvo nuėjęs, o antrasis sėdėjo ant žemės šalia durų, kvailai vėpsodamas į dangų.

Alisa nedrąsiai prisiartino prie durų ir pasibeldė.

— Veltui beldi, — tarė Liokajus, — o priežastys čia yra dvi. Visų pirma, aš esu toje pat durų pusėje kaip ir tu, o antra, — jie ten viduje taip triukšmauja, kad jokiu būdu tavęs neišgirs.

Ir tikrai, iš namelio sklido kažkokie keisti garsai: kažkas be paliovos staugė, prunkštė, o laikas nuo laiko pasigirsdavo baisus poškėjimas, tarsi būtų daužomos į šmotelius lėkštės ar puodai.

— Atsiprašau, — tarė Alisa, — sakykite, kaip man patekti į vidų?

— Gal būt, tau apsimokėtų belstis, — tęsė Liokajus, nekreipdamas dėmesio į jos klausimą, — jeigu tu būtum vienapus durų, o aš kitapus. Pavyzdžiui, jeigu tu būtum viduje, galėtum belstis, o aš tave štai išleisčiau.

Kalbėdamas jis visą laiką žiūrėjo į dangų išpūtęs akis, ir Alisa nusprendė, kad taip elgtis yra labai nemandagu.

— Bet, galimas daiktas, jis čia niekuo dėtas, — pagalvojo ji, — nesgi jo akys visai prie pakaušio. O vis dėlto į klausimus turėtų atsakyti.

— Kaip man patekti į vidų? — pakartojo ji garsiai.

— Aš sėdėsiu čia iki ryto, — pridūrė Liokajus, — o gal...

Staiga durys atsidarė, ir kažkas švystelėjo didelę lėkštę Liokajui tiesiai į makaulę. Laimei, Liokajus spėjo palenkti galvą. Lėkštė, vos neužkliudžiusi jo nosies, atsitrenkė į medį ir sudužo į šukeles.

— ...o gal ir dar ilgiau, — ramių ramiausiai tęsė Liokajus, lyg niekur nieko nebūtų atsitikę.

— Kaip man patekti į vidų? — pakartojo Alisa, truputį pyktelėjusi.

— Įdomu, ar iš viso tave ten galima leisti? — tarė Liokajus.— Štai koks klausimas, jeigu nori žinoti.

Liokajaus klausimas buvo visai vietoje, bet Alisa nenorėjo nė girdėti apie tai.

— Na ir akiplėša, — sumurmėjo ji sau po nosimi. — Visi tie sutvėrimai tokie priešginos. Iš kantrybės gali išvesti.

O Liokajus, atrodo, naudojosi proga pakartoti savo pastabą kiek kitais žodžiais.

— Aš sėdėsiu ir sėdėsiu čia, — dėstė jis, — per dienų dienas.

— Bet ką man daryti? — paklausė Alisa.

— Viską, kas tik tau patinka, — atsakė Liokajus ir pradėjo švilpauti.

— Neverta su juo prasidėti, — nusprendė Alisa, praradusi viltį ką nors sužinoti. — Tai tikras asilas!

Ji atidarė duris ir įėjo į vidų.

Ji pateko į didelę virtuvę, pilną prirūkusią dūmų. Kunigaikštienė sėdėjo virtuvės viduryje ant trikojės kėdutės ir supo ant rankų vaiką. Virėja stovėjo pasilenkusi prie viryklos ir maišė didžiulį katilą, kuris, atrodė, buvo pilnas sriubos.

— Į tą sriubą tikriausiai pridėta per daug pipirų! — pagalvojo Alisa nusičiaudėdama.

Pipirų kvapas iš tikrųjų suko nosį. Net Kunigaikštienė, ir ta laikas nuo laiko čiaudėjo. O kūdikis čiaudėjo ir klykė be paliovos.

Nečiaudėjo virtuvėje tiktai virėja ir didelis katinas, kuris sėdėjo šalia židinio ir šypsojosi visa savo plačia burna.

— Ar negalėtumėte man pasakyti, — nedrąsiai tarė Alisa, abejodama, ar nebus nemandagu pradėti kalbą pirmajai, — kodėl jūsų katinas taip visą laiką šypsosi?

— Tai Katinas Šaipūnas, — tarė Kunigaikštienė. — Štai ir viskas. Parše!

Pastarąjį žodį ji suriko taip garsiai ir greitai, kad Alisa net pašoko. Bet netrukus mergaitė įsitikino, kad tas žodis buvo taikomas vaikui, o ne jai. Tada ji įsidrąsinusi prabilo vėl:

— Pirmą kartą girdžiu, kad Katinai Šaipūnai visą laiką šypsosi. Tiesą pasakius, kiek žinau, katės iš viso nemoka juoktis.

— Ir dar kaip moka! — atsakė Kunigaikštienė. — Sunku rasti katę, kuri nesijuoktų.

— Kaip gyva, niekad nesu mačiusi tokios katės, — tarė mandagiai Alisa, patenkinta, kad pavyko užmegzti pokalbį.

— O tu iš viso dar mažai esi mačiusi, — tarė Kunigaikštienė. — Neabejoju tuo!

Alisai labai nepatiko atsakymo tonas, ir ji nusprendė, kad reikėtų pradėti šneką apie ką nors kita. Tuo tarpu, kai ji galvojo, nuo ko reikėtų vėl pradėti, virėja nukėlė nuo ugnies katilą su sriuba ir staiga pradėjo svaidyti viską, ką tiktai nutverdama, į Kunigaikštienę ir vaiką. Pirmiausia ji išsvaidė laidynes, paskui pasipylė keptuvių, lėkščių ir dubenių kruša. Kunigaikštienė nekreipė į tai nė mažiausio dėmesio net ir tada, kai virėja į ją pataikydavo. O vaikas taip klykė visą laiką, kad neįmanoma buvo suprasti, ar smūgiai jį kliudė, ar ne.

— Dievaži, ką jūs darote! — sušuko Alisa, drebėdama iš baimės. — Oi, sutraiškysite jo puikiąją nosytę! — Milžiniška keptuvė staiga prašvilpė kūdikiui pro nosį.

— Jeigu kiekvienas rūpintųsi tiktai savais reikalais, — tarė Kunigaikštienė gergždžiančiu balsu, — žemė pradėtų daug smarkiau suktis.

— Ir kas iš to, — tarė Alisa, nudžiugusi, kad ir ji galės parodyti savo žinias. — Reikia tiktai pagalvoti, kas tada būtų su dienomis ir naktimis! Kaip žinote, žemė apsisuka apie savo ašį per dvidešimt keturias valandas. Ir taip p a e i l i u i...

— Sakai, p a e i l i u i, — tarė Kunigaikštienė. — Nupiauk jai galvą peiliu.

Alisa persigandusi pažiūrėjo į virėją, norėdama įsitikinti, ar ši nesiruošia vykdyti Kunigaikštienės įsakymo. Bet virėja rūpestingai maišė sriubą ir, matyt, į pokalbį nekreipė nė mažiausio dėmesio. Taigi Alisa tęsė toliau:

— Ir taip paeiliui kas dvidešimt keturios valandos. O gal kas dvylika? Rodos...

— Ach, nesuk man galvos, — tarė Kunigaikštienė. — Nepakenčiu skaičiavimo!

Po to Kunigaikštienė pradėjo vėl supti savo vaiką, į taktą dainuodama kažkokią keistą lopšinę ir po kiekvienos eilutės kūdikį stipriai papurtydama:

Reik elgtis su vaikais griežtai,
Pipirais juos penėti.
Jei čiaudėt imtų jie tiktai,
Jiems rykščių negailėti.

C h o r u:

(Pritariant virėjai ir kūdikiui)

Apčy! Apčy! Apčy!

Dainuodama antrąjį posmą, Kunigaikštienė negailestingai trankė kūdikį aukštyn ir žemyn, o šis taip pradėjo žviegti, kad Alisa vos galėjo išgirsti žodžius:

Gerai į kailį reik įkrėst,
Jei čiaudėt ima vaikas;
Bet jei pipirų jis norės,
Reik duot, teuosto sveikas!

C h o r u:

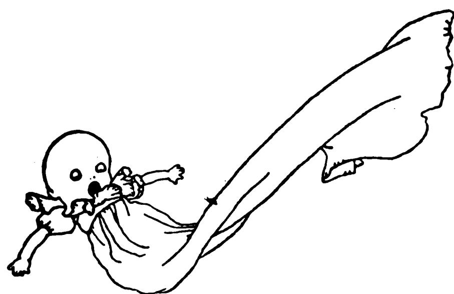
Apčy! Apčy! Apčy!

— Še! Ir tu gali panešioti, kad nori! — tarė Kunigaikštienė, sviesdama kūdikį Alisai. — Man reikia ruoštis pažaisti kroketą su Karaliene. — Tai sakydama, ji išbėgo iš kambario. Virėja paleido į ją iš paskos keptuvę, bet nepataikė.

Alisa vos spėjo sugriebti kūdikį, kuris buvo kažkaip keistai sutvertas, į visas puses atsikišusiomis galūnėmis.

— Visai kaip jūrų žvaigždė, — pagalvojo Alisa.

Vargšas sutvėrimėlis ant Alisos rankų šniokštė kaip garo mašina ir be perstojo spardėsi, tai susiriesdamas, tai vėl išsitiesdamas. Pradžioje Alisa vos išlaikė jį neišmetusi.

Pagaliau susitvarkiusi su

kūdikiu (o susitvarkė, suvyniodama jį į savotišką ryšulį ir laikydama už dešiniosios ausies ir kairės kojos taip tvirtai, kad jis negalėjo išsivystyti), Alisa išnešė jį lauk.

— Jeigu aš neišsinešiu šito vaikelio iš čia, — mąstė Alisa, — tai jos per keletą dienų tikrai jį numarins: juk palikti jį čia reikštų žmogžudystę.

Paskutiniuosius žodžius ji ištarė garsiai, o mažasis sutvė-

rimėlis atsakydamas sukriuksėjo (dabar jis daugiau nebečiaudėjo).

— Nekriuksėk! — tarė Alisa. — Tokie išsireiškimai tau nepritinka.

Vaikutis vėl sukriuksėjo, ir Alisa, labai sunerimusi, pažvelgė į jo veidą, norėdama sužinoti, ko jam reikia. Aiškiai matėsi, kad jo nosis buvo labai riesta ir labiau priminė kiaulės šnipą negu tikrą nosį. Jo akys taip pat buvo perdaug jau mažos, ne tokios kaip vaiko. Sutvėrimo išvaizda Alisai labai nepatiko.

— Bet gal jis tiktai šiaip sau spygauja, — pagalvojo Alisa ir pažvelgė į jo akis, norėdama įsitikinti, ar jis verkia su ašaromis.

Ne, jo akys buvo sausutėlės.

— Jeigu tu rengiesi pavirsti paršu, mano mielas, — tarė rimtai Alisa, — tai man su tavim nebus ką daugiau veikti. Žiūrėk tu man!

Vargšas gyvūnėlis vėl suaimanavo (o gal sukriuksėjo, — buvo neaišku). Kurį laiką abu patylėjo.

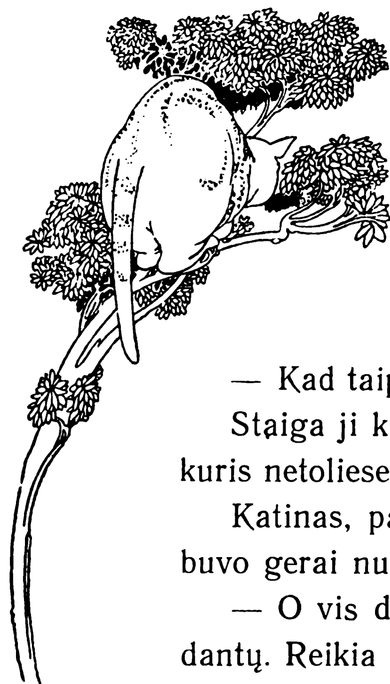
Alisa buvo bepradedanti galvoti:

— Ką reikės su tuo sutvėrimu daryti, parsinešus namo?

Tuo tarpu jis vėl sukriuksėjo, ir taip garsiai, kad mergaitė pažvelgė į jo veidelį, nejuokais susirūpinusi. Šį kartą neliko nė mažiausios abejonės: tai buvo ne kas kitas, o paprasčiausias paršas. Alisa suprato, kad būtų didžiausia nesąmonė jį ir toliau nešioti.

Ji pastatė mažąjį sutvėrimą ant žemės ir lengvai atsiduso, pamačiusi, kaip jis patenkintas nurisnojo į mišką.

— Užaugęs, — tarė ji pati sau, — tai būtų baisiai negražus vaikas, bet paršas, man rodos, jis yra tiesiog nuostabus.

Dabar ji stengėsi prisiminti kitus pažįstamus vaikus, iš kurių galėtų išeiti puikūs paršai, ir pagalvojo sau viena:

— Kad taip suradus būdą, kaip juos pakeisti...

Staiga ji krūptelėjo, pamačiusi Katiną Šaipūną, kuris netoliese tupėjo ant medžio šakos.

Katinas, pamatęs Alisą, nusišypsojo. Jis, atrodė, buvo gerai nusiteikęs.

— O vis dėlto jis turi labai ilgus nagus ir daug dantų. Reikia su juo elgtis draugiškai, — pagalvojo Alisa.

— Katinėli Šaipūnai! — pradėjo ji nedrąsiai, bijodama, kad jis, taip pavadintas, ko gero, įsižeis. Bet jis nusišypsojo dar plačiau.

— Matyt, jam patiko, — pagalvojo Alisa. — Ar negalėtum kartais pasakyti, pro kur man iš čia išeiti? — kreipėsi ji į Katiną.

— Tatai priklauso visų pirma nuo to, kur tu nori išeiti, — tarė Katinas.

— O man vis tiek, kur... — atsakė Alisa.

— Tokiu atveju nėra jokio skirtumo, kuria linkme pasuksi, — tarė Katinas.

— ...svarbu tiktai, kad kur nors išeičiau, — pridūrė ji.

— O, būk tikra, kad išeisi, — tarė Katinas, — žinoma, jeigu pakankamai gerą galą paėjėsi.

Alisa, neturėdama ką atsakyti, nukreipė kalbą kita linkme:

— O kas šiose apylinkėse gyvena?

— Štai ten, — parodė Katinas, mostelėjęs dešine letena, — gyvena Skrybėlius, o ten, — mostelėjo kita letena, — Zuikis Vėplys. Bet kurį aplankius, nesigailėsi: abu jie geri kvaišos.

— Bet aš nenorėčiau su kvaišomis turėti reikalo, — pasakė Alisa.

— O, veltui tavo nenorai, — tarė Katinas. — Visi mes čia esame kvėštelėję. Ir aš esu kvėštelėjęs, ir tu.

— O iš kur žinai, kad aš esu kvėštelėjusi? — paklausė Alisa.

— Jeigu nebūtum kvaiša, — tarė Katinas, — nebūtum čia atėjusi.

Alisos tatai nė kiek neįtikino. Tačiau ji nesiliovė klausinėjusi:

— O iš kur tu žinai, kad tu esi kvaišas?

— Visų pirma, — tarė Katinas, — šuo nėra kvaišas. Tu sutinki su tuo?

— Manau, kad taip, — tarė Alisa.

— Taip, — tęsė Katinas. — Juk tu žinai, kad šuo urzgia, kai jis pyksta, o vizgina uodegą, kai būna patenkintas. Tuo tarpu aš urzgiu, kai būnu gerai nusiteikęs, ir krutinu uodegą, kai pykstu. Vadinasi, aš esu kvailas.

— O aš pasakyčiau, kad tu murkuoji, o ne urzgi, — pasakė Alisa.

— Sakyk, kaip tau patinka, — tarė Katinas. — Ar žaisi šiandien kroketą su Karaliene?

— Labai norėčiau, — atsakė Alisa, — bet manęs dar nepakvietė.

— Ten tu dar pamatysi mane, — tarė Katinas ir dingo iš akių.

Alisa dėl to nelabai nustebo, nes ji jau spėjo priprasti prie

visokių keistenybių. Jai dairantis, kur Katinas galėjo dingti, šis staiga vėl pasirodė.

— Beje, kaip ten buvo su kūdikiu? — paklausė Katinas. — Kad kiek, būčiau užmiršęs paklausti.

— Jis pavirto paršiuku, — nė kiek nenustebusi atsakė Alisa, tarsi Katinas būtų sugrįžęs pačiu paprasčiausiu būdu.

— Taip aš ir maniau, — tarė Katinas ir dingo vėl.

Alisa valandėlę lukterėjo, tikėdamasi, kad jis vėl pasirodys. Bet jis nesirodė, ir netrukus mergaitė pasileido ta kryptimi, kur, Katino žodžiais tariant, turėjo gyventi Zuikis Vėplys.

— Skrybėlių man teko ir anksčiau matyti, — tarė ji pati sau. — Pamatyti Zuikį Vėplį bus daug įdomiau. O jeigu jis yra truputį vėpla, tai dar nereiškia, kad jau kvailas. Juk ir gudrus kartais pasielgia kaip didžiausias vėpla.

Tardama šiuos žodžius, Alisa kilstelėjo galvą ir vėl pamatė Katiną, sėdintį ant medžio šakos.

— Kaip tu sakei — į paršiuką pavirto ar į persiką? — paklausė Katinas.

— Sakiau — į paršiuką, — atsakė Alisa. — Man nepatinka, kad tu taip staiga dingsti ir vėl pasirodai. Nerimta taip elgtis.

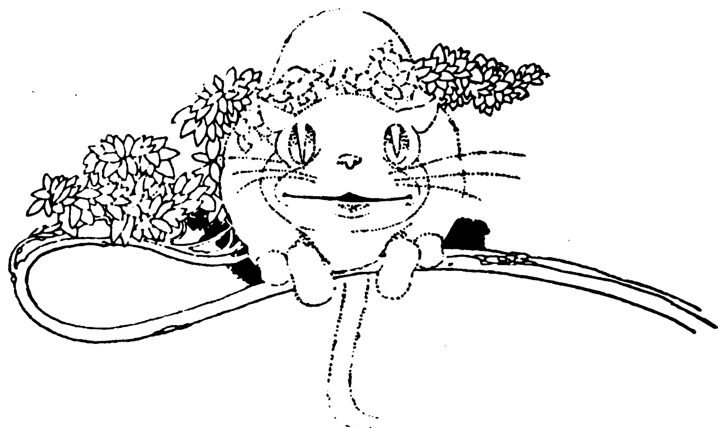
— Puiku! — tarė Katinas ir šį kartą pasišalino visai iš lėto: pirmiausia dingo iš akių jo uodegos galiukas, paskiausiai — šypsena, kuri dar išliko kurį laiką, Katinui pasišalinus.

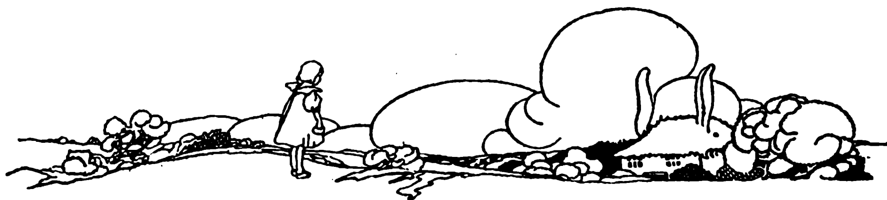
— Šit kaip! — pagalvojo Alisa. — Mačiau daug kačių, kurios nesišypsodavo, bet katės *šypsena* be pačios katės! Tai pats nuostabiausias dalykas, kokį man teko kada nors matyti.

Dar kiek pakeliavusi, Alisa pamatė Zuikio Vėplio namą. Ji

tuojau suprato, kad tas namas yra Zuikio, spręsdama iš kaminų, kurie labai priminė kiškio ausis, ir iš stogo, kuris buvo dengtas kailiukais. Namas buvo gana didelis, ir ji nutarė prie jo nesiartinti, nepagraužusi grybo iš kairiosios rankos ir neišaugusi maždaug iki dviejų pėdų aukščio. Tik po to ji nedrąsiai prisiartino prie namo abejodama:

— Gal ir negudriai pasielgiau! Verčiau man reikėjo nueiti pasižiūrėti Skrybėliaus.

VII SKYRIUS

BEPROTIŠKA ARBATĖLĖ

Priešais namą po medžiu stovėjo stalas, prie kurio susėdę Zuikis Vėplys ir Skrybėlius gėrė arbatą. Tarp jų sėdėjo ir, padėjusi ant stalo galvą, knarkė Miegapelė. Zuikis Vėplys ir Skrybėlius buvo atsirėmę į ją kaip į pagalvėlę alkūnėmis ir, sukišę nosis virš jos galvos, šnekučiavosi.

— Miegapelei turėtų būti labai nepatogu, — pagalvojo Alisa. — O gal ji yra taip įmigusi, kad nieko nejaučia.

Stalas buvo labai didelis, bet visas trejetas buvo susispaudęs prie vieno kampo.

— Nėra vietos! Nėra vietos! — sušuko jie, pamatę ateinančią Alisą.

— Vietos per akis, — tarė pasipiktinusi Alisa ir atsisėdo į didelį fotelį gale stalo.

— Prašau išgerti vyno, — padrąsino ją Zuikis Vėplys.

Alisa apžvelgė stalą, bet ant jo nebuvo nieko, išskyrus arbatą.

— Nematau jokio vyno, — tarė ji.

— Čia jo ir nėra, — atsakė Zuikis Vėplys.

— Tokiu atveju tamsta nelabai mandagus, kviesdamas išgerti, — tarė Alisa pyktelėjusi.

— O tu nelabai mandagi, sėsdama nekviesta už stalo, — atkirto Zuikis Vėplys.

— Nežinojau, kad šitas stalas tavo, — tarė Alisa. — Jis paruoštas žymiai daugiau negu trims asmenims.

— Reikia tau kirpti plaukus, — įterpė Skrybėlius. Tai buvo pirmieji jo pasakyti žodžiai, kuriuos jis ištarė, valandėlę atidžiai pažiūrėjęs į Alisą.

— Patarčiau jums nesikišti į svetimus reikalus, — atkirto griežtai Alisa. — Nepadoru.

Skrybėlius, girdėdamas tokius žodžius, išpūtė akis. Užuot atsakęs, jis paklausė:

— Kuo juodvarnis panašus į rašomąjį stalą?

— Šit kaip, pajuokausime! — pagalvojo Alisa. — Džiaugiuosi, kad jie pradėjo minti mįsles.

— Manau, kad šitą įminsiu, — pridūrė ji garsiai.

— Vadinasi, tu tikiesi rasti atsakymą į šitą klausimą? — paklausė Zuikis Vėplys.

— Žinoma! — atsakė Alisa.

— Na tai sakyk, kaip tu manai.

— Aš manau, — atsakė ji greitai, — taip pat... taip pat, kaip sakau. O tatai, kaip žinote, vienas ir tas pats.

— Visai ne tas pats, — tarė Skrybėlius. — Jeigu būtų tas pats, tai galėtum tvirtinti, kad „aš matau, ką valgau“ yra tas pats, kaip ir „aš valgau, ką matau“!

— Galėtum aiškinti, — pridūrė Zuikis Vėplys, — kad „mėgstu tai, ką turiu“ yra tas pats, kaip ir „turiu tai, ką mėgstu“!

— Taip pat galėtum sakyti, — lyg per sapną atsiliepė Miegapelė, — kad „kai miegu, ilsiuosi“ yra tas pat, kaip ir „kai ilsiuosi, miegu“!

— Tau tai, žinoma, vienas ir tas pats... — tarė Skrybėlius, ir staiga pasikalbėjimas nutrūko. Valandėlę visi tylėjo, o Alisa tuo tarpu stengėsi prisiminti viską, ką tiktai žinojo apie juodvarnius ir rašomuosius stalus. O prisiminė ji labai nedaug.

Pirmasis prabilo Skrybėlius.

— Kelinta šiandien diena? — kreipėsi jis į Alisą. Tai sakydamas, jis išsitraukė iš kišenės laikrodį, pasižiūrėjo į jį susirūpinęs, stipriai pakratė ir prisidėjo prie ausies.

Alisa pagalvojo ir tarė:

— Ketvirta.

— Apsirikai dviem dienom! — atsiduso Skrybėlius. — Sakiau aš tau, kad sviestas netinka mechanizmams tepti! — pridūrė jis, piktai žiūrėdamas į Zuikį Vėplį.

— Tai buvo aukščiausios rūšies sviestas, — nuolankiai tarė Zuikis Vėplys.

— Na taip. Bet galėjo į vidų patekti koks trupinys, — bambėjo Skrybėlius. — Nereikėjo tau tepti su peiliu, kuriuo raikoma duona.

Zuikis Vėplys paėmė laikrodį ir atidžiai pažiūrėjo į jį. Paskui jis panardino laikrodį į arbatos puodelį ir ištraukęs pasižiūrėjo vėl. Tada, nesugalvodamas, ką gudriau pasakyti, jis pakartojo savo pastabą.

— Tai buvo aukščiausios rūšies sviestas.

Alisa pažvelgė nustebusi per jo petį.

— Koks keistas laikrodis! — pasakė ji. — Jis rodo dienas, o ne valandas!

— Na ir kas? — sumurmėjo Skrybėlius. — O ką, gal tavo laikrodis rodo metus?

— Žinoma, kad ne, — linksmai atsakė Alisa, — nes jis, matai tamsta, stovi ištisus metus.

— Visai taip pat yra ir su manuoju, — tarė Skrybėlius.

Alisa visai sumišo. Ji nesuprato, ką Skrybėlius norėjo pasakyti, nors jis tikrai kalbėjo angliškai.

— Nieko nesuprantu, ką jūs norite pasakyti, — tarė ji labai mandagiai.

— Miegapelė vėl užmigo, — tarė Skrybėlius ir kliūstelėjo karštos arbatos jai ant nosies.

Miegapelė nepatenkinta papurtė galvą ir tarė, neatmerkdama akių:

— Žinoma, žinoma. Aš irgi visai tą patį norėjau pasakyti.

— Ar jau įminei mįslę? — vėl kreipėsi Skrybėlius į Alisą.

— Ne. Suk ją devynios, — atsakė Alisa. — Na, o koks atsakymas?

— Iš kur aš galiu žinoti? — atsakė Skrybėlius.

— Aš taip pat nežinau, — tarė Zuikis Vėplys.

Alisa atsiduso nepatenkinta.

— Manau, galėtumėte naudingiau sunaudoti laiką, — tarė ji, — negu mindami mįsles, kurios neturi atsakymų.

— Jeigu tu pažintum Laiką taip kaip aš,— tarė Skrybėlius, — nekalbėtum šitaip apie jo eikvojimą. Tai jam...

— Nesuprantu, apie ką kalbate, — tarė Alisa.

— Žinoma, nesupranti! — tarė Skrybėlius, paniekinančiai linguodamas galva. — Drįstu manyti, kad tau net kalbėtis niekados neteko su Laiku.

— Gal ir ne, — abejodama atsakė Alisa, — bet man teko susidurti su laiku, kai mušdavau koja taktą per muzikos pamokas.

— Aha! Tas ir yra, kad Laikas nemėgsta stovėti mušamas, — tarė Skrybėlius. — Jeigu su juo gerai sugyventum, tai jis su tavo laikrodžiu padarytų ką tiktai tu nori. Pavyzdžiui, tarkim sau, kad dabar devinta valanda ryto, ir turi prasidėti pamokos. Tu tiktai šnipšteli į ausį Laikui, o laikrodžio rodyklės jau ir sukasi kaip pašėlusios. Bematant pusė antros, ir eini sau ramiausiai pietauti!

— O, kad taip būtų, — sumurmėjo sau po nosimi Zuikis Vėplys.

— Tikrai būtų puiku, — tarė Alisa susimąstydama, — bet, matai tamsta... aš dar nebūčiau išalkusi.

— Pradžioje gal ir ne, — atsakė Skrybėlius, — bet tu galėtum pusė antros sustabdyti Laiką ir palaukti, kol išalksi.

— Ar tamsta taip darai? — paklausė Alisa.

Skrybėlius liūdnai palingavo galvą.

— Aš tai ne, — atsakė jis. — Susipykau pernai su Laiku. — Tai buvo prieš jo sukvailiojimą, — parodė arbatiniu šaukšteliu į Zuikį Vėplį. — Pas Širdžių Karalienę didžiojo koncerto metu reikėjo man padainuoti:

Vai kur buvai, kiškel mano?
Malūne, ponul mano!

— Tur būt, moki šitą dainelę?

— Kažką panašaus esu girdėjusi, — atsakė Alisa.

— Taigi, toliau ta dainelė šitaip skamba:

Taku, taku, talalaku,
Malūne, ponul mano!

Staiga Miegapelė pasipurtė ir pradėjo per miegus dainuoti: „Taku, taku, talalaku, taku, taku...“ Ji tol nesiliovė, kol Skrybėlius ir Zuikis Vėplys pradėjo gnaibyti ją, kad nutiltų.

— Taigi, — tęsė Skrybėlius, — man dar nespėjus pabaigti pirmąjį posmą, Karalienė pašoko ir suriko: „Jis tiktai Laiką žudo! Nukirsti jam galvą!“

— Kaip laukinė! — sušuko Alisa.

— Ir nuo to, — tęsė liūdnai Skrybėlius, — Laikas daugiau manęs nebeklausė. Dabar man amžinai šešta valanda.

Alisai pradėjo šis tas aiškėti.

— Tur būt, dėl to čia viskas ir paruošta arbatėlei?

— Taip ir yra, — tarė Skrybėlius atsidusdamas, — aš dabar niekad nebaigiu arbatos gerti. Nėra kada net išmazgoti indus.

— Matyt, taip ir slenkate aplink stalą?

— Visai teisingai, — atsakė jis. — Kai tiktai vieni indai susitepa, slenku prie kitų.

— Na, o ką jūs darote tada, kai šitaip apkeliaujate aplink stalą? — įsidrąsinusi paklausė Alisa.

— Manau, laikas pradėti mums apie ką nors kita, — nutraukė juos žiovaudamas Zuikis Vėplys. — Man jau pradeda nusibosti. Siūlau, kad jaunoji dama papasakotų mums ką nors.

— Bijau, kad aš nesugebėsiu nieko įdomaus papasakoti, — pasakė Alisa, ne juokais nusigandusi dėl šio pasiūlymo.

— Tai tegul pasakoja Miegapelė, — sušuko Zuikis Vėplys ir Skrybėlius kartu. — Kelkis, Miegapele! — ir pradėjo žnaibyti ją iš abiejų šonų.

Miegapelė praplėšė užmiegotas akis.

— Aš visai nemiegojau, — tarė ji kimiu balseliu. — Girdėjau kiekvieną jūsų žodį.

— Papasakok mums ką nors! — tarė Zuikis Vėplys.

— Ir nedelsk, — pridūrė Skrybėlius, — o tai vėl užmigsi, nespėjus pabaigti.

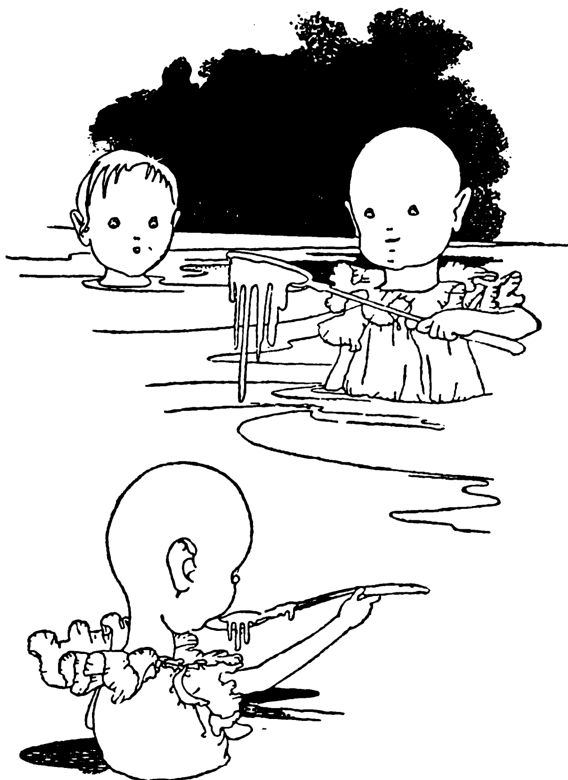
— Seniai, labai seniai gyveno trys mažos sesutės, — nieko nelaukdama, pradėjo Miegapelė, — Elzė, Liusė ir Tilė. Gyveno jos šulinio dugne...

— O kuo jos maitinosi? — paklausė Alisa, kuriai visados labiausiai rūpėjo valgis ir gėrimas.

— Maitinosi sirupu, — atsakė valandėlę pagalvojusi Miegapelė.

— Sirupu jos negalėjo maitintis, — mandagiai priminė Alisa. — Būtų susirgusios.

— Taip ir buvo, — pritarė Miegapelė. — Jos sunkiai sirgo.

Alisa stengėsi įsivaizduoti, koks keistas turėjo būti ten trijų sesučių gyvenimas, bet tatai jai nepavyko. Tada ji vėl prabilo:

— Bet kodėl jos gyveno šulinio dugne?

— Įsipilk truputį daugiau arbatos, — oriai kreipėsi į Alisą Zuikis Vėplys.

— Aš dar nė kiek ir nebuvau įsipylusi, — atsakė įsižeidusi Alisa, — vadinasi, negaliu įsipilti truputį daugiau.

— Norėjai pasakyti, kad negali įsipilti mažiau, — tarė Skrybėlius. — Labai lengva yra įsipilti daugiau negu nieko.

— Niekas tamstos neklausė, — atkirto Alisa.

— O kas pradėjo kabinėtis prie žodžių? — triumfuodamas paklausė Skrybėlius.

Alisa, nesumesdama ką atsakyti, įsipylė truputį arbatos ir paėmė duonos riekelę su sviestu. Tada ji vėl kreipėsi į Miegapelę:

— Tai kodėl jos gyveno šulinio dugne?

Miegapelė vėl pagalvojo valandėlę ir atsakė:

— Ten buvo sirupo šulinys.

— Tokių šulinių niekur nėra! — buvo bepradedanti protestuoti Alisa, bet Skrybėlius ir Zuikis Vėplys sudraudė:

— Ššš!

O Miegapelė įsižeidusi pareiškė:

— Jeigu tu tokia nemandagi, gali baigt pati pasakoti.

— Oi ne, pasakokite toliau! — ėmė maldauti Alisa. — Daugiau nenutrauksiu. Manau, kad gali būti toks šulinys.

— Tu manai! — pasipiktinusi tarė Miegapelė, bet sutiko tęsti pasakojimą.

— Taigi, tos trys sesutės mokėsi piešti...

— O ką jos piešė? — paklausė Alisa, visai užmiršusi savo pažadą.

— Sirupą, — atsakė daug negalvodama Miegapelė.

— Norėčiau švaraus puodelio, — tarė Skrybėlius. — Pasislinkime visi per vieną vietą.

Taip sakydamas, jis persėdo į kitą vietą, jo vietą užėmė Miegapelė, į Miegapelės vietą atsisėdo Zuikis Vėplys, o Alisai norom nenorom teko kraustytis į Zuikio Vėplio vietą. Taip visiems pasislinkus, laimėjo tik vienas Skrybėlius. Alisa tuo buvo labai nepatenkinta, juo labiau, kad Zuikis Vėplys buvo ką tik išvertęs ąsotėlį su arbata į savo lėkštę.

Netrukus, nenorėdama vėl įžeisti Miegapelės, Alisa labai atsargiai paklausė:

— Vienas dalykas man neaišku. A n t k o j o s piešė?

— Na ir pasakė! — tarė Skrybėlius. — Kur tu matei, kad kas nors pieštų a n t k o j o s? Visi žmonės piešia ant popieriaus.

— Betgi jos buvo š u l i n y j e? — kreipėsi Alisa į Miegapelę, nieko neatsakydama Skrybėliui.

— Visai teisingai! — atsakė Miegapelė. — Jos buvo... š a l i n ė j e.

Alisa sumišo. Ji valandėlę leido Miegapelei kalbėti, nenutraukdama pasakojimo.

— Jos mokėsi piešti, — tęsė Miegapelė, žiovaudama, trin-

dama akis ir vėl pradėdama snūduriuoti. — Ir jos piešė viską, kas prasideda raide „s“...

— Kodėl raide „s“? — paklausė Alisa.

— O kodėl ne? — įsiterpė Zuikis Vėplys.

Alisa nutilo.

Tuo tarpu Miegapelė užsimerkė ir pradėjo knarkti. Skrybėlius įgnybo jai į pašonę. Ji suriko ir atsibudusi pradėjo pasakoti toliau.

— ...viską, kas prasideda raide „s“, būtent, spąstus, saulę, stogą, sapną. Ar tau teko kada nors matyti piešiant sapną? — kreipėsi ji į Alisą.

— Na ir klausimas! — tarė, nesugalvodama, ką atsakyti, Alisa. — Nemanau, kad...

— Jeigu nemanai, tai ir nekalbėk! — nutraukė ją Skrybėlius.

Tokio įžūlumo Alisa jau nebegalėjo pakęsti. Ji pasipiktinusi pakilo ir nuėjo šalin. Miegapelė bematant vėl užsnūdo. Skrybėlius ir Zuikis Vėplys nekreipė nė mažiausio dėmesio į tai, kad Alisa nueina, nors ji porą kartų atsisukusi pasižiūrėjo atgal, tikėdamasi — gal pradės maldauti, kad ji grįžtų. Paskutinį kartą atsigrįžusi, ji pamatė tiktai, kad du draugai stengiasi Miegapelę įkišti į arbatinuką.

— Už jokius pinigus negrįšiu pas juos! — tarė Alisa, braudamasi per tankumynus. — Kaip gyva, niekad nesu buvusi tokioje beprotiškoje arbatėlėje.

Tardama tuos žodžius, ji pastebėjo, kad vienas medis buvo su durelėmis, kurios vedė į medžio vidų.

— Labai įdomu! — pagalvojo ji. — Betgi šiandien viskas labai keista. Manau, reikia užsukti į vidų.

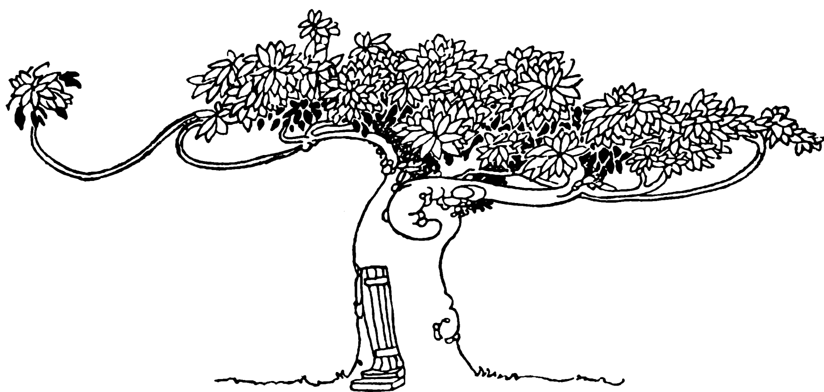

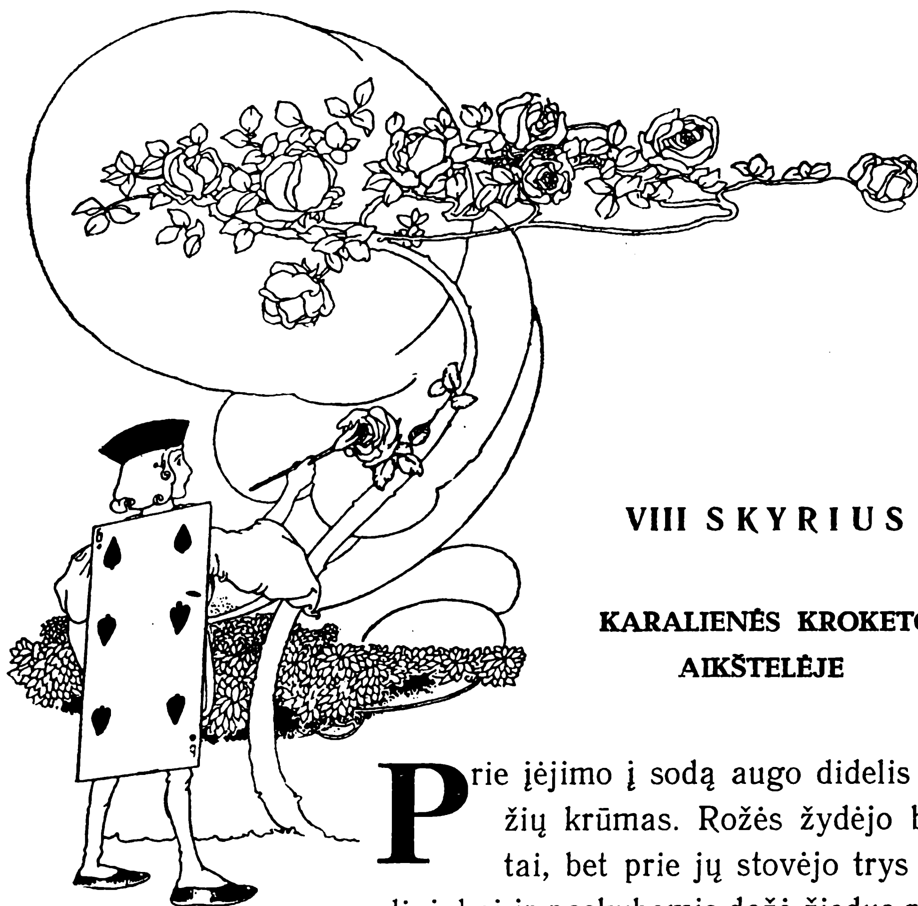

Ir ji įžengė.

Alisa vėl atsidūrė ilgojoje salėje prie mažojo stiklinio stalelio.

— Dabar jau žinosiu, kaip pasielgti, — tarė ji pati sau ir, čiupusi mažąjį raktelį, atsirakino dureles į sodą. Po to ji ėmėsi graužti grybą, kurio gabalėlius nešiojosi kišenėje, kol pasidarė maždaug pėdos aukščio. Alisa pasileido bėgti mažuoju koridorėliu ir pagaliau atsidūrė puikiajame sode, tarp nuostabių gėlynų ir gaivinančių fontanų.

VIII SKYRIUS

KARALIENĖS KROKETO AIKŠTELĖJE

Prie įėjimo į sodą augo didelis rožių krūmas. Rožės žydėjo baltai, bet prie jų stovėjo trys sodininkai ir paskubomis dažė žiedus raudonai. Alisai tatai pasirodė labai keista, ir ji priėjo arčiau pasižiūrėti. Prisiartinusi ji išgirdo, kaip vienas sodininkas tarė:

— Klausyk, Penkiaaki! Netaškyk man ant rūbų!

— Nieko nepadarysi, brolau, — atsakė piktai Penkiaakis. — Septynakis krutina man alkūnę.

Septynakis dėbtelėjo ir tarė:

— Teisingai, Penkiaaki! Visuomet versk kaltę ant kito!

— Geriau tylėtum! — tarė Penkiaakis. — Girdėjau, kaip vakar Karalienė kalbėjo, kad tau reikėtų nukirsti galvą!

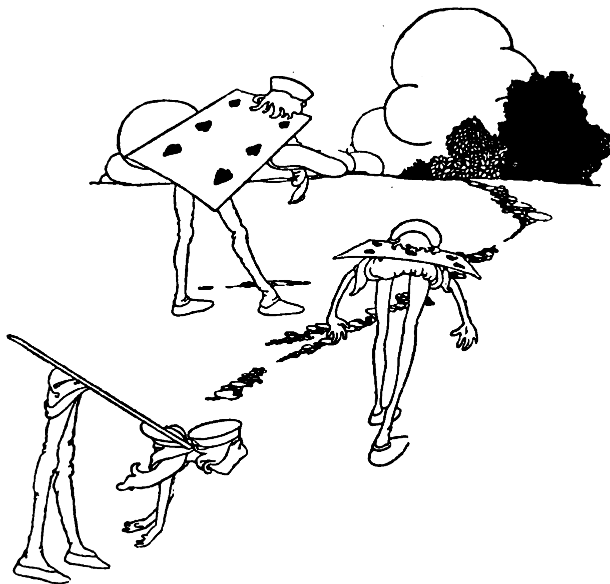
— Už ką? — paklausė tas, kuris pradėjo kalbėti pirmas.

— Ne tavo reikalas žinoti, Dviaki! — atkirto Septynakis.

— Netiesa! Jam reikia žinoti, — tarė Penkiaakis. — Ir aš jam pasakysiu net už ką: ogi už tai, kad jis vietoj svogūnų virėjui atnešė tulpių gumbų.

Septynakis numetė ant žemės teptuką ir tarė:

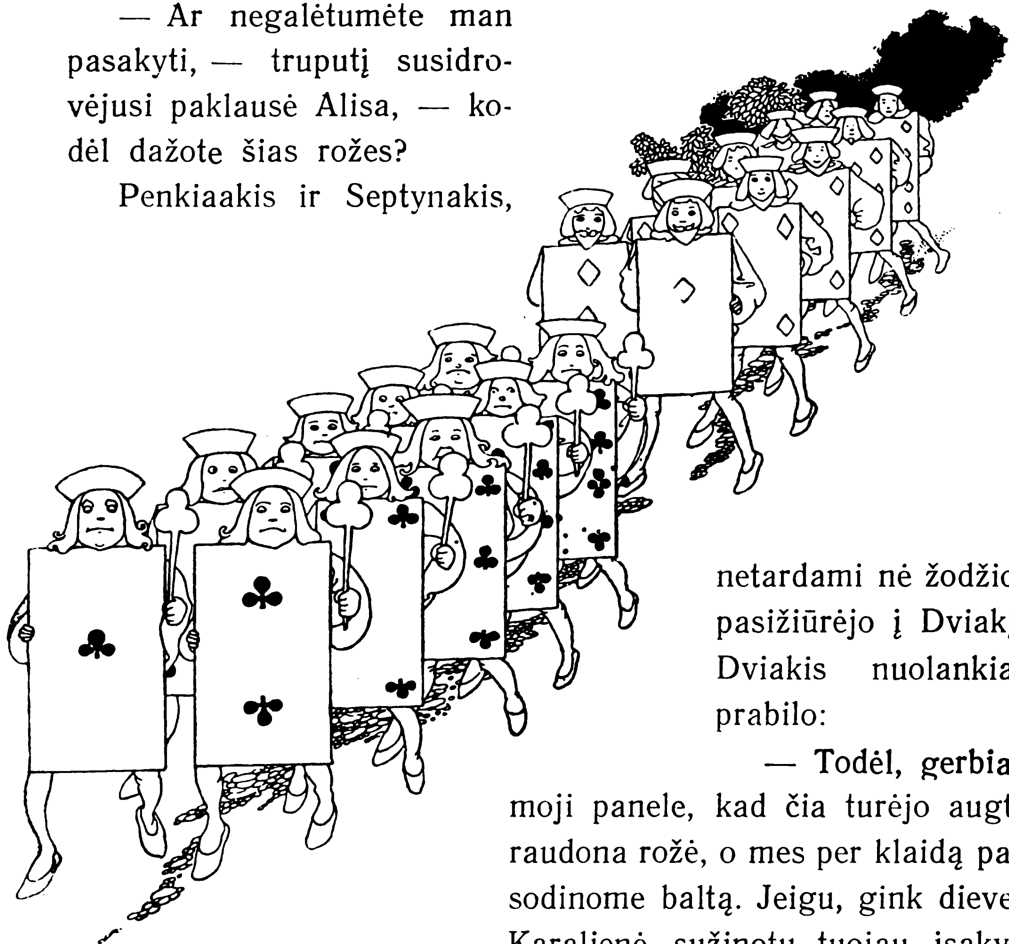
— Žinoma, iš visų neteisybių... — pamatęs Alisą, kuri netoliese stovėjo ir klausėsi pokalbio, jis staiga nutilo. Kiti du apsidairė, ir visi trys Alisai žemai nusilenkė.

— Ar negalėtumėte man pasakyti, — truputį susidrovėjusi paklausė Alisa, — kodėl dažote šias rožes?

Penkiaakis ir Septynakis,

netardami nė žodžio, pasižiūrėjo į Dviakį. Dviakis nuolankiai prabilo:

— Todėl, gerbiamoji panele, kad čia turėjo augti raudona rožė, o mes per klaidą pasodinome baltą. Jeigu, gink dieve, Karalienė sužinotų, tuojau įsakytų nukirsti mums galvas. Matai, panele, iš kailio neriamės, kad, kol ji neatėjo...

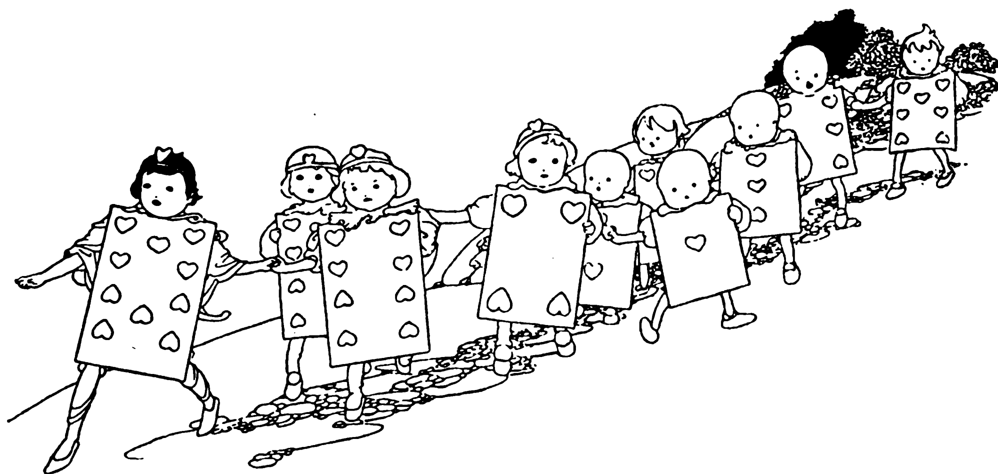
Staiga Penkiaakis, kuris visą laiką su baime žiūrėjo į kitą sodo galą, sušuko:

— Karalienė! Karalienė!

Ir visi trys sodininkai, nieko nelaukdami, sukniubo veidais į

žemę. Pasigirdo daugybė žingsnių, ir Alisa, degdama nekantrumu pamatyti Karalienę, pradėjo ieškoti jos akimis.

Pirmieji ėjo kareiviai, nešdami rankose vėzdus. Jie visi buvo pasirėdę panašiai kaip ir trys sodininkai: liemenys buvo plokšti ir keturkampi, o iš kampų kyšojo rankos ir kojos. Po jų sekė dešimt dvariškių. Jų rūbai žėrėjo deimantais. Ėjo jie gretomis

po du, kaip ir kareiviai. Dar toliau ėjo Karaliaus vaikai. Jų buvo taip pat dešimt. Vaikučiai ėjo susikibę rankomis, linksmai šokinėdami. Visos Karaliaus šeimos rūbai buvo papuošti širdimis. Po vaikų ėjo svečiai, daugiausia karaliai ir karalienės. Tarp jų Alisa pastebėjo Baltąjį Triušį. Jis su visais šnekučiavosi, nuolankiai pritardamas ir šypsodamasis kiekvienam, kas tiktai į jį kreipėsi. Pro Alisą Triušis praėjo, jos nepastebėdamas. Dar toliau sekė Širdžių Valetas, kuris ant skaisčiai raudono aksomo pagal-

vėlės nešė karaliaus vainiką. Ir pagaliau paskui šią didžiulę procesiją ėjo ŠIRDŽIŲ KARALIUS IR KARALIENĖ.

Alisa suabejojo, ar nereikėjo ir jai pulti veidu į žemę, kaip tai padarė trys sodininkai, bet ji niekaip neprisiminė, kad būtų girdėjusi apie tokį procesijų paprotį.

— Be to, kokia prasmė būtų ruošti tokią procesiją, — pagalvojo ji, — jeigu visi žmonės gulėtų veidu į žemę ir negalėtų nieko matyti?

Taigi Alisa stovėjo vietoje ir laukė.

Procesijai prisiartinus prie Alisos, visi sustojo ir sužiuro į ją, o Karalienė tarė rūsčiai:

— Kas čia tokia?

Ji kreipėsi į Širdžių Valetą, kuris, užuot atsakęs, nusilenkė Karalienei ir nusišypsojo.

— Kvailys! — nepatenkinta tarė Karalienė ir kreipėsi į Alisą. — Kaip tavo vardas, vaikuti?

— Mano vardas Alisa, jūsų didenybe, — atsakė mandagiai Alisa ir pridūrė pati sau: — Betgi tai ne kas kitas, kaip kortų kaladė, ir nėra reikalo man jų bijoti!

— O kas tokie šitie? — paklausė Karalienė, rodydama pirštu į tris sodininkus, kurie gulėjo šalia rožių krūmo. Kaip žinote, jie gulėjo kniūpsti, o ant nugarų turėjo tuos pačius ženklus, kaip ir kitos kortos: todėl Karalienė negalėjo atpažinti, ar ten buvo sodininkai, ar kariai, ar dvariškiai, ar trys jos pačios vaikučiai.

— Iš kur aš galiu žinoti? — atsakė Alisa, pati stebėdamasi savo drąsa. — Ne mano reikalas žinoti.

Karalienė net paraudo iš pykčio ir, kaip įniršęs žvėris pažiūrėjusi valandėlę į Alisą, sušuko:

— Nukirsti jai galvą! Nukirsti...

— Nesąmonė! — tarė garsiai ir ryžtingai Alisa, ir Karalienė nutilo.

Karalius paėmė ją už rankos ir tarė nedrąsiai:

— Liaukis, brangioji: juk čia tiktai vaikas!

Karalienė piktai nusigręžo nuo jo ir kreipėsi į Valetą:

— Atversk juos!

Valetas įvykdė Karalienės įsakymą, atsargiai paspirdamas sodininkus koja.

— Kelkitės! — sušuko spiegiančiu balsu Karalienė, ir trys sodininkai, skubiai pašokę nuo žemės, pradėjo lankstytis Karaliui, Karalienei, Karaliaus vaikams ir visai procesijai.

— Liaukitės! — suriko Karalienė. — Šlykštu man nuo jūsų lankstymosi.

Paskui, pasižiūrėjusi į rožių krūmą, ji paklausė:

— Ką jūs čia veikiate?

— Maldauju, jūsų didenybe, — tarė Dviakis nužemintu balsu, priklaupdamas ant vieno kelio, — mes bandėme...

— Matau! — tarė Karalienė, kuri tuo tarpu stebėjo rožes. — Nukirsti jiems galvas! — ir visa procesija pajudėjo.

Trys kareiviai pasiliko įvykdyti mirties bausmę nelaimingiesiems sodininkams, kurie puolė prie Alisos, prašydami užtarti.

— Nekirs jums galvų, — tarė Alisa ir paslėpė visus tris sodininkus į netoliese stovėjusią didelę gėlių vazą. Trys kareiviai paieškojo jų valandėlę ir patenkinti nuskubėjo prie procesijos.

— Ar nukirtote galvas? — paklausė Karalienė.

— Jų galvų nebėr! — atsakė garsiai kareiviai.

— Gerai! — tarė Karalienė. — Ar moki žaisti kroketą?

Kareiviai tylėdami pasižiūrėjo į Alisą, nes Karalienė, matyt, kreipėsi į ją.

— Taip! — sušuko Alisa.

— Na tai eikš! — riktelėjo Karalienė, ir Alisa prisijungė prie procesijos, labai susidomėjusi, kas bus toliau.

— Gražus šiandien oras, — kažkas nedrąsiai kreipėsi į ją. Tai buvo šalia jos ėjęs Baltasis Triušis, kuris neramiai žvilgčiojo į jos veidą.

— Puikus, — atsakė Alisa. — O kur Kunigaikštienė?

— Ššš! Ššš! — tyliai tarė Triušis. Jis su baime apsidairė ir, pasistiebęs ant galų pirštų, pakuždėjo Alisai į ausį: — ji pasmerkta mirti.

— Už ką ją? — paklausė Alisa.

— Sakote „kaip gaila“? — savo ruožtu paklausė Triušis.

— Ne, visai ne, — atsakė Alisa. — Aš nė nepagalvojau, kad gaila. Klausiu, už ką.

— Ji kirto Karalienei į ausį, — pradėjo aiškinti Triušis.

Alisa prunkštelėjo.

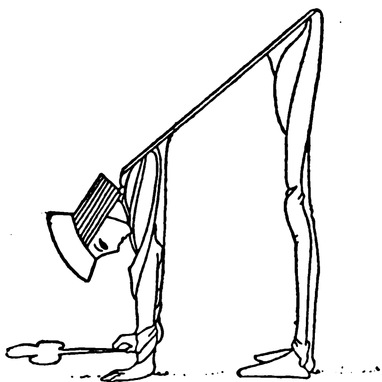
— Cit! — sušnibždėjo persigandęs Triušis. — Karalienė išgirs! Matote, ji atėjo labai pavėlavusi, ir Karalienė pasakė...

— Į vietas, — griausmingai sukomandavo Karalienė, ir visi stumdydamiesi paknopstomis pasileido bėgti į visas puses.

Netrukus visi išsiskirstę sustojo, ir žaidimas prasidėjo. Alisa pagalvojo, kad ji kaip gyva niekados nematė tokios keistos kroketo aikštelės. Ją sudarė daugybė griovelių ir kauburėlių. Rutuliukai buvo gyvi ežiai, lazdelės — gyvi flamingai, o vietoj vartų stovėjo susikūprinę keturpėsti kareiviai.

Sunkiausia Alisai pradžioje buvo susitvarkyti su savo flamingu. Jai šiaip taip pavyko gana patogiai paimti flamingą į rankas ir pakelti nuo žemės. Bet svarbiausia, vos tiktai ji vargais negalais ištiesdavo jo kaklą ir ruošdavosi užkirsti ežiui, flamingas būtinai atsigręždavo ir taip sumišęs pasižiūrėdavo į Alisą, kad ši negalėdavo susilaikyti nesijuokusi, o kai ji pagaliau vėl atsukdavo flamingo galvą reikiama kryptimi ir ruošdavosi vėl pradėti, su didžiausiu apmaudu pastebėdavo, kad ežys, kuris iki tol būdavo susirietęs į kamuoliuką, išsitiesdavo ir ruošdavosi pabėgti. Be to, ant tako, kuriuo ji norėdavo paristi ežį, paprastai būdavo kauburėlis arba įdubimas.

O kadangi kareiviai, kurie pasilenkę sudarydavo vartus, laikas nuo laiko pakildavo ir bėgdavo į kitą aikštelės vietą, Alisa netrukus įsitikino, kad žaidimas buvo iš tikrųjų labai sunkus.

Visa draugija žaidė vienu metu, niekas nežiūrėjo eilės, be paliovos barėsi ir pešėsi dėl ežių. Netrukus Karalienė baisiai įsiuto ir, bėgiodama po aikštelę, maždaug kas minutė surikdavo: „Nukirsti jam galvą!“ arba: „Nukirsti jai galvą!“

Alisa pradėjo nerimauti. Nors jai dar neteko susikivirčyti su Karaliene, bet ji buvo tikra, kad tai galėjo atsitikti kiekvienu momentu.

— O kas tada bus su manimi? — pagalvojo ji. — Matyt, jiems yra didžiausias malonumas žudyti žmones: bus labai keista, jeigu nors vienas iš čia išeis gyvas!

Alisa jau dairėsi, norėdama kaip nors iš čia ištrūkti ir niekieno nepastebėta išspūdinti iš aikštelės, kai staiga ji pamatė keistą reiškinį ore. Pradžioje ji labai nustebo ir nieko nesuprato, bet netrukus įsitikino, kad ore pasirodė šypsena.

— Tai Katinas Šaipūnas, — tarė ji pati sau, — dabar turėsiu su kuo pasikalbėti.

— Kaip tau sekasi? — paklausė Katinas, kai tiktai pasirodė jo lūpos ir jis galėjo prabilti.

Alisa palaukė, kol išryškėjo jo akys, ir tada papurtė galvą.

8. Alisa Stebuklų Šalyje

— Beprasmiška ką nors jam atsakyti, — pagalvojo ji, — kol nepasirodys jo ausys arba nors viena iš jų.

Netrukus pasirodė visa jo galva, ir Alisa, pastačiusi ant žemės savo flamingą, liovėsi žaisti. Ji buvo patenkinta, kad dabar turės su kuo pasikalbėti. O Katinas, matyt, nusprendė, kad užtenka parodyti savo galvą, ir kitų kūno dalių nerodė.

— Nepasakyčiau, kad jie žaidžia gerai, — pradėjo skųstis Alisa. — Visi taip baisiai plūstasi, kad nė patys negirdi, ką jie sako. Apie kokias nors taisykles čia negali būti nė kalbos. O jeigu jos ir yra, tai niekas jų nepaiso. Tu negali įsivaizduoti, kokia čia betvarkė, kadangi visi įrankiai yra gyvi. Pavyzdžiui, vartai, į kuriuos man dabar reikėjo įmušti, pereina į kitą aikštelės galą. Štai dabar galėčiau įmušti Karalienės ežį, o jis nubėgo šalin, pamatęs ateinant manąjį.

— O kaip tau patinka Karalienė? — paklausė tyliai Katinas.

— Visai nepatinka, — atsakė Alisa. — Ji tokia karšta... — staiga Alisa, pastebėjusi, kad Karalienė prisiartino ir klauso, ką ji kalba, baigė sakinį: — ...žaidėja, kad prieš ją niekas negali atsilaikyti.

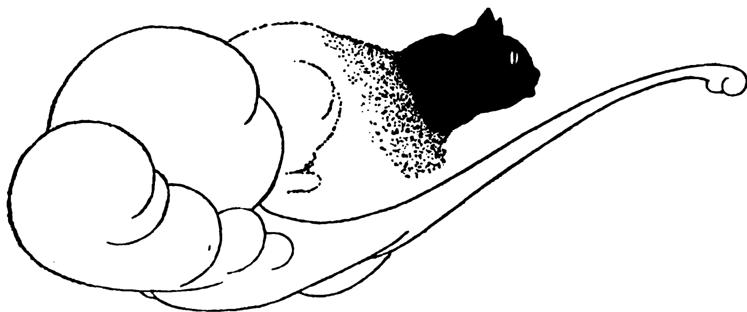
Karalienė nusišypsojo ir nubėgo paskui savo ežį.

— Su kuo tu kalbi? — paklausė Karalius, prieidamas prie Alisos ir labai susidomėjęs žiūrėdamas į Katino galvą.

— Tai mano draugas — Katinas Šaipūnas, — atsakė Alisa, — leiskite pristatyti jūsų didenybei.

— Man visai nepatinka jo išvaizda, — tarė Karalius, — tačiau leidžiu pabučiuoti į ranką, jeigu jis to nori.

— Visai nenoriu, — atrėžė Katinas.

— Nebūk įžūlus, — tarė Karalius, — ir nežiūrėk taip į mane! Tai sakydamas, jis užlindo už Alisos.

— Katinui leidžiama žiūrėti į Karalių, — tarė Alisa. — Skaičiau apie tai kažkokioje knygoje, tiktai neatsimenu kokioje.

— Taip, reikia jį iš čia pašalinti, — tarė ryžtingai Karalius ir pasišaukė Karalienę, kuri tuo metu ėjo pro šalį. — Brangioji, norėčiau, kad pašalintum šį Katiną!

Karalienė žinojo tiktai vieną būdą, kaip spręsti visokias bylas, nesvarbu, ar jos būtų sudėtingos, ar visai paprastos.

— Nukirsti galvą! — sušuko ji, nė nepasižiūrėjusi, kam ir už ką.

— Aš pats nubėgsiu atvesti budelį, — tarė nekantraudamas Karalius ir nubėgo.

Alisa nutarė tuo tarpu grįžti pasižiūrėti, kaip vyksta žaidimas, nes nuolatos girdėjosi aistringai šūkaujančios Karalienės balsas. Ji išgirdo, kaip Karalienė pasmerkė mirčiai tris žaidėjus už tai, kad jie praleido savo eilę. Žaidimas Alisai labai nepatiko, nes aikštelėje viešpatavo tokia betvarkė, kad neįmanoma buvo susigaudyti, kada kieno eilė. Ji pradėjo ieškoti savo ežio.

Jos ežys tuo metu pešėsi su kitu ežiu, ir Alisa nusprendė, kad dabar yra puiki proga įmušti juos abu į vartus. Visa bėda, kad jos flamingas buvo nuėjęs į kitą aikštelės kraštą. Alisa matė, kaip jis nesėkmingai bandė įskristi į vieną medį.

Kai ji, pasigavusi flamingą, sugrįžo atgal, ežiai jau nebesipešė ir buvo abu kažkur dingę.

— Ir gerai, — pagalvojo Alisa, — nes visi vartai yra pasitraukę į kitą aikštelės kraštą.

Taigi ji pasikišo flamingą po pažastimi, kad jis vėl nepasprūktų, ir sugrįžo dar pasikalbėti su savo draugu.

Sugrįžusi atgal prie Katino Šaipūno, Alisa nustebo: apie jį buvo susibūrusi didžiulė minia. Ginčijosi budelis, Karalius ir Karalienė. Jie šūkavo, stengdamiesi perrėkti vienas kitą, o minia stovėjo tylėdama ir drebėdama iš baimės.

Pamatę Alisą, visi trys paprašė jos išspręsti ginčą. Jie pakartojo Alisai savo nuomones, bet visi kalbėjo vienu metu, todėl buvo labai sunku suprasti, dėl ko jie ginčijasi.

Budelis įrodinėjo, kad negalima nukirsti galvos, jeigu nėra kūno, nuo kurio reikėtų ją atskirti. Jam niekados anksčiau netekę tokį darbą dirbti, ir jis nemanąs jo imtis, sulaukęs senatvės.

Karalius aiškino, kad kiekvienam, kas tiktai turi galvą, ji gali būti nukirsta, ir reikalavo, kad budelis nekalbėtų nesąmonių.

Karalienė šaukė, kad jeigu jos nuosprendis nebus tučtuojau įvykdytas, ji pasmerks mirčiai visus susirinkusius. (Būtent šis grasinimas taip visus išgąsdino.)

Alisa nutarė, kad geriausia bus pasiūlyti:

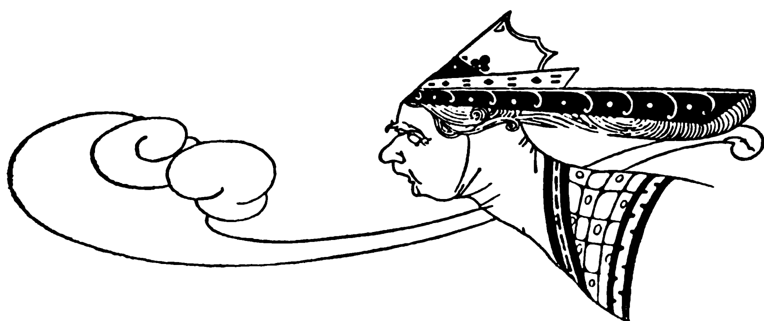
— Katinas priklauso Kunigaikštienei. Manau, reikėtų jos pasiklausti.

— Ji kalėjime, — kreipėsi Karalienė į budelį.— Atvesk ją čia.

Budelis nulėkė kaip strėlė.

Jam nubėgus, Katino galva pradėjo nykti, ir tuo metu, kai budelis sugrįžo su Kunigaikštiene, jos neliko nė pėdsakų. Karalius ir budelis ėmė lakstyti kaip pašėlę, ieškodami Katino, o likusi draugija sugrįžo tęsti žaidimą.

IX SKYRIUS

NETIKRO VĖŽLIO PASAKOJIMAS

Neįsivaizduoji, mano brangioji, kaip džiaugiuosi, kad mes vėl susitikome! — tarė Kunigaikštienė, meiliai paimdama Alisą už rankos ir eidama su ja kartu.

Alisai buvo labai malonu matyti Kunigaikštienę taip gerai nusiteikusią. Ji pagalvojo, kad, gal būt, Kunigaikštienė taip siautėjo, paveikta pipirų kvapo, kai jos susitiko virtuvėje.

— Kai aš būsiu Kunigaikštienė, — tarė ji pati sau (nors ir abejojo savo žodžiais), — aš virtuvėje visai nelaikysiu pipirų. Puikiausią sriubą galima išvirti be jų. Manau, kad nuo pipirų žmonės dažniausiai ir būna ūmūs, — galvojo ji, labai patenkinta suradusi naują taisyklę. — Nuo acto žmonės pasidaro surūgę, nuo ramunėlių jie tampa kar-

tūs, o... o nuo saldainių ir kitų saldumynų vaikai darosi švelnūs. Labai norėčiau, kad suaugę žmonės tatai žinotų. Tada jie gal nebūtų tokie šykštūs...

Susimąsčiusi ji visai užmiršo Kunigaikštienę ir krūptelėjo, išgirdusi jos balsą prie pat ausies:

— Tu kažką galvoji, meilute, ir todėl neatsakai į klausimus. Negaliu tau dabar pasakyti atitinkamo moralo, bet greitai jį prisiminsiu.

— O gal šiuo klausimu nėra jokio, — išdrįso pasakyti Alisa.

— Oi ne, vaikuti! — tarė Kunigaikštienė. — Kiekvienas dalykas turi savo moralą, reikia tiktai mokėti jį atrasti.

Kalbėdama ji dar labiau prisiglaudė prie Alisos, kuri buvo tuo nelabai patenkinta. Visų pirma jai nepatiko, kad Kunigaikštienė buvo labai biauri. Antra — ji buvo kaip tyčia tokio ūgio, kad galėjo ant Alisos peties padėti savo smakrą. O smakras buvo nepaprastai smailas ir dūrė mergaitei į petį. Tačiau Alisa nenorėjo pasirodyti nemandagi ir kantriai kentė.

— Žaidimas darosi kaskart įdomesnis, — tarė ji, norėdama tęsti pasikalbėjimą.

— Iš tikrųjų, — atsakė Kunigaikštienė, — o iš to seka moralas: „Kas nedirba, mielas vaike, tam ir duonos duot nereikia!“

— Bet kiti sako, — sumurmėjo Alisa, — kad „tuščias puodas garsiai skamba“.

— Taip, tikrai! Tai yra vienas ir tas pats, — tarė Kunigaikštienė ir pridūrė, dar skaudžiau įremdama savo smailąjį smakrelį Alisai į petį, — o iš to seka šitoks moralas: „Juokiasi puodas, kad katilas juodas — abu labu tokiu.“

— Matyti, ji serga moralų liga, — pagalvojo Alisa.

— Tur būt, stebiesi, kodėl aš tavęs neapsikabinau? — tarė kiek patylėjusi Kunigaikštienė. — Bet, matai, aš pradedu abejoti, ar galima pasitikėti tavo flamingu. Gal man pabandyti?

— Jis gali įžnybti, — atsakė Alisa, kuriai nelabai patiko šis Kunigaikštienės pasiūlymas.

— Tikra tiesa, — tarė Kunigaikštienė, — flamingai ir garstyčios visuomet žnaibosi. O iš to seka moralas: „Toks tokį pažino — alaus gerti pavadino.“

— Betgi garstyčios nėra paukštis, — pasakė Alisa.

— Visai teisingai, — tarė Kunigaikštienė. — Kaip taikliai tu viską pastebi!

— Man rodos, kad tai mineralas, — tarė Alisa.

— Aišku, kad mineralas, — tarė Kunigaikštienė, kuri, matyt, buvo pasiruošusi pritarti viskam, ką tiktai Alisa pasakys. — Čia netoli yra didelės garstyčių kasyklos. O iš to seka moralas: „Juo toliau į mišką, juo daugiau medžių.“

— Aha, jau žinau! — sušuko Alisa, visai neklausydama, ką jai sakė Kunigaikštienė. — Garstyčios yra daržovės. Nepanašios į daržoves, bet daržovės.

— Visai sutinku su tavim, — tarė Kunigaikštienė, — o iš to išplaukia moralas: „Ne viskas auksas, kas auksu žėri“ arba, jei nori, galiu aš tau išaiškinti paprasčiau: „Ne visuomet žmogus yra toks, koks jis atrodo kitiems, kadangi, atrodydamas vienoks, jis dažnai gali būti visai kitoks.“

— Gal būt, geriau susigaudyčiau, — tarė mandagiai Alisa,

— jeigu užrašytumėte ant popierėlio, nes aš ne viską suprantu, ką jūs kalbate.

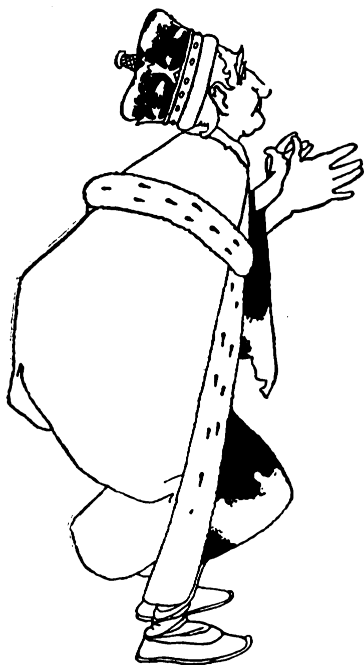
— Nieko daugiau negalėčiau pasakyti, jeigu ir norėčiau, — linksmai atsakė Kunigaikštienė.

— Nevarkite, prašau jus, ir neaiškinkite toliau, — tarė Alisa.

— O! Nė nekalbėk apie vargą! — tarė Kunigaikštienė. — Visa tai, ką pasakiau, yra mano dovana tau.

— Pigi dovana! — pagalvojo Alisa. — Džiaugiuosi, kad niekas neduoda tokių dovanų gimimo dienos proga! — Bet neišdrįso tatai pasakyti garsiai.

— Ir vėl susimąstei? — paklausė Kunigaikštienė, dar skaudžiau spustelėdama savo smailiuoju smakreliu.

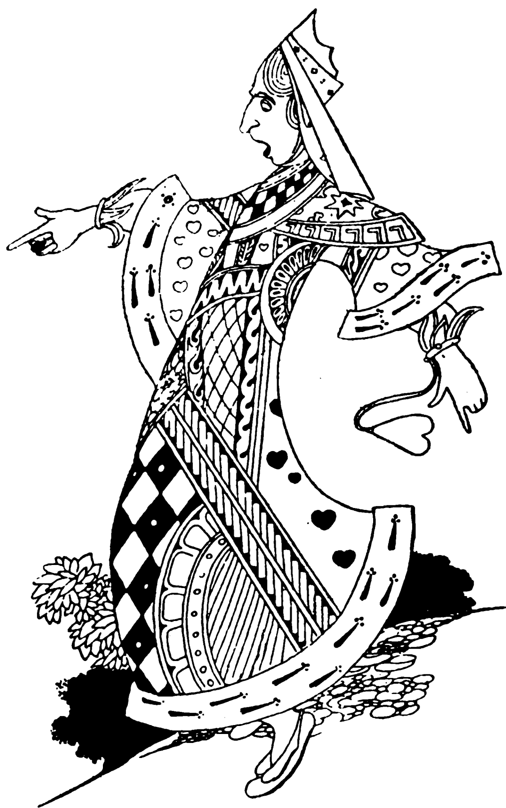
— Manau, kad turiu teisę galvoti, — atkirto griežtai Alisa, kuriai visa tai jau pradėjo įkyrėti.

— Tokią pat teisę, — tarė Kunigaikštienė, — kaip paršas skraidyti. O iš to seka mor...

Staiga, didžiausiam Alisos nustebimui, Kunigaikštienė nutilo, nepabaigus ištarti net savo mėgiamo žodžio „moralas“, o ranka, kuria ji buvo įsikibusi į Alisą, pradėjo drebėti. Alisa pakėlė akis ir išvydo Karalienę, kuri, degdama pykčiu, stovėjo prieš jas, sukryžiavusi ant krūtinės rankas.

— Gražus oras, jūsų didenybe! — prabilo tyliai, drebančiu balsu Kunigaikštienė.

— Paskutinį kartą įspėju tave, — trypdama iš pykčio, suriko Karalienė. — Arba nešdinkis tučtuojau man iš akių, arba tavo galva nulėks kaip kopūstas! Rinkis!

Kunigaikštienė apsisprendė greitai ir bematant dingo iš akių.

— Tęskime žaidimą, — kreipėsi Karalienė į Alisą, kuri buvo taip nusigandusi, kad negalėjo ištarti nė žodžio. Mergaitė tyliai nusekė paskui Karalienę į kroketo aikštelę.

Kiti svečiai, pasinaudodami Karalienės nebuvimu, ilsėjosi susėdę pavėsyje. Tačiau vos tiktai ją pamatė, visi nubėgo paknopstomis į aikštelę, o Karalienė pareiškė, kad dar valandėlė, ir jie būtų užmokėję savo gyvybėmis.

Žaidimo metu Karalienė be paliovos kivirčijosi su kitais žaidėjais ir šūkavo: „Nukirsti jam galvą!“ arba: „Nukirsti jai galvą!“

Pasmerktuosius areštuodavo kareiviai, kuriems daugiau nebereikėdavo būti vartais. Ir taip maždaug po pusvalandžio nebeliko nė vienų vartų, o visi žaidėjai, išskyrus Karalių, Karalienę ir Alisą, buvo suimti ir pasmerkti mirti.

Tada Karalienė, visai nusikamavusi, liovėsi žaisti ir paklausė Alisos:

— Ar esi mačiusi Netikrą Vėžlį?

— Nesu, — atsakė Alisa. — Aš nežinau net, koks tas Netikras Vėžlys yra.

— Tai toks gyvūnas, iš kurio verdama Netikro Vėžlio sriuba,— paaiškino Karalienė.

— Nesu mačiusi nė girdėjusi tokio Vėžlio.

— Na tai eikš, — tarė Karalienė, — jis tau kai ką papasakos. Nueidama su Karaliene, Alisa išgirdo, kaip Karalius tyliai tarė visai draugijai:

— Bausmė visiems atleidžiama.

— Puiku, šitai man patinka! — pagalvojo Alisa, kuriai buvo labai nesmagu, kad Karalienė tiek daug gyvybių pasmerkė mirčiai.

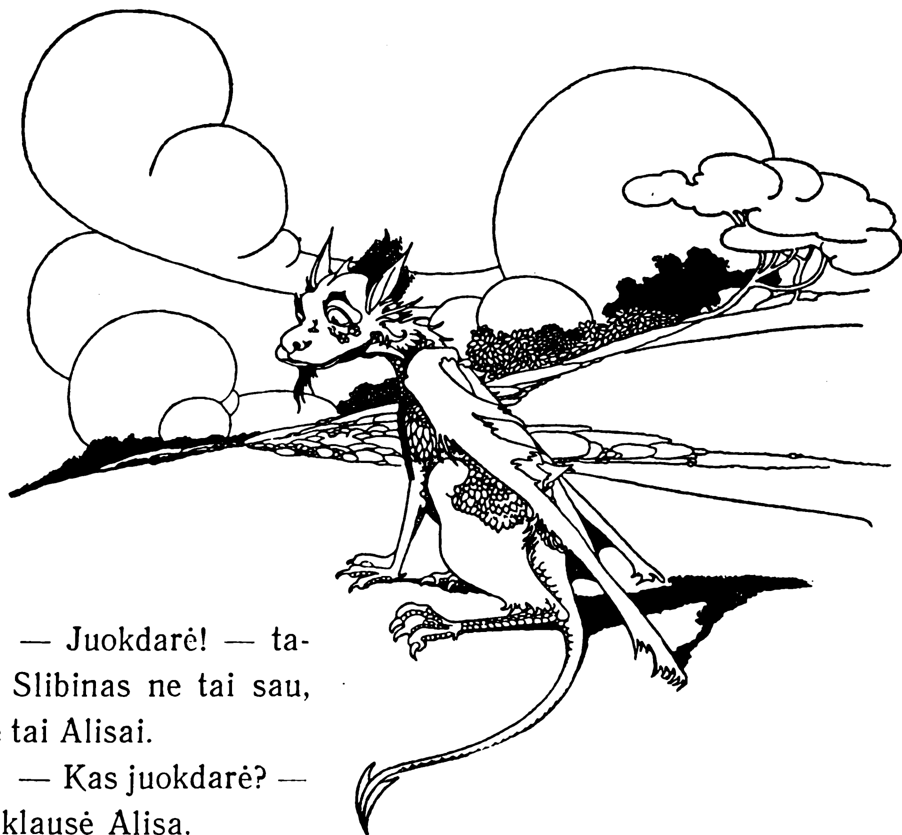
Netrukus jos priėjo Slibiną, kuris knarkė, šildydamasis prieš saulę. (Jeigu jūs nežinote, kaip Slibinas atrodo, pažvelkite į paveikslėlį.)

— Kelkis, tinginy! — kreipėsi Karalienė į Slibiną. — Ir nuvesk šią jauną damą pasižiūrėti Netikro Vėžlio ir pasiklausyti jo pasakojimo. Man reikia grįžti pasižiūrėti, kaip bus žudomi mano pasmerktieji, — ir nuėjo palikdama Alisą vieną su Slibinu. Alisai labai nepatiko sutvėrimo išvaizda, bet ji pagalvojo, kad nė kiek ne

pavojingiau yra pasilikti su baidykle negu sekti paskui žiauriąją Karalienę. Taigi ji žiūrėjo, kas bus toliau.

Slibinas atsisėdo ir patrynė užmiegotas akis. Paskui jis žiūrėjo į Karalienę tol, kol ši dingo iš akių, o po to nusijuokė.

— Juokdarė! — tarė Slibinas ne tai sau, ne tai Alisai.

— Kas juokdarė? — paklausė Alisa.

— Nagi ji, — atsakė Slibinas. — Tai vis jos užgaidos. Ji dar niekados ir niekam nenukirto galvos, jeigu nori žinoti. Eik šen!

— Čia visi kalba: „Eik šen!", „Eik ten!" — pagalvojo Alisa,

sekdama paskui Slibiną. — Kaip aš gyva, man niekas niekados taip nėra įsakinėjęs, niekados!

Dar truputį pakeliavę, jie iš tolo pamatė Netikrą Vėžlį, kuris sėdėjo vienišas ant nedidelės uolos iškyšulio. Priėjus arčiau, Alisa išgirdo Netikrą Vėžlį dūsaujant, tarsi jį būtų slėgęs didžiausias sielvartas. Alisai jo labai pagailo.

— Ko jis liūdi? — paklausė ji Slibino.

Slibinas atsakė beveik tais pačiais žodžiais, kaip ir pirma:

— Tai vis jo užgaidos: jis neturi nė mažiausio pagrindo liūdėti. Eik šen!

Taip jie prisiartino prie Netikro Vėžlio, kuris pasižiūrėjo į juos didelėmis, pilnomis ašarų akimis, bet netarė nė žodžio.

— Štai jauna dama, — tarė Slibinas. — Ji norėtų pasiklausyti tavo pasakojimo.

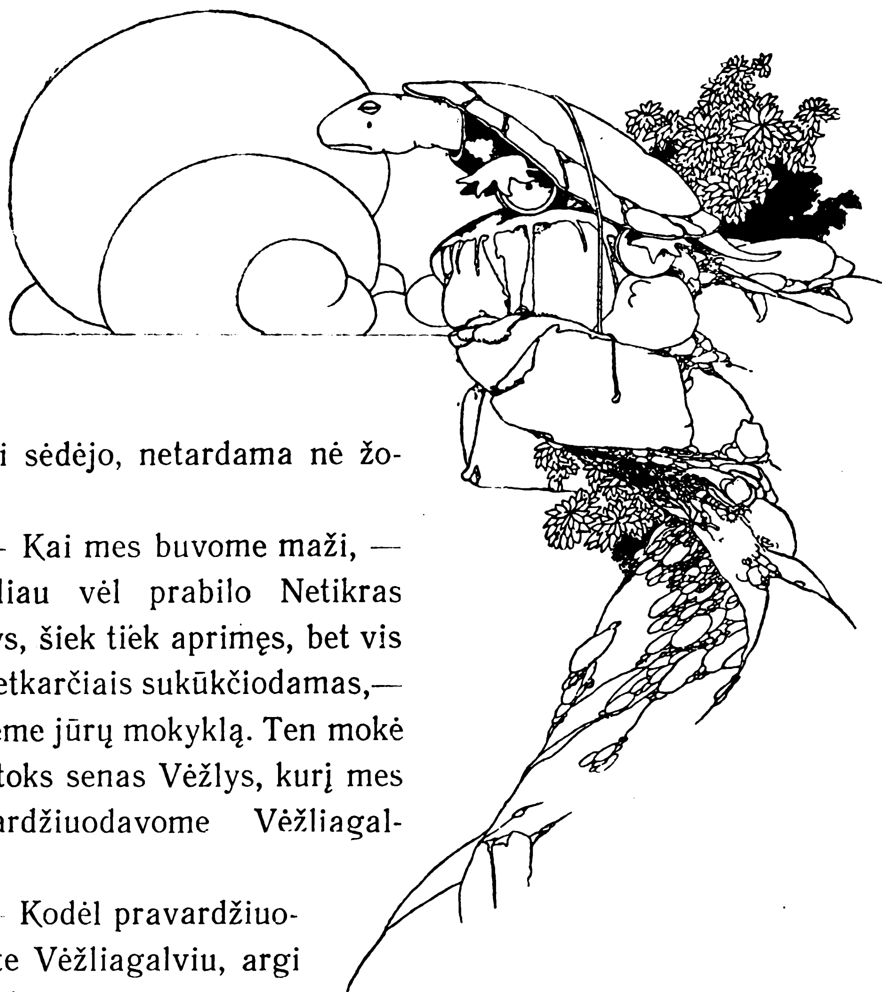
— Aš jai papasakosiu, — tarė Netikras Vėžlys dusliu nuobodžiu balsu. — Sėskitės abu ir netarkite nė žodžio, kol aš baigsiu.

Jiedu susėdo, ir kurį laiką visi tylėjo.

— Neįsivaizduoju, kaip jis gali kada nors užbaigti nepradėdamas, — pagalvojo Alisa, bet laukė kantriai.

— Kadaise, — pagaliau tarė Netikras Vėžlys, sunkiai atsidusdamas, — aš buvau tikras Vėžlys.

Po šių žodžių įsiviešpatavo tyla, kurią retkarčiais nutraukdavo tiktai Slibinas, atsikrenkšdamas — „hrrkrrr“, o Netikras Vėžlys, laikas nuo laiko graudžiai sukūkčiodamas. Alisa jau buvo bepakylanti ir besakanti: „Dėkoju jums, pone, už įdomų pasakojimą“, bet susilaikė, pagalvojusi, kad pasakojimas turėtų dar tęs-

tis. Ji sėdėjo, netardama nė žodžio.

— Kai mes buvome maži, — pagaliau vėl prabilo Netikras Vėžlys, šiek tiek aprimęs, bet vis dar retkarčiais sukūkčiodamas,— lankėme jūrų mokyklą. Ten mokė mus toks senas Vėžlys, kurį mes pravardžiuodavome Vėžliagalviu...

— Kodėl pravardžiuodavote Vėžliagalviu, argi jis nebuvo Vėžlys?

— Pravardžiuodavome Vėžliagalviu, nes jis mus, vėžliukus, mušdavo per galvas, — atsakė piktai Netikras Vėžlys. — Iš tikrųjų tavo klausimas visai ne vietoje!

— Gėdą turėtum klausinėti tokių paprastų dalykų, — pridūrė Slibinas.

Po to Slibinas ir Netikras Vėžlys valandėlę sėdėjo tylėdami ir žiūrėjo į vargšę Alisą, kuri taip susigėdo, kad neturėjo kur akių dėti. Pagaliau Slibinas kreipėsi į Netikrą Vėžlį:

— Pasakok, drauguži! O tai, ko gero, sugaišime visą dieną.

Ir Netikras Vėžlys vėl prabilo:

— Taigi, lankėme jūrų mokyklą, nors tu ir netiki...

— Kada aš sakiau, kad netikiu?! — nutraukė jį Alisa.

— Sakei! — atkirto Netikras Vėžlys.

— Prikąsk liežuvį! — sušuko Slibinas, Alisai nespėjus vėl prasižioti.

— Mokėmės puikiausioje mokykloje, — tęsė Netikras Vėžlys. — Tikrai. Lankydavome ją kasdien...

— Aš taip pat eidavau į mokyklą kasdien, — įterpė Alisa. — Rado, mat, kuo didžiuotis.

— Ir neprivalomų dalykų buvo? — paklausė truputį sumišęs Netikras Vėžlys.

— Taip, — atsakė Alisa. — Papildomai mokėmės prancūzų kalbos ir muzikos.

— O prausimosi?

— Žinoma, kad ne! — atsakė Alisa pasipiktinusi.

— Šit kaip! Vadinasi, jūsų mokykla nebuvo pati geriausioji, — tarė Netikras Vėžlys, lengvai atsidusdamas. — O mūsų mokyklos tvarkaraštyje apačioje buvo prirašyti neprivalomi dalykai: prancūzų kalba, muzika ir prausimosi pamokos.

— O kuriems galams jums tokie dalykai, gyvenant jūrų dugne? — paklausė Alisa.

— Aš ir neįstengiau jų mokytis, — atsakė Netikras Vėžlys atsidusdamas. — Lankiau tiktai privalomas pamokas.

— Na tai kokias lankėte? — nesiliovė Alisa.

— Žinoma, visų pirma — skaidymo ir raškymo. („Skaitymo ir rašymo", — pagalvojo Alisa.) Be to, įvairių aritmetikos veiksmų — padėties, atminties, daugybės ir dailybės.

— Pirmą kartą girdžiu apie „dailybę", — įsidrąsinusi tarė Alisa. — Koks tai dalykas?

Slibinas nustebęs skėstelėjo abiem priešakinėm letenom.

— Pirmą kartą girdi apie dailinimą! — sušuko jis. — O kas tai yra biaurinimas, tur būt, žinai?

— Taip, — atsakė abejodama Alisa. — Tai reiškia ką nors gadinti, darkyti.

— Na gerai, — tęsė Slibinas, — o jeigu nežinai, ką reiškia dailinimas, vadinasi, tu neišmanėlė.

Alisa neišdrįso dar ko nors klausti apie tai ir kreipėsi į Netikrą Vėžlį:

— O dar ko mokeis mokykloje?

— Dar mokiaus isterijos, — atsakė Netikras Vėžlys, skaičiuodamas dalykus ant kojų pirštų, — isterijos, senosios ir naujosios, su jūrų grafija. Taip pat mokiausi braidybos. Braidybą dėstė tūlas senas ungurys, kurio pamokos būdavo kartą per savaitę. Jis dėstė mums braidybą, kūno kaltūną ir žeidimus.

— Kas tai galėtų būti? — paklausė Alisa.

— Nagi, aš pats negalėsiu tau parodyti, — atsakė Netikras Vėžlys. — Esu perdaug nerangus. O Slibinas niekados nesimokė tokių dalykų.

— Nebuvo laiko tokiems dalykams, — tarė Slibinas. — Bet aš mokiausi klasikinėje gimnazijoje. O dėstė mums senas Krabas.

— Man pas jį neteko mokytis, — tarė Netikras Vėžlys atsidusdamas. — Sako, kad jis dėstė l e n k t y n e s ir g r e i t į. („Lotynų ir graikų", — pagalvojo Alisa.)

— Taip taip, dėstė dėstė, — pritarė Slibinas, giliai atsidusdamas.

Abu sutvėrimai užsidengė letenomis veidus.

— O po kiek valandų jūs mokydavotės kasdien? — paklausė Alisa, skubėdama pakeisti temą.

— Dešimt valandų pirmą dieną, — atsakė Netikras Vėžlys, — devynias sekančią ir taip toliau.

— Tai keista programa! — sušuko Alisa.

— Matai, ten mokėsi m a ž i e j i, — pridūrė Slibinas, — tai ir pamokų kasdien m a ž ė j o.

Tai išgirdus, Alisai atėjo į galvą nauja mintis, ir ji, valandėlę pagalvojusi, tarė:

— Tuo būdu vienuoliktąją dieną turėdavo prasidėti atostogos.

— Taip iš tikrųjų ir būdavo, — patvirtino Netikras Vėžlys.

— O ką jūs veikdavote dvyliktąją dieną? — nesiliovė klausinėjusi Alisa.

— Na, bet užteks apie pamokas! — ryžtingai nutraukė pokalbį Slibinas. — Papasakok dabar ką nors jai apie žaidimus.

X SKYRIUS

VĖŽIŲ KADRILIS

Netikras Vėžlys sunkiai atsiduso ir nubraukė atžagaria letena ašarą. Jis žiūrėjo į Alisą ir norėjo pradėti kažką pasakoti, bet staiga ėmė taip kūkčioti, kad valandėlę negalėjo ištarti nė žodžio.

— Kaulas įstrigo gerklėje, ar ką? — tarė Slibinas, purtydamas Netikrą Vėžlį ir mušdamas jį per nugarą.

Pagaliau Netikras Vėžlys atgavo žadą ir, liedamas graudžias ašaras, pradėjo vėl:

— Tur būt, nesi kiek ilgėliau gyvenusi jūrų dugne?

— Nesu, — atsakė Alisa.

— Ir, greičiausiai, niekad neteko susipažinti su vėžiu?

Alisa vos neprasitarė: „Kartą ragavau...“, bet staiga susigriebė ir tarė:

— Ne, niekad.

— Tuo būdu neturi supratimo, koks nuostabus dalykas yra Vėžių kadrilis!

— Tikrai neturiu, — atsakė Alisa. — O kaip jį šoka?

— Ogi taip, — įsiterpė Slibinas. — Pirmiausia jūs sustojate į eilę ant jūros kranto...

— Į dvi eiles! — sušuko Netikras Vėžlys. — Ruoniai, vėžliai, ir taip toliau. Paskui, kai tiktai pašalinate iš po kojų medūzas...

— ...o tai užtrunka gana ilgai, — nutraukė jį Slibinas.

— ...žengiate porą žingsnių pirmyn!..

— Visi poromis su vėžiais! — staugė Slibinas.

— Teisingai! — pritarė Netikras Vėžlys. — Žengę porą žingsnių, jūs apsisukate ir sustojate prieš savo šokėjus...

— ...pasikeičiate vėžiais ir ta pačia tvarka grįžtate atgal, — vėl įsiterpė Slibinas.

— Ir tada visi kaip vienas, — tęsė Netikras Vėžlys, — sviedžiate..

— ...sviedžiate vėžius! — sušuko Slibinas, pašokdamas aukštyn ir mostelėdamas priešakine letena.

— ...į jūrą kiek galėdami toliau...

— Plaukiate prie jų! — klykė Slibinas.

— Verčiatės vandenyje per galvas! — spiegė Netikras Vėžlys, straksėdamas kaip pašėlęs.

— Vėl pasikeičiate vėžiais! — riaumojo Slibinas.

— Grįžtate atgal į krantą, tuo užbaigdami pirmąją figūrą, — staiga nurimęs, tyliai tarė Netikras Vėžlys.

Abu sutvėrimai, ką tik šokinėję ir staugę kaip pakvaišę, dabar vėl ramiai susėdo, liūdnai žiūrėdami į Alisą.

— Atrodo, šokis tikrai nuostabus, — nedrąsiai tarė Alisa.

— O gal norėtum pamatyti, kaip jį šoka? — paklausė Netikras Vėžlys.

— Labai norėčiau, — atsakė Alisa.

— Eikš, parodysime jai pirmąją figūrą! — kreipėsi Netikras Vėžlys į Slibiną. — Šoksime, žinoma, be vėžių. Kuris dainuosime?

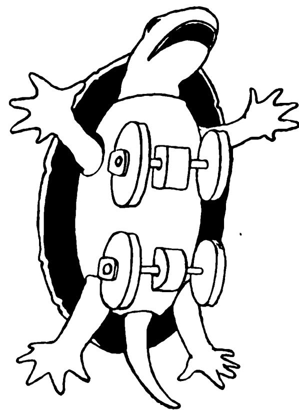
— Žinoma, kad tu, — atsakė Slibinas. — Aš užmiršau žodžius.

Netrukus jie abu pradėjo iškilmingai šokti aplink Alisą, nuolatos mindžiodami jai kojas ir mušdami taktą priešakinėmis letenomis. Netikras Vėžlys liūdnai ir tyliai dainavo tokią dainelę:

— Ar tu šoksi, ar nešoksi? —
Klausė sraigės lydeka.
— Jei nešoksi, nesisuksi —
Tu nė grašio neverta!

Pažiūrėk, kaip puikiai sukas
Ir vėžliukai, ir vėžiai.
Stok į gretą, suksim ratą
Ir dainuosime gražiai.

— Ar tu šoksi, ar nešoksi,
Ar tu šoksi, ar tu ne?
Ar tu šoksi, ar nešoksi? —
Klausė sraigės lydeka.

— Mėtysim vėžius į jūrą
Ir šuoliuosim virš bangų,
Vėl į krantą susibūrę,
Suksim ratą, — tai smagu!

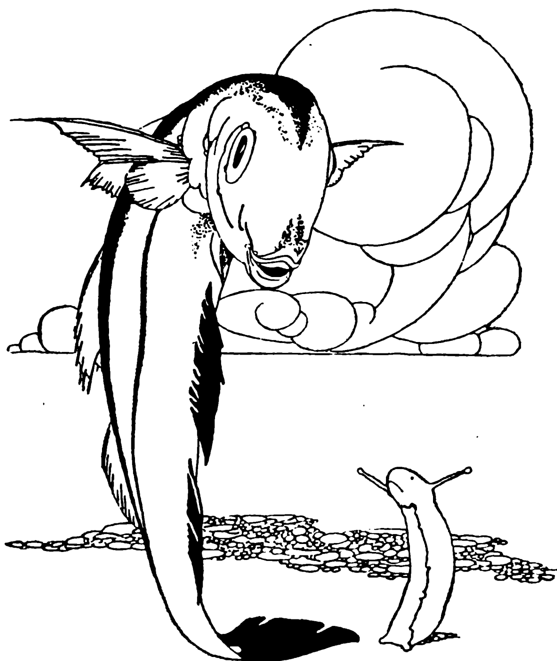
— Aš nešoku ir nemoku,
Ir pradėti nedrąsu, —
Tarė sraigė. — Kam to juoko?
Aš nešoksiu iš tiesų!

Aš nešoksiu, nesisuksiu,
Aš nešoksiu, ne ir ne,
Aš nešoksiu, nesisuksiu,
Kam jūs kalbinat mane?

— Nesiirk toli nuo kranto! —
Šaukia ruoniui lydeka.
— Noriu plaukti per Lamanšą,
Man Lamanšas nė už ką!

Tyška putos, skamba juokas,
Skamba juokas ir daina.
— Ir tu, sraige, nežiopsoki,
Stok į gretą ir gana!

— Ar tu šoksi, ar nešoksi,
Ar tu šoksi, ar tu ne?
Ar tu šoksi, ar nešoksi? —
Klausė sraigės lydeka.

— Labai dėkoju, šokis mane sužavėjo, — tarė Alisa, patenkinta, kad jie pagaliau liovėsi trypę. — O kokia puiki dainelė apie lydeką!

— Apie lydeką! — tarė Netikras Vėžlys. — O sakyk, ar esi mačiusi lydeką?

— Mačiau! Aš visados džiaugiuosi, kai pietums l y d į... — Alisa staiga nutilo, nebaigusi sakinio.

— Na, jeigu lydeka tave dažnai l y d i, — tarė Netikras Vėžlys, — be abejo, žinai, kaip ji atrodo.

— O kaipgi! Žinau, — atsakė susimąsčiusi Alisa. — Dantyse ji laiko uodegą, ir visa apibarstyta trupiniais.

— Niekus paistai apie trupinius, — nutraukė ją Netikras Vėžlys. — Visi trupiniai tuojau nusiplautų vandenyje. Bet uodegą ji tikrai įsikandusi. O įsikandusi todėl... — Netikras Vėžlys nusižiovavo ir užsimerkė. — Išaiškink jai, kodėl įsikandusi ir kaip ten yra, — kreipėsi jis į Slibiną.

— Štai kodėl, — tarė Slibinas. — Ji šoko su vėžiais ir šokio metu buvo mėtoma į jūrą. Taigi, lėkdama oru, ji tvirtai įsikando uodegą. Ir nebegali jos ištraukti atgal. Štai ir viskas.

— Dėkoju, — tarė Alisa. — Labai įdomu. Iki šiol aš dar nežinojau tiek daug apie lydeką.

— Galiu aš tau papasakoti ir apie kuoją, jeigu tiktai nori, — tarė Slibinas. — Ar žinai, pavyzdžiui, kodėl jos vardas k u o j a?

— Niekados man nebuvo atėjęs į galvą toks klausimas, — atsakė Alisa. — Kodėl?

— Todėl, kad yra batai ir kurpės, — iškilmingai tarė Slibinas.

Alisa nieko nesusigaudė.

— Na tai kas, kad yra batai ir kurpės? — paklausė ji nustebusi.

— Gerai, o kam reikalingi batai ir kurpės? — paklausė Slibinas. — Pavyzdžiui, kurpės. Kam jos yra daromos?

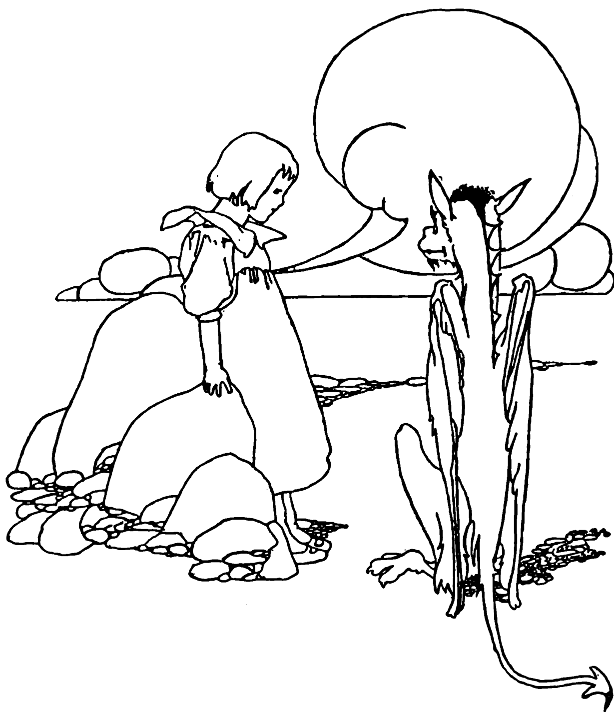
Alisa pasižiūrėjo į savo batukus ir, valandėlę pagalvojusi, tarė:

— Manau, jos daromos nešioti.

— Kurpės yra daromos tam, — tarė išdidžiai Slibinas, — kad jas mautų ant k u o j ų. Ar dabar žinosi?

— O i š k o j o s daromos? — dar paklausė sumišusi Alisa.

— Iš kuojos nieko nedaroma, — atkirto Slibinas. — Kuojas tiktai mėgsta ryti visos lydekos. Kiekvienas sutiktas vėžiūkštis gali tau šitą patvirtinti.

— Sakai, visos ryja? — paklausė Alisa, kuri, išgirdusi apie lydekas, vėl prisiminė Vėžių kadrilį. — Na, o kaip gali praryti menkos lyd...

— Menkos gyvena jūroje, — įsiterpė Netikras Vėžlys, neleisdamas Alisai net pabaigti sakinio. — Ir tos labai ryja ką nutverdamos.

— Argi? — paklausė Alisa, dar labiau nustebusi.

— Tikrai! — tarė Netikras Vėžlys. — Aš pats savo akimis mačiau, kaip viena menka prarijo ungurį.

— O gal tu kalbi apie menkę? — paklausė Alisa.

— Apie ką noriu, apie tą ir kalbu, — atkirto įsižeidęs Netikras Vėžlys.

— Na gerai! — kreipėsi Slibinas į Alisą. — Dabar tu papasakok mums savo nuotykius.

— Galiu papasakoti jums savo nuotykius, pradedant, žino-

ma, nuo šio ryto, — tarė nedrąsiai Alisa. — O apie tai, kas buvo vakar, manau, neverta pasakoti, nes vakar aš buvau visai kitas asmuo.

— Paaiškink viską, — tarė Netikras Vėžlys.

— Nereikia! Pirmiausia nuotykius, — tarė nekantraudamas Slibinas. — Paaiškinimams visados sugaištama daug laiko.

Taigi Alisa pradėjo nuo to, kaip ji pirmą kartą pamatė Baltąjį Triušį. Pradžioje ji truputį jaudinosi, nes Netikras Vėžlys ir Slibinas pasislinko arčiau prie jos ir klausėsi, išpūtę akis, prasižioję; bet netrukus pasakodama ji įsidrąsino. Jos klausytojai nepratarė nė žodžio, kol Alisa papasakojo, kaip ji, deklamuodama Vikšrui *„Tėveli brangus“*, sumaišė žodžius. Išgirdęs apie tai, Netikras Vėžlys atsiduso ir tarė:

— Labai įdomu.

— Tikrai, nepaprastai įdomu, — pritarė Slibinas.

— Sakai, visai kitoks eilėraštis išėjo! — tarė susimąstęs Netikras Vėžlys. — Įdomu būtų dabar išgirsti ją ką nors deklamuojant. Liepk jai pradėti, — tardamas šiuos žodžius, jis kreipėsi į Slibiną kaip į asmenį, kurį Alisa kažkodėl turėtų gerbti ir būti jam paklusni.

— Stokis ir deklamuok *„Laukais pavasaris jau eina“,* — tarė Slibinas.

— Kokie tie sutvėrimai pasidarė įžūlūs! Ko gero, užsimanys, kad jiems atsakinėčiau pamokas, — pagalvojo Alisa.

Tačiau ji atsistojo ir pradėjo deklamuoti. Bet Vėžių kadrilis jai vis dar neišėjo iš galvos, ir kažin, ar išsiblaškiusi ji pati gir-

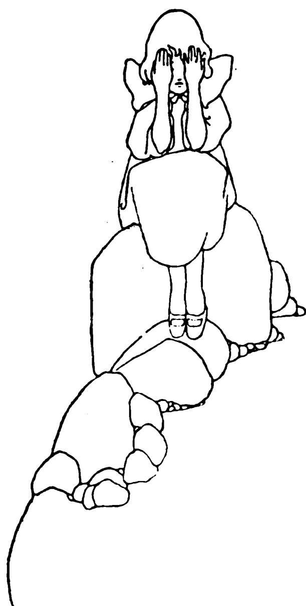
dėjo, ką deklamavo. Iš tikrųjų, deklamuodama pirmąjį posmą, Alisa jį labai iškraipė:

Laukais pavasaris jau eina,
Gamta pavasariu alsuoja,
Vėžiai padangėj traukia dainą,
O ruoniai gluosniuose kvatoja.

— Eilėraštis labai skiriasi nuo to, kurį aš deklamuodavau vaikystėje, — tarė Slibinas.

— Taip, pirmą kartą girdžiu tokį eilėraštį, — pritarė Netikras Vėžlys. — Betgi tai ne eilėraštis, o kažkokia nesąmonė.

Alisa nieko neatsakė, tik atsisėdo ir užsidengė rankomis veidą. Ji susirūpino, argi ir galo nebus tiems nesusipratimams.

— Norėčiau, kad ji paaiškintų, ką čia dabar padeklamavo, — tarė Netikras Vėžlys.

— Ji nesugebės, — tarė Slibinas. — Pradėk sekantį posmą.

— Bet kaip ten su tais vėžiais ir ruoniais? — prisispyręs teiravosi Netikras Vėžlys. — Kaip, sakyk, ruoniai galėjo sulipti į gluosnius?

— Tai... gal čia iš pirmosios šokio figūros... — mėgino aiškinti Alisa, rausdama iš gėdos ir trokšdama kaip galima greičiau pakeisti temą.

— Deklamuok sekantį posmą, — pakar-

tojo Slibinas. — Jis prasideda žodžiais: „*Gandrai parskridę ratą suka*“.

Alisa vėl paklusniai atsistojo, nors jautė, kad ir šį kartą nepasiseks. Ji pradėjo drebančiu balsu:

Gandrai parskridę ratą suka,
Sparnais kalendami per dieną,
Šlaituos lydekos ir berniukai
Žibuokles renka ir purienas.

— Geriau liaukis sapaliojus, — nutraukė ją Netikras Vėžlys, — jeigu nemoki žmoniškai deklamuoti. Kaip aš gyvas, pirmą kartą girdžiu tokias kvailystes.

— Tikrai, užteks! — pritarė Slibinas.

Alisa to tiktai ir laukė.

— Gal pašokti antrą Vėžių kadrilio figūrą? — paklausė Slibinas. — O gal norėtum, kad Netikras Vėžlys tau padainuotų kokią dainelę?

— Dainelę, būtinai dainelę, jeigu tiktai Netikras Vėžlys bus toks malonus!

Alisa taip pradėjo prašyti, kad Slibinas tarė įsižeidęs:

— Hm! Na tiek to, dėl skonio nesiginčijama! Gal padainuosi jai, drauguži, dainelę apie Vėžlių sriubą?

Netikras Vėžlys sunkiai atsiduso ir, laikas nuo laiko sukūkčiodamas, pradėjo dainuoti tokią dainelę:

Kas nemėgsta sriubos, kas nemėgsta riebios?
Štai ją neša aukštam dubeny!
Jau pakvipo jinai, siekia garas lubas,
Iš tolo jauti, kad skani!

Pu-ui-ki sriu-u-ba,
Rie-ie-bi sriu-u-ba,
Vakarienei sriuba,
Pu-ui-ki sriu-u-ba!

Ko verta būt žuvis ar paukštiena gardi,
Jei nebūtų žaviosios sriubos?
Pašviesėja diena, atsigauna širdis,
Kai sriubos užvalgai riebios.

Pu-ui-ki sriu-u-ba,
Rie-ie-bi sriu-u-ba,
Vakarienei sriuba,
Pu-ui-ki SRIU-U-BA!

Visi choru! — sukomandavo Slibinas, ir Netikras Vėžlys buvo bepradedąs vėl dainuoti, bet tuo tarpu iš tolo pasigirdo šauksmas:

— Teismas prasideda!

— Bėkim! — sušuko Slibinas.

Jis stvėrė Alisą už rankos ir pasileido bėgti, nelaukdamas dainos pabaigos.

— Koks teismas? — paklausė uždususi Alisa, vos spėdama bėgti paskui Slibiną.

— Bėkim! — užuot atsakęs, vėl sušuko Slibinas ir dūmė dar smarkiau.

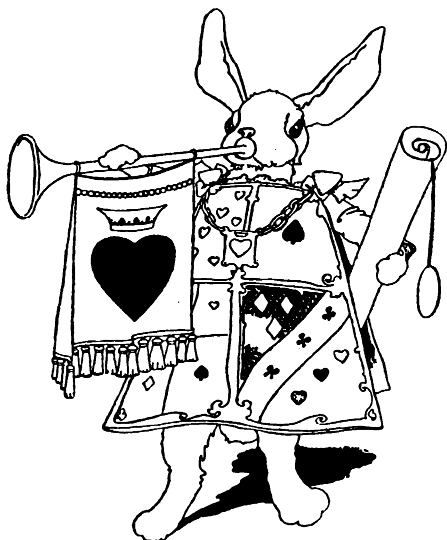
Retkarčiais, padvelkus lengvam vėjeliui, dar buvo galima išgirsti liūdnus Netikro Vėžlio dainos žodžius:

Rie-ie-bi sriu-u-ba,
Vakarienei sriuba,
Pu-ui-ki srìu-u-ba!

XI SKYRIUS

KAS PAVOGĖ PYRAGAIČIUS?

Slibinas ir Alisa atbėgę rado Širdžių Karalių ir Karalienę jau sėdinčius soste. Aplink juos buvo susirinkusi didžiulė svita — įvairūs paukšteliai, žvėreliai ir visa kaladė kortų. Priešais sostą stovėjo Širdžių Valetas, surakintas grandinėmis, saugomas dviejų kareivių. Šalia Karaliaus, vienoje rankoje laikydamas trimitą, kitoje — pergamento ritinėlį, sėdėjo Baltasis Triušis. Salės viduryje stovėjo stalas, ant kurio buvo padėtas didelis indas su pyragaičiais. Jie atrodė tokie skanūs, kad Alisai, į juos žiūrint, pradėjo varvėti seilė.

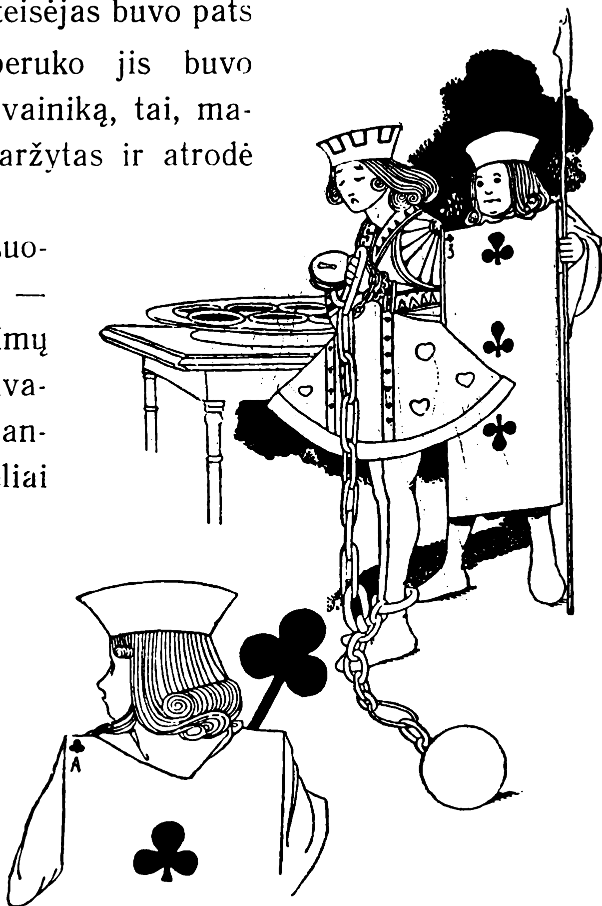
— Kaip būtų puiku, kad teismo posėdis jau būtų pasibaigęs, — pagalvojo ji, — ir dabar dalintų užkandžius.

Tačiau ji matė, kad nieko panašaus dar neverta tikėtis, ir, neturėdama ką daugiau veikti, pradėjo dairytis aplink.

Alisai niekados anksčiau neteko būti teismo salėje, bet ji buvo skaičiusi knygų apie teismą ir dabar labai džiaugėsi, kad beveik viską suprato, kaip čia kas vadinasi.

— Štai šitas yra teisėjas, — pagalvojo ji sau viena. — Todėl jis su tokiu dideliu peruku.

Reikia priminti, kad teisėjas buvo pats Karalius. Kadangi ant peruko jis buvo užsidėjęs dar karaliaus vainiką, tai, matyt, jautėsi gerokai suvaržytas ir atrodė labai negražiai.

— Čia prisiekusiųjų suolas, — pagalvojo Alisa, — o šitie dvylika sutvėrimų (nori nenori, juos teko pavadinti „sutvėrimais“, kadangi ten buvo įvairūs žvėreliai ir keletas paukštelių) greičiausiai, prisiekusieji posėdininkai.

Paskutiniuosius du žodžius Alisa, didžiuodamasi savo išmintim, pakartojo keletą kartų. Mat, ji pagalvojo, ir, reikia pasakyti, visai

pagrįstai, kad maža yra jos amžiaus mergaičių, kurios ką nors išmanytų apie tokius dalykus. O kaip malonu ištarti — „prisiekusis posėdininkas“.

Visi dvylika prisiekusiųjų posėdininkų atsidėję kažką rašė į savo užrašų knygeles.

— Ką jie ten visi veikia? — paklausė tyliai Alisa Slibino. — Juk nėra ką užrašinėti, kol teismas neprasidėjęs.

— Jie užrašinėja savo vardus, — pašnibždėjo Slibinas jai į ausį, — bijodami, kad iki teismo pabaigos neužmirštų, kaip jie vadinasi.

— Asilai! — sušuko pasipiktinusi Alisa, bet staiga nutilo, nes Baltasis Triušis garsiai perspėjo: „Prašom laikytis tylos“, o Karalius užsidėjo akinius ir pradėjo dairytis, kas čia kalba.

Alisa, žvelgdama per jų galvas, aiškiai matė, kad visi prisiekusieji posėdininkai įniko rašyti į savo užrašų knygeles žodį „asilai“. Ji net pastebėjo, kad vienas iš posėdininkų, nežinodamas, kaip šis žodis rašomas, buvo priverstas prašyti kaimyno pagalbos.

— Na ir priteplios jie savo užrašų knygeles, kol teismas baigsis! — pagalvojo Alisa.

Vieno posėdininko labai girgždėjo plunksna. Alisa, žinoma, to negalėjo pakęsti. Ji apėjo aplink stalą, sustojo prie posėdininko ir, nieko nelaukdama, ištraukė plunksnakotį iš nagų. Ištraukė ji taip staigiai, kad vargšas posėdininkas (tai buvo mūsų pažįstamas driežas Vilius) net nespėjo susiorientuoti, kas čia atsitiko. Pašniukštinėjęs aplink save ir niekur plunksnos neradęs, jis bu-

vo priverstas toliau rašyti su pirštu. Deja, maža iš to buvo naudos, kadangi ant popieriaus neliko jokios žymės.

— Heroldai, skaityk kaltinamąjį aktą! — tarė Karalius.

Tuojau Baltasis Triušis sutrimitavo tris kartus ir, išvyniojęs pergamento ritinėlį, perskaitė:

Valdovė Širdžių, Karalienė Širdžių
Vakar kepė saldžių pyragaičių,
O Valetas Širdžių užsimanė saldžių
Ir pavogęs pabėgo, pragaišo.

— Siūlykite bausmę, — kreipėsi Karalius į prisiekusiuosius posėdininkus.

— Dar ne, dar ne! — nutraukė Karalių Triušis. — Prieš tai dar reikia daug ką išaiškinti.

— Pakvieskite pirmąjį liudininką, — tarė Karalius.

Baltasis Triušis, vėl sutrimitavęs tris kartus, sušuko:

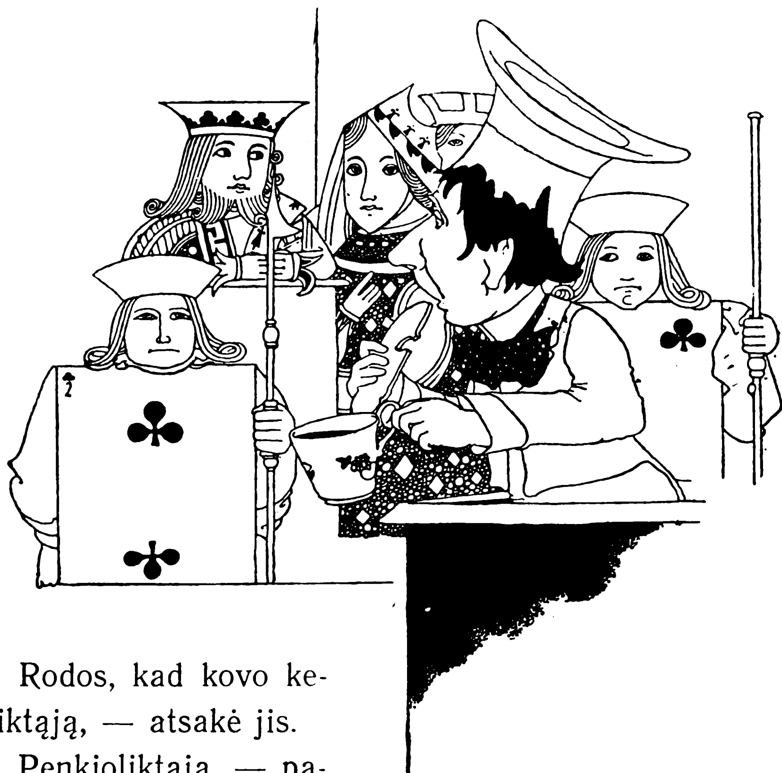
— Pirmasis liudininkas!

Pirmasis liudininkas buvo Skrybėlius. Jis atėjo su puoduku arbatos vienoje rankoje ir su sviestu užtepta duonos riekele — kitoje.

— Atsiprašau, jūsų didenybe, — tarė jis, — kad atsinešiau štai šituos. Bet, matote, mane iškvietė, dar nespėjus pabaigti gerti arbatą.

— Reikėjo pirma pabaigti, — tarė Karalius. — Kada pradėjai gerti?

Skrybėlius pasižiūrėjo į Zuikį Vėplį, kuris, susikibęs su Miegapele, taip pat buvo atsekęs paskui jį į teismo salę.

— Rodos, kad kovo keturioliktąją, — atsakė jis.

— Penkioliktąją, — pataisė jį Zuikis Vėplys.

— Šešioliktąją, — pridūrė Miegapelė.

— Užrašykite, — įsakė Karalius prisiekusiesiems posėdininkams, ir šie paskubomis užrašė į savo užrašų knygeles visas tris datas. Paskui, sudėję visus tris skaičius, jie pažymėjo sumą šilingais ir pensais.

— Nusiimk skrybėlę, — įsakė Karalius Skrybėliui.

— Ji ne mano, — tarė Skrybėlius.

— Vogta! — sušuko Karalius, kreipdamasis į prisiekusiuosius posėdininkus, kurie, nieko nelaukdami, užrašė ir šią pastabą.

— Žadu ją parduoti, — šoko aiškintis Skrybėlius. — Aš neturiu savo skrybėlės. Esu skrybėlius.

Tuo metu Karalienė užsidėjo akinius ir pradėjo susidomėjusi žiūrėti į Skrybėlių, kuris išblyško kaip drobė ir ėmė drebėti iš baimės.

— Liudyk, — tarė Karalius, — ir nesijaudink taip. O jei ne, įsakysiu vietoje nukirsti tau galvą.

Šie Karaliaus žodžiai liudininko, matyt, nė kiek nepadrąsino. Jis trypčiojo vietoje, bailiai žvilgčiojo į Karalienę ir netyčia, užuot atsikandęs duonos, krimstelėjo didelį gabalą puoduko.

Staiga Alisa pajuto keistą jausmą ir gerokai nusigando, kol pagaliau suprato, kad ji pradėjo vėl didėti. Pirmiausia jai į

galvą atėjo mintis, kad reikia atsistoti ir pasišalinti iš teismo salės, bet kiek pagalvojusi nusprendė pasilikti ir neišeiti, kol jai užteks čia vietos.

— Prašyčiau nespausti taip manęs, — tarė Miegapelė, kuri sėdėjo šalia Alisos. — Man jau oro trūksta.

— Nieko negaliu padėti, — tarė ramiai Alisa. — Aš augu.

— Neturi teisės čia augti, — pareiškė Miegapelė.

— Nekalbėk nesąmonių, — truputį griežčiau tarė Alisa. — Gal nežinai, kad ir tu pati augi?

— Na taip, bet aš augu ne taip smarkiai, — tarė Miegapelė, — ne taip juokingai kaip tu.

Tarusi tuos žodžius, Miegapelė susiraukusi pakilo ir nubėgo į kitą salės pusę.

Visą tą laiką Karalienė nenuleido akių nuo Skrybėliaus ir kaip tik tuo momentu, kai Miegapelė bėgo skersai salės, kreipėsi į vieną rūmų tarnautoją:

— Atnešk man dainininkų, kurie dainavo paskutiniojo koncerto metu, sąrašą.

Išgirdęs šiuos žodžius, vargšas Skrybėlius taip pradėjo drebėti, kad net jam nuo kojų nukrito abu batai.

— Liudyk, — pakartojo piktai Karalius, — o jei ne, tuojau įsakysiu nukirsti galvą. Neatsižvelgsiu, ar tu esi nervingas, ar ne.

— Esu vargšas žmogelis, jūsų didenybe, — pradėjo Skrybėlius drebančiu balsu. — Pradėjau gerti arbatą... maždaug prieš savaitę... O riekelė duonos su sviestu lyg ir pradėjo plonėti... O kai reikia arbatos...

— Kas r ė k i a arbatos? — paklausė Karalius.

— Sakau, r e i k i a, — atsakė Skrybėlius.

— Aš pats žinau, kad reikia, — suriko Karalius. — Gal manai, kad aš kvailas, ar ką? Kalbėk!

— Esu vargšas žmogelis, — tęsė Skrybėlius. — Ir čia visa bėda... tiktai Zuikis Vėplys man sakė...

— Nesakiau, — staiga jį nutraukė Zuikis Vėplys.

— Sakei, — pakartojo Skrybėlius.

— Aš neigiu! — suriko Zuikis Vėplys.

— Jis neigia, — tarė Karalius, — užteks ginčytis.

— Na, tai Miegapelė sakė... — tęsė Skrybėlius, neramiai apsidairydamas, ar tiktai ir ši nepaneigs jo žodžių. Bet Miegapelė nepaneigė nieko, nes ji kietai miegojo.

— Po to, — pasakojo Skrybėlius, — atsiriekiau truputį daugiau duonos ir užsitepiau sviesto...

— Bet ką pasakė Miegapelė? — paklausė vienas iš prisiekusiųjų posėdininkų.

— Neprisimenu, — atsakė Skrybėlius.

— Turi prisiminti, — tarė Karalius, — arba aš įsakysiu tau nukirsti galvą.

Vargšas Skrybėlius, išmetęs iš rankų duoną ir puodelį su arbata, puolė ant kelių.

— Esu vargšas žmogelis, jūsų didenybe, — pradėjo jis.

— Esi vargšas, kad nemoki kalbėti, — tarė Karalius.

Tuo metu viena jūrų kiaulytė sušuko „valio!“ ir tuojau buvo rūmų tvarkdarių sutramdyta. (Kadangi žodžio „sutramdyti“ prasmė gali kelti kai kurių abejonių, paaiškinsiu jums, kaip tvarkda-

riai tai padarė. Jie turėjo didelį drobinį, su virvutėmis užrišamą maišą, į kurį stačia galva įkišo jūrų kiaulytę, o paskui ant jos atsisėdo.)

— Džiaugiuosi, kad pamačiau, kaip tramdoma, — pagalvojo Alisa. — Dažnai skaitydavau laikraščiuose, kad, pasibaigus teismo procesui, „publika bandė kelti ovacijas, bet buvo greitai rūmų tvarkdarių sutramdyta“, ir iki šiol niekaip nesuprasdavau, ką tai reiškia.

— Jeigu pasakei viską, ką žinai, gali stotis, — tęsė Karalius.

— Negaliu žemiau nusilenkti, — tarė Skrybėlius. — Guliu ant grindų, kaip mane gyvą matote.

— Gali sėstis, — pakartojo Karalius.

Po to pradėjo šūkauti kita jūrų kiaulytė ir buvo taip pat sutramdyta.

— Na ir gerai, baigta su jūrų kiaulytėmis, — pagalvojo Alisa. — Dabar gal eis kiek sklandžiau.

— Norėčiau baigti gerti arbatą, — tarė Skrybėlius, su baime žvelgdamas į Karalienę, kuri skaitė dainininkų sąrašą.

— Gali eiti, — tarė Karalius, ir Skrybėlius tuojau nėrė iš teismo salės, užmiršęs net apsiauti batus.

— Tuojau nukirsk jam galvą, kai tik išeis iš salės, — įsakė Karalienė vienam tvarkdariui, bet Skrybėlius dingo iš akių, tvarkdariui dar nespėjus prieiti prie durų.

— Pakviesk sekantį liudininką! — įsakė Karalius.

Sekantis liudininkas buvo Kunigaikštienės virėja. Ji nešėsi rankoje pipirų dėžutę. Alisa suprato, kad tai ji, dar jai neįžengus

į salę, nes visi, kas tiktai sėdėjo arčiau prie durų, staiga pradėjo čiaudėti.

— Liudyk, — įsakė Karalius.

— Neliudysiu, — atsakė virėja.

Karalius pažvelgė susirūpinęs į Baltąjį Triušį, kuris tarė pašnibždomis:

— Jūsų didenybei reikia gerai pričiupti šitą liudininkę.

— Nieko nepadarysi, jeigu reikia, tai reikia, — tarė Karalius, liūdnai atsidusdamas ir sukryžiuodamas ant krūtinės rankas. Paskui, visą laiką piktai žiūrėdamas į virėją, jis taip susiraukė, kad net akių nesimatė per tankius antakius, ir paklausė dusliu balsu:

— Iš ko yra kepami pyragaičiai?

— Dažniausiai iš pipirų, — atsakė virėja.

— Iš sirupo, — pasigirdo mieguistas balselis už virėjos nugaros.

— Suimti šitą Miegapelę! — sušuko Karalienė. — Nukirsti šitai Miegapelei galvą! Išmesti šitą Miegapelę už durų! Sunaikinti ją! Kankinti! Nurauti jai ūsus.

Salėje kilo triukšmas, kuris nutilo tiktai Miegapelę išmetus lauk. Kai visi vėl nurimo, virėja buvo dingusi.

— Tiek to, — tarė Karalius, lengvai atsidusdamas. — Pakviesk sekantį liudininką.

Tai taręs, jis kreipėsi pusbalsiu į Karalienę:

— Tikrai, brangioji, pričiupk gerai sekantį liudininką. Man jau pradėjo skaudėti galvą!

Alisa matė, kaip Baltasis Triušis kažko ieškojo sąraše. Jai buvo labai įdomu, kas gi bus sekantis liudininkas.

— Trūksta dar jiems įrodymų, — pagalvojo ji.

Alisa labai nustebo, išgirdusi, kaip Baltasis Triušis perskaitė savo plonu spiegiančiu balseliu vardą:

— Alisa!

XII SKYRIUS

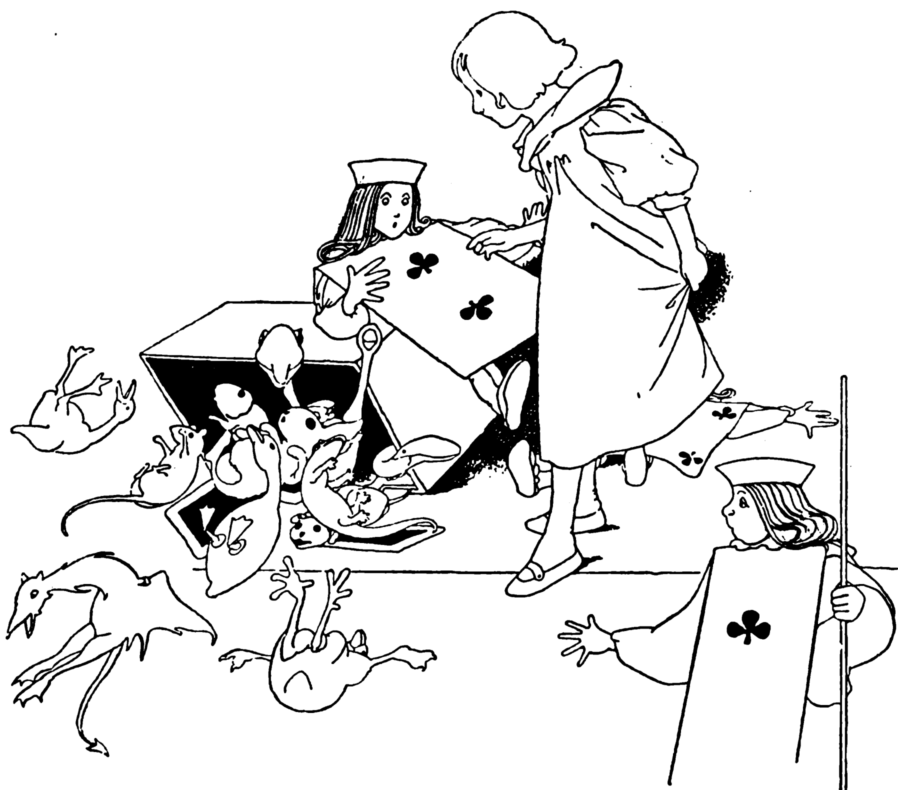
ALISA LIUDININKĖ

Esu! — sušuko Alisa, visai užmiršusi, kokia didelė ji ką tik užaugo, ir taip staiga pašoko, kad užkliudė suknele prisiekusiųjų suolą, nužerdama visus posėdininkus žiūrovams ant galvų. Visaip suvirtę ant grindų, jie Alisai priminė akvariumo žuvytes, kurias ji prieš savaitę netyčia buvo išvertusi.

— Oi, labai atsiprašau! — sušuko ji nusigandusi ir pradėjo skubiai rankioti posėdininkus. Mat, Alisai dar nebuvo išdilęs įspūdis, kurį jai padarė išverstas akvariumas. Jai dabar kažkaip neaiškiai atrodė, kad reikia gyvūnėlius skubiai surankioti ir susodinti atgal į prisiekusiųjų suolą, nes kitaip jie gali išmirti.

— Teismo posėdžio negalima tęsti, — tarė rimtai Karalius, — kol visi prisiekusieji posėdininkai nebus sugrąžinti į savo vietas... Visi, — pabrėžė jis, griežtai pažvelgdamas į Alisą.

Alisa pasižiūrėjo į prisiekusiųjų posėdininkų suolą ir pamatė, kad skubėdama ji buvo padėjusi Driežą žemyn galva. Vargšas sutvėrimėlis visaip kraipė uodegą, niekaip negalėdamas atsistoti. Ji greitai pakėlė Driežą ir vėl pastatė ant kojų.

— Niekai, — pagalvojo Alisa. — Manau, kad teismui bus lygiai ta pati nauda, ar jis taip bus pasodintas, ar taip.

Kai tiktai prisiekusieji posėdininkai šiek tiek atsipeikėjo po sukrėtimo, kurį pergyveno krisdami, ir kai surankiotos užrašų

knygelės bei plunksnakočiai buvo jiems vėl įteikti, visi jie ėmėsi stropiai aprašinėti šį nuotykį. Vienintelis Driežas atrodė per daug apglušintas, kad galėtų ką nors veikti, ir sėdėjo prasižiojęs, spoksodamas į salės lubas.

— Ką žinai šiuo klausimu? — kreipėsi Karalius į Alisą.

— Nieko.

— Visiškai nieko?

— Visiškai.

— Tat labai reikšminga aplinkybė, — tarė Karalius, kreipdamasis į prisiekusiuosius posėdininkus. Šie buvo bepradedą užrašinėti Karaliaus pastabą į savo užrašų knygeles, bet Baltasis Triušis nutraukė:

— Jūsų didenybė, be abejo, norėjote pasakyti, kad nereikšminga aplinkybė.

Šiuos žodžius jis pasakė labai pagarbiai, rimtai nusiteikęs.

— Žinoma, norėjau pasakyti, kad nesvarbi, — skubiai susigriebė Karalius ir pakartojo kelis kartus tyliai sau po nosimi, — svarbi... nesvarbi... nesvarbi... svarbi... — taip, lyg būtų norėjęs išsiaiškinti, kuris žodis gražiau skamba.

Kai kurie posėdininkai užrašė „svarbi“, o kai kurie „nesvarbi“. Alisa, stovėdama pakankamai arti, kad galėtų žvilgterėti į jų knygeles, visa tai matė.

— Betgi tai neturi nė mažiausios reikšmės, — pagalvojo ji.

Tuo metu Karalius, kuris valandėlę buvo užsiėmęs, rašydamas kažką į savo užrašų knygelę, sušuko:

— Tylos! — ir perskaitė iš knygelės: — Keturiasdešimt ant-

ras straipsnis. Visi asmenys, kurie turi daugiau kaip mylią aukščio, privalo išeiti iš teismo salės.

Visi sužiuro į Alisą.

— Aš neturiu mylios aukščio, — tarė ji.

— Turi, — tarė Karalius.

— Turi apie dvi mylias, — įsiterpė Karalienė.

— Kaip ten bebūtų, neisiu iš čia jokiu būdu, — pabrėžė Alisa. — Be to, šis įstatymas dar nepatvirtintas: jūs ką tiktai jį sugalvojote.

— Tai pats seniausias įstatymas mano knygelėje, — tarė Karalius.

— Tokiu atveju, jo eilės numeris turėtų būti pirmas, o ne keturiasdešimt antras, — nenusileido Alisa.

Karalius išblyško ir skubiai užvertė savo užrašų knygelę.

— Siūlykite bausmę, — kreipėsi jis į prisiekusiuosius posėdininkus tyliai, drebančiu balsu.

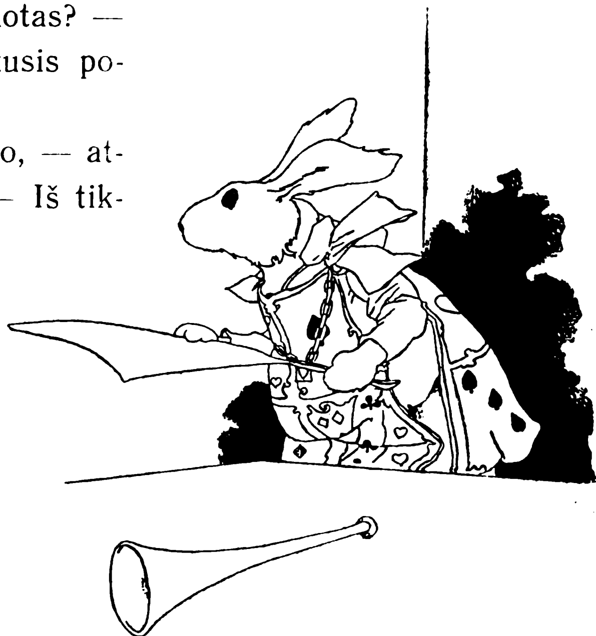
— Turime dar daugiau įrodymų, jūsų didenybe, — tarė Baltasis Triušis, skubiai pašokdamas. — Yra rastas štai šis dokumentas.

— O kas jame parašyta? — paklausė Karalienė.

— Aš jo dar neskaičiau, — atsakė Baltasis Triušis, — bet greičiausiai tai yra laiškas, kurį kam nors rašė kaltinamasis.

— Kitaip ir negali būti, — tarė Karalius, — jeigu tiktai jis nėra rašytas niekam. O tai, žinoma, ne taip dažnai atsitinka.

— O kam jis adresuotas? — paklausė vienas prisiekusis posėdininkas.

— Jis visai be adreso, — atsakė Baltasis Triušis. — Iš tikrųjų, ant voko nieko nėra parašyta. — Tai kalbėdamas, jis popierių išskleidė ir pridūrė: — Iš viso, tai ne laiškas, tai kažkoks eilėraštis.

— Ar jis parašytas kaltinamojo ranka? — paklausė kitas posėdininkas.

— Ne, ne jo, — atsakė Baltasis Triušis. — Ir tai yra labai keista. (Visi posėdininkai nukabino nosis.)

— Jis bus pamėgdžiojęs kieno nors kito rankraštį, — tarė Karalius. (Visų posėdininkų veidai vėl nušvito.)

— Jūsų didenybe, — prabilo Valetas, — aš nerašiau šito eilėraščio, ir niekas negali įrodyti, kad aš rašiau. Po juo visai nėra parašo.

— Jeigu tu nepasirašei, — tarė Karalius, — juo blogiau tau. Nebūtum ruošęs jokios šunybės, būtum pasirašęs kaip garbingas žmogus.

Pasigirdo aplodismentai. Tai buvo pirmasis tikrai taiklus posakis, kokį Karalius pasakė tą dieną.

— Tatai rodo, kad jis tikrai yra kaltas, — tarė Karalienė. — Taigi, nukirsti...

— Tai nieko panašaus nerodo! — sušuko Alisa. — Jūs net nežinote, kas ten yra rašoma!

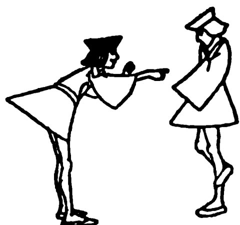
— Perskaityk jį, — tarė Karalius.

Baltasis Triušis užsidėjo akinius.

— Nuo kurios vietos pradėti skaityti, jūsų didenybe? — paklausė jis.

— Pradėk nuo pradžios, — atsakė griežtai Karalius, — perskaityk iki galo ir daugiau nebeskaityk.

Salėje viešpatavo mirtina tyla, kol Baltasis Triušis skaitė šį eilėraštį:

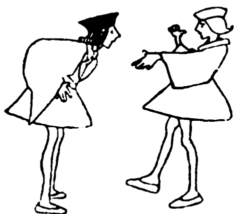
Jūs susirinkote pas ją,
Manęs tik nesulaukėt
Ir pasišaipėte tada,
Kad aš nemoku plaukiot.

Pasakėt, kad manęs nebėr
(Taip iš tiesų ir buvo),
Bet nepaaiškinot, kodėl, —
Už tai tau būtų kliuvę.

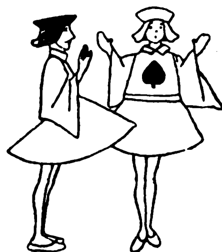

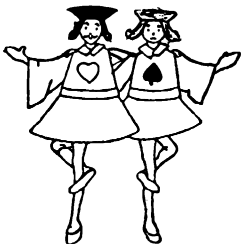
Daviau jai vieną, ji mums du,
O jie net tris joms davė.
Paskui sugrįžote kartu,
Tik aš — kiek pavėlavęs.

Jei būt įpainioję ir mus,
Tai jis, mūs' pasigedęs,
Tokiems dalykams toks gabus,
Tuoj išeitį būt radęs.

Žinau, kad dar prieš tai, kai ji
Isterikon įpuolė,
Buvai svarbiausioji kliūtis,
Tarp mūsų atsistojus.

O iš tikrųjų, tai jisai
Labiausiai jai patiko.
Tai, be manęs, tik tu žinai,
Tad niekam nesakyki.

— Tai pats svarbiausias įrodymas, kokį tiktai mes iki šiol girdėjome, — tarė Karalius, trindamas iš pasitenkinimo rankas. — Dabar tegul prisiekusieji...

— Kertu lažybų iš šešių pensų, — sušuko Alisa (paskutiniuoju metu ji buvo išaugusi tokia didelė, kad nė kiek nesibijojo nutraukti Karalių), — jog niekas neišaiškins, apie ką šiame eilėraštyje kalbama. Esu tikra, kad tai gryniausios nesąmonės.

Visi prisiekusieji užsirašė į savo užrašų knygeles: „Ji yra tikra, kad tai gryniausios nesąmonės", bet nė vienas nesiryžo imtis aiškinti, apie ką eilėraštyje kalbama.

— Jeigu iš tikrųjų ten būtų nesąmonės, — tarė Karalius, — tai ko mums bereikėtų. Kuriems galams tada sukti galvas dėl dokumento prasmės. Bet aš dar nesu tikras, — tęsė jis, pasidėdamas eilėraštį ant kelių ir, primerkęs vieną akį, žiūrėdamas į jį. — Man rodos, kad jame yra šis tas prasmingo. Pavyzdžiui, „... pasišaipėte tada, kad aš nemoku plaukiot..." Moki plaukti ar ne? — pridūrė jis, kreipdamasis į Valetą.

Valetas liūdnai papurtė galvą.

— O ar panašus aš į plaukiką? — paklausė jis. (Iš tikrųjų jis, padarytas iš paprasčiausio kartono, buvo visai nepanašus.)

— Kol kas viskas atitinka, — tarė Karalius ir pradėjo murmėti sau po nosimi žodžius iš sekančio posmo: — „Taip iš tiesų ir buvo..." Be abejo, kalbama apie prisiekusiuosius posėdininkus... „Už tai tau būtų kliuvę..." Aišku, būtų kliuvę nuo Karalienės... „Bet nepaaiškinot, kodėl..." Kodėl nepaaiškinote, iš tikrųjų!.. „Daviau jai vieną, ji mums du..." Savaime aišku, kalbama apie pyragaičius...

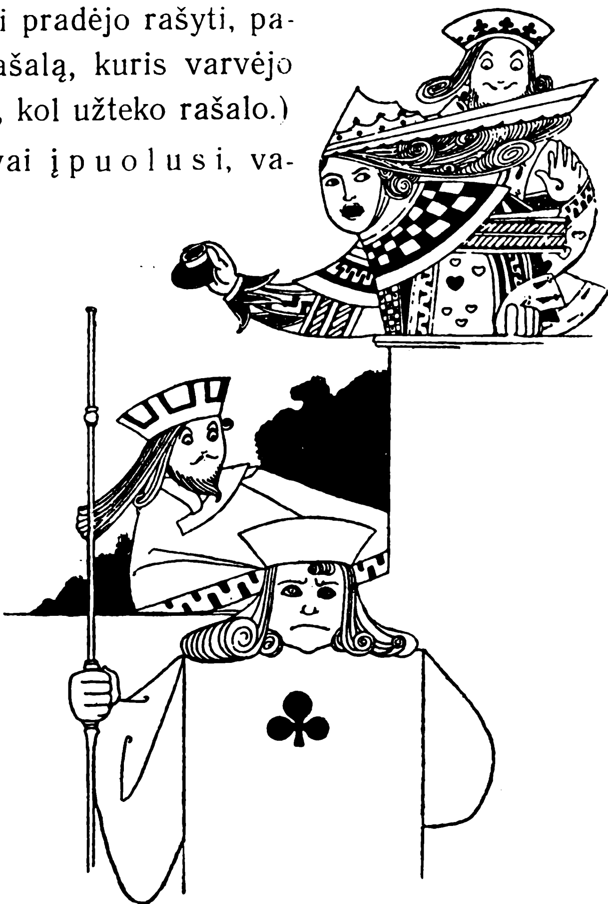
— Betgi toliau sakoma, kad „paskui sugrįžote kartu", — tarė Alisa.

— Žinoma, kad tai buvo jie! — triumfavo Karalius, rodydamas pirštu į pyragaičius. — Viskas aišku kaip ant delno. Be to, žodžiai... „Kai ji isterikon įpuolė..." Manau, tu, brangioji, niekad nebuvai isterikon įpuolusi? — paklausė jis Karalienės.

— Niekados! — suspigo Karalienė, sviesdama rašalinę į Driežą. (Vargšas mažasis Vilius, įsitikinęs, kad nelieka jokios žymės, jau kuris laikas buvo liovęsis rašyti pirštu į savo užrašų knyge-

lę. Dabar jis vėl skubiai pradėjo rašyti, pasidažydamas pirštą į rašalą, kuris varvėjo nuo jo veido, ir rašė tol, kol užteko rašalo.)

— Kad niekad nebuvai įpuolusi, vadinasi, ir šis klausimas atpuola, — tarė Karalius, apžvelgdamas salę ir nusišypsodamas.

Visi tylėjo kaip žemė.

— Tai buvo žodžių žaidimas! — pridūrė Karalius piktai, ir visi prapliupo juoku.

— Dabar tegul prisiekusieji posėdininkai siūlo nuosprendį, — tarė Karalius gal kokį dvidešimtą kartą.

— Ne, ne! — sušuko Karalienė. — Pirma bausmę, paskui nuosprendį.

— Kvailystės! — tarė Alisa garsiai. — Kaip galima bausti nenuteisus!

— Laikyk liežuvį už dantų! — kreipėsi į ją Karalienė, paraudusi iš pykčio.

— Netylėsiu! — atkirto Alisa.

— Nukirsti jai galvą! — suriko Karalienė visa gerkle, bet niekas nepasijudino iš vietos.

— Manote, kad jūsų kas nors bijo? — paklausė Alisa, kuri tuo metu jau buvo atgavusi savo normalų ūgį. — Jūs esate ne kas kitas kaip kortų kaladė!

Alisai ištarus šiuos žodžius, visa kaladė kortų pakilo į orą ir puolė ją. Alisa, nusigandusi ir pyktelėjusi, negarsiai suriko, pamėgino nublokšti kortas į šalį ir pasijuto gulinti ant suolelio. Galvą ji buvo padėjusi ant sesers kelių. Sesuo švelniai nužėrė keletą pageltusių medžio lapų, kurie buvo užkritę Alisai ant veido.

— Kelkis, Alisėle! — tarė sesuo. — Kas gi čia, kad taip įmigai?

— Ach, kokį nuostabų sapną sapnavau! — tarė Alisa ir papasakojo seseriai, smulkiai prisimindama, visus savo nepaprastus nuotykius, kuriuos jūs ką tik perskaitėte. Alisai baigus, sesuo pabučiavo ją ir tarė:

— Tikrai, sesute, tai buvo įdomus sapnas. Bet dabar bėk namo valgyti. Jau vėlus laikas.

Alisa pakilo ir nubėgo, pakeliui vis dar galvodama, koks nuostabus tai buvo sapnas.

* * *

Sesuo, Alisai nuėjus, vis dar tebesėdėjo ant suolo. Parėmusi ranka smakrą, ji stebėjo, kaip leidosi saulė, galvojo apie mažąją Alisą ir jos nuostabius nuotykius. Pagaliau ir ji pati pradėjo snūduriuoti.

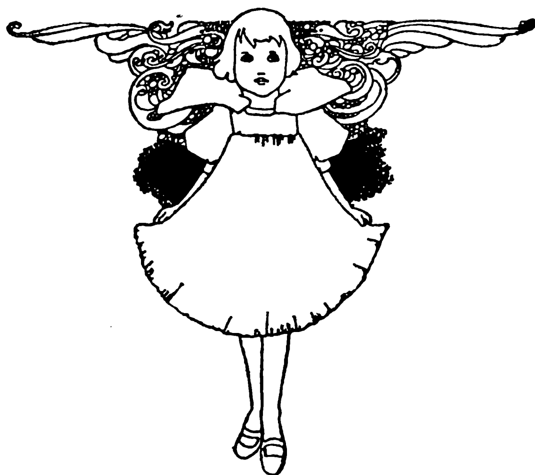

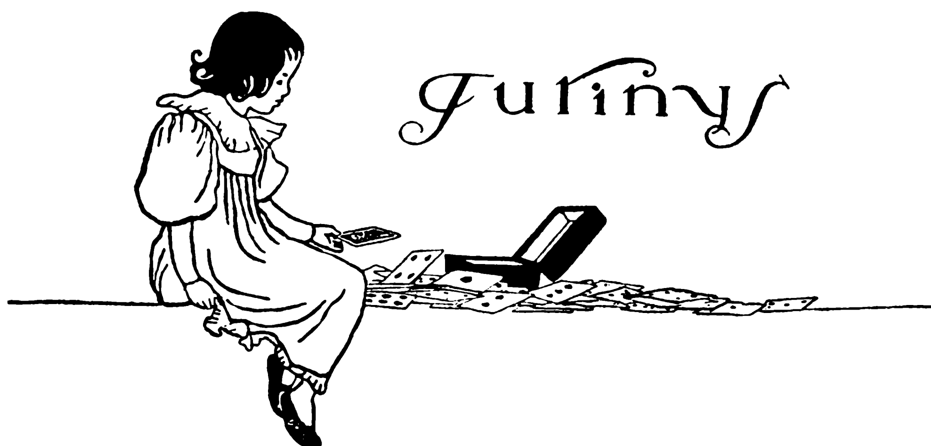
Pradžioje ji sapnavo mažąją Alisą. Sesutė vėl buvo apsikabinusi plonomis rankytėmis jos kelius ir šviesiomis judriomis akytėmis žvelgė į ją. Ji girdėjo švelnų Alisos balselį, matė, kaip Alisa nežymiai kresteli galvelę, atmesdama garbaną, kuri vis slinko jai ant akių. Paskui ji pajuto, kad aplink ją pradėjo knibždėti daugybė keistų būtybių, kurias ką tik buvo sapnavusi mažoji Alisa.

Prie jos kojų sučiužėjo smilgos, kai Baltasis Triušis nukūrė pro šalį, išsigandusi Pelė pliuškenosi netoli esančioje kūdroje... Alisos sesuo girdėjo arbatos puodukų skambėjimą, Zuikiui Vėpliui ir jo draugams amžinai geriant arbatą, ji girdėjo spiegiantį Karalienės balsą, kai ši vieną po kito smerkė mirčiai savo nelaimingus svečius. Netrukus, aplinkui tarškant dūžtančioms lėkštėms ir dubenims, paršiukas-kūdikis pradėjo čiaudėti ant Kunigaikštienės kelių. Paskui Slibino riksmas, Driežo plunksnos girgždėjimas, duslus maiše prislėgtų jūrų kiaulyčių unkštimas ir kiti garsai susiliejo į nepaliaujamą gaudesį, laikas nuo laiko paįvairinamą vargšo Netikro Vėžlio kūkčiojimais.

Taip ji sėdėjo užsimerkusi ir jautėsi, tarsi būtų Stebuklų Šalyje, nors žinojo, kad užtektų atsimerkti, ir viskas vėl pavirstų nuobodžia tikrove. Smilgos čiužėtų, judinamos vėjo, kūdroje vanduo teliuškentųsi į nendrėmis apaugusį krantą, arbatos puodukų skambėjimas pasikeistų į avių varpelių garsus, o spiegiantis Karalienės riksmas — į avis genančio piemenuko šūkavimą. Kūdikio čiaudėjimas, Slibino riksmas ir visi kiti keistieji garsai pavirstų fermos kiemo triukšmu, o iš tolo nuolatos pasigirstantis galvijų mykimas girdėtųsi vietoj Netikro Vėžlio kūkčiojimų.

Pagaliau ji pradėjo galvoti apie savo mažąją sesutę, kokia ji bus, kai, praslinkus kuriam laikui, pati taps suaugusia moterimi. Ji matė suaugusią Alisą, iki pat gilios senatvės vis tokią pat malonią ir nuoširdžią, kaip dabar, vaikystėje. Ji vaizdavosi, kaip Alisa, subūrusi apie save vaikų pulkelį, žavės juos daugybe nuostabių pasakų ir, gal būt, papasakos savo puikųjį sapną, sapnuotą prieš daugel metų, apie Stebuklų Šalį. Kaip malonu tada bus Alisai kartu su mažaisiais draugais liūdėti dėl jų kuklių nesėkmių, džiaugtis jų džiaugsmais, prisiminti savo pačios vaikystę ir linksmai praleistas vasaros dienas.

Turinys